DUPĂ MOARTEA SOȚULUI, CASSIE SE DEDICĂ TOTAL PROFESIUNII DE ZIARISTĂ ȘI CREȘTERII FIICEI SALE.

O ÎNTÂMPLARE NEOBIȘNUITĂ I-L SCOATE ÎN FAȚĂ PE DOUG HUNTER, PERSONAJ DISTANT ȘI PLICTICOS.

VA PUTEA EL SĂ APRECIEZE FIREA DESCHISĂ, SPIRITUALĂ ȘI COMUNICATIVĂ A CASSIEI ?

DOUG, PRINZÂND-O DE UMERI, O ÎNTOARSE CU FAȚA SPRE EL ȘI SE PRĂBUȘIRĂ ÎMPREUNĂ ÎN PAT.

— DOUG... ÎNCERCĂ EA SĂ SE OPUNĂ, ÎNSĂ EL ÎI TĂIE POFTA DE PROTESTE CU UN SĂRUT APROAPE BRUTAL, PASIONAT.

CASSIE SE SIMȚEA PIERDUTĂ. ERA CUPRINSĂ DE UN INSTINCT APROAPE ANIMALIC ȘI SIMȚEA CUM ÎI CURGE FOC PRIN VENE. DEODATĂ ÎNSĂ, UN GEST MAI ÎNDRĂZNEȚ AL LUI DOUG O TREZI BRUTAL LA REALITATE, ADUCÂNDU-I ÎN MEMORIE UN VAL DE AMINTIRI DUREROASE.

THE BEST

Lei 1800

I.S.B.N. 973-9170-14-5



39

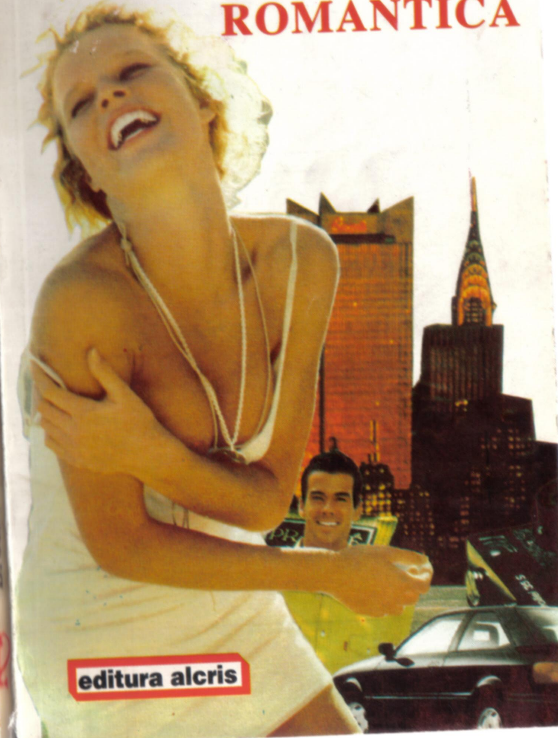
ZIARISTA ROMANTICĂ

BROOKE HASTINGS

Brooke Hastings

COLECȚIA ROMANTIC

ZIARISTA ROMANTICĂ



editura alcris

Coperta : ANDY

HARD TO HANDLE

BROOKE HASTINGS

ZIARISTA ROMANTICĂ

Traducere de
MARIA COSOSCHI

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9170-14-5
Colecţia „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

Totul se desfăşura prea liniştit pentru o petrecere între burlaci. La televizor se transmitea un meci de base-ball şi sticlele de bere zăceau peste tot. După un meniu mexican servit de bucătarul lui Horace Miesley, mici cupe cu fructe uscate şi floricele de porumb apăruseră pe diferite măsuţe joase.

Edward Kolby îşi înmormânta viaţa de burlac, foarte demn, fără multă gălăgie, într-un stil care corespundea foarte bine personalităţii sale, de om liniştit. Până acum, singura sa pasiune fusese studiul curenţilor oceanici submarini, cărora le consacra întreaga sa viaţă. Cu colegii săi de la Institutul de Oceanografie „Scripps", era inepuizabil. Cei doi fraţi mai mari ai săi făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-l înveseli, turnându-i mereu să bea şi reuşeau destul de bine, în ciuda faptului că Edward era reţinut de felul lui.

Martorul său, un prieten vechi de douăzeci de ani, privea scena cu un amestec de oboseală şi plictis. Douglas Hunter avusese o săptămână grea, care urmase altor două luni epuizante. Nu avea nici o încredere în reuşita căsătoriei lui Edward. La drept vorbind, îi dădea termen până la toamnă, când viitoarea soţie urma să termine turnarea filmului la San Diego şi să se întoarcă la New York. În ochii săi, Melanie Ford şi Edward Kolby nu aveau absolut nimic comun. Mai mult decât atât, tânăra femeie divorţase deja de două ori, ceea ce agrava şi mai mult lucrurile. Dar Edward Kolby refuza să asculte vocea raţiunii. Era vrăjit, îndrăgostit lulea.

Acum, Edward era aproape beat. Îndemnat de fraţii săi, se ridică de pe divan, traversă încăperea, şi se aşeză în faţa televizorului.

— Este petrecerea cea mai tâmpită la care am asistat vreodată, se plânse el. Doug, tu care îmi eşti martor şi acum gazdă, n-ai găsit nimic altceva mai amuzant ? Cred că merit o noapte de destrăbălare înainte de a mă cuminţi definitiv pentru a duce o viaţă respectabilă de om la casa lui.

Doug schiţă un surâs.

— Eşti incapabil de orice fel de destrăbălare. Cum ai vrea tu... ?

Nu îşi termină fraza, căci Horace Miesley, tatăl său vitreg, îl întrerupse.

— Eddie, nu mai văd nimic. Echipa asta de base-ball m-a costat treizeci şi cinci de milioane de dolari şi am pretenţia să urmăresc partida până la sfârşit, chiar dacă idioţii ăştia vor pierde încă o dată.

— Bine, dar acum se transmite o reclamă pentru bere, observă Doug.

— Hmmm ! mormăi Horace Miesley. Da, da, aşa este. Dar nu puteam să ghicesc dacă Eddie stă în faţa ecranului.

— Puteai totuşi să asculţi melodia...

— E complet neinspirată, nu atrage atenţia. Va trebui să găsesc pe altcineva la anul. Sunt din ce în ce mai puţini oameni serioşi în marketing.

Îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură, strâmbându-se.

— Berea asta este infectă !

Cu toate acestea, altă bere nu avea în casă, căci directorul de la publicitate îl aproviziona gratuit şi cu siguranţă, defectul său cel mare era avariţia. Când meciul de base-ball se reluă, un jucător din echipa Padres marcă un punct şi Horace se mai linişti puţin.

Dar imediat îşi recăpătă proasta dispoziţie şi vocea acră atunci când auzi sunetul soneriei de la poartă.

— Chris ! unde naiba ai dispărut ? Du-te şi deschide !

Chris Patterson, intendentul lui Horace Miesley, era un fost jucător de fotbal care fusese obligat să renunţe la sport datorită unui accident. El plecase din casă după cină, dar Douglas nu se osteni să-i reamintească acest lucru tatălui său vitreg şi se ridică pentru a merge să deschidă.

Deoarece clădirea era imensă, vizitatorul sună încă de două ori, în timp ce Douglas se îndrepta spre vestibul. Această insistenţă îl enerva pentru că nu aştepta pe nimeni, în această seară de vineri. Dealtfel, în mod normal, vizitatorii nechemaţi ar fi trebuit să se oprească afară şi să se anunţe prin interfon. Dar în mod excepţional, din cauza petrecerii, lăsase larg deschisă poarta de la intrarea în parc.

— Cine e ? întrebă el cu voce tare, bănuitor.

O femeie îi răspunse cu nonşalanţă :

— Vonda, dragule. Dă-mi voie să intru.

Surprins, Douglas întredeschise puţin uşa pentru a vedea cine este vizitatoarea necunoscută.

Casa, în stil spaniol, cu pereţii albi şi acoperişul din ţiglă roşie, avea două curţi. Prima, în centrul clădirii, cuprindea o

piscină şi un patio. Cea de a doua, situată la faţadă, era o grădină înconjurată de un zid înalt, traversată de o alee care conducea la grilajul exterior.

Nevăzând pe nimeni pe peron, Douglas ieşi mirat să arunce o privire în jur. Zări, lângă o tufă de magnolie, o tânără femeie cu un aer dezinvolt, provocator. Avea nişte picioare splendide puse în valoare de un şort dintr-o ţesătură argintie care i se mula pe şolduri şi pantofi cu tocuri înalte, asortaţi. O tunică cu paiete, susţinută pe umeri cu bretele fine ; o panglică de catifea roşie în jurul gâtului şi câteva brăţări de argint la încheietura mâinii, completau această vestimentaţie îndrăzneaţă.

Ce creatură superbă ! gândi Douglas, uluit de această apariţie. Avea un corp de vis şi un păr blond buclat, absolut uluitor. Doug remarcă în mod special coafura ei, căci fiica sa Lisa, de unsprezece ani, se chinuia mereu să obţină un efect asemănător, fără vreun rezultat, spre marele ei necaz.

Apoi atenţia lui Doug fu atrasă de gura acestei femei a cărei senzualitate era accentuată de un ruj ţipător. Avea un nas mic şi câţiva pistrui, dar ochii nu i se vedeau fiind ascunşi de nişte enormi oche-

lari de soare cu ramă argintie. Îmbrăcămintea ei țipătoare, de prost gust, contrasta în mod surprinzător cu frumusețea ei de netăgăduit.

Se apropie de ea și îi întinse mâna.

— Mă numesc Doug Hunter.

Ea îi atinse mâna aproape imperceptibil, după care observă cu o voce voalată și totodată copilăroasă, ca cea a Marilynei Monroe :

— Aveți o casă splendidă !

— Mulțumesc. De fapt ea aparține tatălui meu vitreg și mamei mele.

Ea nu tresări când Douglas îi scoase de pe nas ochelarii. Era evident faptul că nu o intimida atingerea unui bărbat. Ochii ei, de un albastru deschis, erau machiați peste măsură, ca de altfel întreaga ei figură. Eliberată de toate aceste straturi de fard, ar fi fost de o frumusețe răpitoare. Dar, curios, chiar și așa, iradia farmec și seducție.

Avea probabil în jur de douăzeci și cinci de ani. Doug nu avea obiceiul să frecventeze femei de teapa ei, dar știa destule, pentru a nu se înșela în aprecierea sa. O creatură superbă, așa cum era Vonda, practica desigur tarife ridicate. Cu siguranță că își stabilea întâlnirile prin telefon și clienții ei — oameni de afaceri bogați — o tratau ca pe o doamnă, ducând-o mai întâi în restaurante de lux, înainte de a-și petrece cu ea restul nopții.

Când Douglas nu înțelegea ceva, obișnuia în general să caute răspunsul la întrebările pe care și le punea.

— Sunteți îmbrăcată destul de provocator, observă el.

— Și nu vă place ? replică Vonda cu un surâs sugestiv. Așa a cerut clientul.

— Cine este clientul ?

— Secret profesional, Doug Hunter, declară ea, luându-l de braț. Fii bun și du-mă înăuntru ca să mă prezinți viitorului mire, Edward Kolby, nu-i așa ?

Devenea evident faptul că unul din invitați organizase totul. Cum nu își putea imagina că un membru de la Institut ar putea face o astfel de treabă, bănuiala sa se îndreptă imediat către Horace și către frații lui Edward.

Copil fiind, Edward îl vizita deseori. Horace îl cunoscuse cam în același timp și îl tachinase chiar de la început. Edward era pe atunci un copil scund pentru vârsta sa, fusese trimis la școală mai devreme și nu se interesase de sport. De atunci, îl acaparaseră studiile, astfel încât, până la absolvirea universității, nu acordase nici o atenție femeilor.

Dat fiind caracterul lui Horace, nu ar fi fost de mirare ca el să fi imaginat o astfel de farsă, dar îl considera destul de deştept pentru ca să se stăpânească în acest caz. Explicaţia era simplă : Horace Miesley îi ştia de frică lui Douglas Hunter. Adolescent, Doug avusese un caracter foarte violent şi chiar la vârsta de paisprezece ani, nu ar fi şovăit să-l lovească pe tatăl său vitreg, dacă ar fi ajuns la o ceartă serioasă. Doug, cel mai bun prieten al lui Edward, devenise astfel un fel de protector al acestuia. Desigur, de atunci Edward se schimbase, devenind un tânăr atletic, dar Doug nu-şi schimbase atitudinea faţă de el. Horace ar fi avut deci motive să „închirieze" serviciile Vondei, căci el, fără discuţie, cunoştea destule femei de acest gen. Din perioada în care conducea firma Miesley, avusese ocazia să cunoască destule „animatoare" pe care le prezenta clienţilor săi în cursul seratelor pe care le organiza la locuinţa sa „Rancho Santa Fe".

Tom şi Joe Kolby puteau fi suspectaţi şi ei. Îşi iubeau fratele mai tânăr, dar erau convinşi că el nu a ştiut niciodată să se distreze.

Doug se întreba adesea, cum se poate ca un om sensibil şi inteligent ca Edward,

să aibă fraţi atât de puţin interesanţi. Erau totuşi foarte legaţi între ei.

Absorbit de aceste gânduri, Doug de abia îşi dădu seama că Vonda îl conducea spre interiorul casei. Când întârzie un moment pentru a închide uşa de la vestibul, ea îşi continuă drumul spre încăperea de unde se auzeau râsete şi ecouri ale transmisiunii de la televiziune.

Doug o ajunse din urmă şi o prinse de braţ. Ea se opri, se întoarse şi îl întrebă cu un aer mirat :

— Doriţi ceva ?

— Îmi pare rău, dar va trebui să plecaţi, răspunse el. Edward nu este deloc potrivit pentru... dumneavoastră !

Ea se apropie şi cu un zâmbet cochet îi spuse, privindu-l în ochi, cu o voce fals candidă, senzuală :

— Domnule Hunter, clienţii mei nu aparţin unui tip anume. Toată lumea mă apreciază. Vă asigur că prietenul dumneavoastră va fi încântat să petreacă în compania mea câteva ore.

Doug nu se îndoia deloc de acest lucru. În ceea ce îl privea, el prefera femei mai subtile, mai sofisticate, dar pe plan pur fizic, aproape animalic, această superbă creatură îl atrăgea teribil. Nu şi-ar fi pierdut timpul să stea cu ea de vorbă, nu me-

rita osteneala, dar își imagina foarte bine alte plăceri pe care le-ar putea obține, infinit mai puțin intelectuale.

— De asta sunt convins, declară el liniștit. Dar Edward nu-i un astfel de om. Este foarte conservator...

— Toți oamenii sunt așa, mai ales conservatorii, îl întrerupse ea, râzând încetișor.

Punându-și mâinile pe umerii lui, ea începu să-i facă un ușor masaj, în timp ce adăuga :

— În afară de homosexuali, bineînțeles. Ești și dumneata, domnule Hunter, unul dintre aceștia ? Să fie asta explicația pentru care nu-ți plac ?

Doug își coborî ochii spre decolteul ei foarte atrăgător, dar întoarse repede capul.

Fiind un gentleman adevărat, toată această poveste îl punea în mare încurcătură. Totuși, în același timp, avea o dorință puternică de a o simți mai aproape, de a face mai bine cunoștință.

El se îndepărtă cu un gest brusc.

— Nu, Vonda, nu sunt homosexual și te găsesc fermecătoare. Dar locul dumitale nu este aici.

Luând-o cu brațul de după umeri, încercă să o conducă spre ieșire.

— Am să te însoțesc până la mașină...

— Ai răbdare, ne vedem noi mai târziu, îi sugeră ea. Ești foarte seducător în ciuda aerului dumitale scorțos. N-am să-ți cer nimic. Mi s-a oferit deja o sumă interesantă, pentru a mă ocupa de prietenul dumitale.

— De asta sunt convins, mormăi Doug, din ce în ce mai plictisit.

Nu reușea să rămână complet indiferent, ceea ce îl irita peste măsură. De obicei, știa cum să procedeze pentru a intimida pe cineva. Și cum Vonda nu se mișca din loc, i se adresă cu brutalitate :

— Gata. Urmează-mă acum !

Dar curios, tonului său îi lipsea autoritatea. Deloc impresionată, tânăra femeie îi surâse, îndreptându-se spre salon. În acel moment, Tom, unul din frații lui Edward, apăru pe culoar. La vederea tinerei femei, se lumină la față.

— Asta-i bună ! Asta zic și eu surpriză !

Vonda se apropie de el și îi luă mâna pe care acesta i-o întinsese.

— Mă numesc Vonda și caut pe un oarecare Edward Kolby.

Tom îi făcu cu ochiul.

— Mai curând vino cu mine, mititico. Te asigur că nu ai să regreți.

Doug o urmă resemnat, în timp ce tânăra femeie îi adresa lui Tom o remarcă echivocă despre muncă și plăcere. Ea părea

destul de încurcată, ceea ce îl intrigă pe Doug, fiindcă Tom Kolby era un personaj absolut inofensiv.

Apariţia Vondei în salon făcu senzaţie, chiar printre eruditii şi distinşii prieteni ai lui Edward, care erau după un consum mare de alcool. Atunci când ea întrebă cine este Edward Kolby, o jumătate de duzină de degete se îndreptară spre sofa. Numaidecât, însoţită de un concert de râsete ironice, Vonda se aşeză alături de el şi-l cuprinse cu braţul pe după umeri.

Doug aruncă o privire circulară prin încăpere, studiind feţele tuturor. Toţi se distrau din plin, dar o lumină semnificativă strălucea în ochii lui Horace Miesley. Tom şi Joe Kolby îl îndemnau pe fratele lor mai tânăr să o ducă pe Vonda într-un loc mai intim, amândoi fiind evident surprinşi de sosirea ei, în timp ce Edward refuza mişcând din cap, roşu ca sfecla.

Râsetele şi glumele încetară brusc, de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton. Timp de câteva secunde nu se auzi decât vocea comentatorului sportiv de la televiziune, înainte ca Horace să oprească aparatul. Toate privirile erau îndreptate spre Edward.

Nu era pentru prima oară că Doug simţea nevoia să-şi ucidă tatăl vitreg şi fără

îndoială nu era nici ultima dată. Horace îl pusese pe Edward într-o situaţie din care nu putea ieşi cu faţa curată. Atmosfera devenise irespirabilă, încărcată parcă de electricitate. Dacă Edward nu se va comporta ca un bărbat adevărat, urma să devină ridicol în ochii celor de faţă.

Dar Edward Kolby era exact contrariul unui afemeiat, al unui vânător de fuste. El se mulţumi să o privească pe Vonda cu un amestec de spaimă şi fascinaţie, de parcă ar fi fost o apariţie extraterestră.

Nu era în stare să scoată un cuvânt şi de aceea Doug îi sări automat în ajutor :

— Sunt dezolat că trebuie să te lipsesc de o companie atât de plăcută, dar mama mea şi Lisa trebuie să se întoarcă foarte curând. Nu ţin deloc că fiica mea să se trezească faţă în faţă cu Vonda.

— Nu-ţi face griji, îi replică Horace cu voce puternică. Aveau intenţia să vadă două filme şi nu se vor întoarce înainte de orele unsprezece şi jumătate, douăsprezece.

Vonda se cuibări la pieptul lui Edward şi murmură mângâindu-i cu neruşinare obrazul :

— Nu mi s-a spus cât eşti de drăguţ. Viitoarea mireasă este norocoasă.

— Domnişoară, eu...

— Spune-mi pe nume, Vonda, este mai simplu. Aşa îmi spune toată lumea.

— Vonda, repetă Edward trecându-şi preocupat mâna pe frunte. Eşti încântătoare, dar... am băut prea mult. Afară de asta mai sunt şi logodit.

Oprindu-i mâna care încerca să pătrundă sub cămaşă, continuă :

— Fii drăguţă şi lasă-mă în pace !

Ea luă un aer cochet şi o expresie ofensată i se aşternu pe faţă.

— Asta înseamnă că nu-ţi plac.

— Ba da. Numai că...

— Ce se întâmplă, Edward, îţi este frică ? îl întrerupse fratele său Joe.

— Dacă tu nu eşti dispus, atunci mă ofer eu ! interveni Tom.

În acest timp, ea reîncepuse să-l mângâie şi să-i şoptească la ureche complimente cu privire la virilitatea sa, şoapte pe care dealtfel le auzeau cu toţii. Nici un bărbat nu putea rămâne insensibil la astfel de provocări. Edward murmură câteva proteste vagi despre fidelitate, la care ea îi obiectă că nu este încă însurat şi ar avea deci dreptul să se mai distreze puţin. Fraţii lui râdeau, declarându-se de acord, în timp ce ceilalţi aşteptau vădit interesaţi continuarea evenimentelor.

Doug îl fulgeră pe Horace cu privirea dar acesta se mulţumi să se înfunde mai adânc în fotoliul său, zâmbind.

— Dacă vrei, te pot ajuta eu să scapi de ea, sugeră Doug adresându-se prietenului său.

— În tot cazul nu se descurajează uşor, replică Edward, încercând să se apere de Vonda care îi descheiase gulerul de la cămaşă pentru a-l săruta fără jenă.

Făcându-se că nu aude glumele deşucheate ale fraţilor săi, el o împinse încetişor la o parte.

— Vonda dragă, îmi pare sincer rău, crede-mă, dar insist...

Se opri brusc, o privi cu atenţie şi Doug văzu cum perplexitatea de pe trăsăturile fetei sale se transformă încet, încet, în siguranţă ca şi cum Edward devenea, deodată, perfect stăpân pe situaţie.

— Dealtfel, reluă el, eşti într-adevăr foarte drăguţă şi eu sunt necăsătorit. Ar fi chiar păcat să nu profit de entuziasmul dumitale.

O aşeză pe Vonda pe genunchi, amuzându-se de aerul zăpăcit al lui Doug. Singura explicaţie posibilă era aceea că se îmbătase criţă. Apoi, însoţit de o veselie generală, o sărută apăsat pe gură. Femeia scoase un oftat de uşurare când el îşi ridică faţa şi

era evident că nu știe ce să creadă când, cu ea în brațe, făcându-i cu ochiul lui Doug, porni spre ușă, părăsind încăperea.

Devenise evident că Edward Kolby se hotărâse să-și joace rolul și că era perfect capabil să se descurce singur, fără ajutorul nimănui.

Horace părea înciudat și deziluzionat. În altă situație, nu s-ar fi jenat să deschidă interfonul ca să asculte ce se petrece în încăperea vecină, însă prezența lui Doug îl oprea de la o astfel de ticăloșie. Repuse deci în funcțiune televizorul și își recăpătă proasta dispoziție, în timp ce ceilalți, umplându-și paharele, comentau episodul, care — spuneau ei — îl determinase pe Edward să-și arate adevărata fire.

CAPITOLUL 2

În realitate, Vonda nu era nicidecum Vonda, și cu atât mai puțin o animatoare profesionistă. Ea se numea Catherine Ford Valkenberg, era o văduvă respectabilă și pe moment nu știa ce să facă, șovăind între panică și neîncredere. Edward Kolby era beat criță. Nimic altceva nu putea explica purtarea lui.

— Numai cu greu vei reuși să-l scoți afară din încăpere, îi spusese Melanie. A fost atât de corect la primele noastre întâlniri, încât am fost obligată să-i fac eu toate avansurile, dar crede-mă, în final nu am avut nimic de regretat.

Catherine, Cassie pentru prieteni, nu se îndoia de adevărul cuvintelor Melaniei. Sperase că nu va fi obligată să suporte o demonstrație a talentelor lui Edward, asupra propriei sale persoane. Dar Melanie și Edward se cunoșteau numai de șase săptămâni și ce putea ști în realitate despre el ?

La treizeci și doi de ani, nu putea fi un amant desăvârșit, fără a fi trecut prin brațele a numeroase femei.

— Edward, stai puțin și ascultă-mă !

Dar el nu se opri și nici nu părea că o aude. O duse într-o cameră învecinată, trânti ușa, întoarse cheia în broască și deschise televizorul, dând la maximum volumul sonor.

Cassie, surprinsă la culme, făcu o nouă tentativă :

— Nu înțelegi, Edward, că nu mă numesc Vonda ?

„Cassie, vino-ți în fire, își zise ea, atunci când se văzu aruncată în patul de la celălalt capăt al încăperii. Ai reușit tu să scapi și din alte situații critice."

Începu să-și mai piardă din încredere atunci când Edward se întinse alătûri de ea și o imobiliză, ținându-i brațele deasupra capului. Surâsul lui ar fi trebuit să o lămurească asupra adevăratelor sale intenții, însă era prea neliniștită și neîncrezătoare pentru a-l remarca.

— Pentru Dumnezeu ! strigă ea. Sunt sora lui Melanie, Cassie.

— Știu foarte bine lucrul acesta, răspunse el cu calm.

Acest răspuns o surprinse. Dacă ceea ce îi spunea era adevărat, cum de îndrăznea să fie atât de agresiv ? Și pentru că nu-i dădea drumul, reluă :

— Ai băut cam mult, așa este ?

— Cam așa, mărturisi el, încruntându-și sprâncenele. Dar tu, îngerașule ? Aparent nu te prea sperii de băutură.

— Nu este așa, Edward...

— Ei bine, Cassie, o întrerupse el plimbându-și un deget pe obrazul ei, Melanie mi-a vorbit de tine spunându-mi că ești o scriitoare și nicidecum o animatoare. Dar ești foarte frumoasă și nu vreau să am aerul că disprețuiesc un astfel de cadou...

— Sunt într-adevăr romancieră și dacă ai vrea să-mi dai drumul...

— Făceai desigur cercetări pentru una din celebrele tale povestiri la persoana întâi ?

Îi cită câteva titluri, înainte de a conchide :

— Ultimul : „Animatoarea din San Diego" sau „Cum să faci avere stând pe plajă toată ziua".

Se rostogoli în lături și izbucni în râs. Cassie îl imită imediat și timp de câteva minute, neputându-se liniști, se amuzară amândoi, râzând nebunește.

Cassie redeveni serioasă, prima :

— Nu înţeleg cum m-ai descoperit. Mă credeam foarte convingătoare.

— Te-au trădat cerceii, îi răspunse el. Nu de mult m-au zgâriat pe buze, când am sărutat-o pe Melanie.

Cerceii aparţineau într-adevăr Melaniei. Cassie îi împrumutase pentru că se potriveau foarte bine cu restul ţinutei sale extravagante.

— Înseamnă că eşti un bun observator, remarcă ea.

— Este o calitate principală în meseria mea. Îmi petrec timpul făcând identificări ale unor specii de peşti. Şi mai e ceva, aveţi amândouă un evident aer de familie. Spune-mi te rog acum, ce făceai aici astfel deghizată, cu o zi înainte de termen ? N-ai să-mi spui că acesta este modul tău obişnuit de a te îmbrăca ?

— Sigur că nu ! Pentru a mă „aranja" astfel mi-a trebuit o mulţime de timp, mai ales pentru machiaj şi coafură. Rezultatul însă a stupefiat-o pe Melanie.

— Filmează în continuare ?

Cassie aprobă din cap.

— Tocmai terminau o scenă. Dar nu-ţi fă griji, regizorul a promis să termine în timp util pentru a nu amâna căsătoria de mâine. Nu vrei să închizi televizorul ?

— Nu, în nici un caz ! În această casă există un sistem de interfon, care dă posibilitatea de a asculta ce se vorbeşte în altă cameră.

— Atunci poate că ar trebui să continuăm comedia, sugeră ea surâzând.

Alături se găsea un salonaş, spre care se îndreptă Cassie şi unde se aşeză pe o sofa după ce aprinsese lampa. Edward veni lângă ea, dar nu înainte de-a pune în funcţiune un aparat de radio, aşezat pe o etajeră.

Petrecuse ultimele două zile pe mare, îmbarcat pe „Melville", un vas al Institutului. Melanie nu putuse să-i anunţe sosirea surorii sale, care luase avionul de la San Francisco, cu o zi şi jumătate mai devreme. În mod normal, Cassie şi cumnatul său ar fi trebuit să se întâlnească pentru prima oară sâmbătă după amiază, la restaurant, dar desfăşurarea evenimentelor întoarse totul pe dos.

Cassie reuşise să termine o lucrare şi să plece din San Francisco mai devreme decât era prevăzut.

— Melanie era furioasă ieri seara când a venit să mă vadă la aeroport, explică ea. Nu o mai văzusem în aşa hal şi numai Dumnezeu ştie ce caracter violent are.

Edward schiţă un surâs în timp ce Cassie continua :

— Ieri începuse să se îmbrace pentru filmare, când una dintre actriţele locale, Lynn, a venit s-o vadă. Trebuie să ştii că Lynn este o uşuratică şi nu se dă în lături de la nimic când are nevoie de bani. Cineva o plătise să vină aci în seara asta ; îţi era destinată şi ea acceptase. A fost însă foarte încurcată, când a descoperit că eşti logodnicul Melaniei şi s-a dus la ea să întrebe ce-i de făcut în această situaţie.

Edward aproba, dând din cap.

— De necrezut ! Eram convins că voi două, Melanie şi cu tine aţi pus la cale această glumă, pentru a supraveghea petrecerea burlacilor. De altfel, Melanie îmi spusese că ai face orice nebunie pentru a găsi materialul necesar pentru o nouă povestire. Şi apoi mai este şi ultima ta carte... „O sută de nopţi în Union Square".

— Foarte exact. Subtitlul „Viaţa fetelor cele mai căutate din San Francisco" spune destule despre conţinut. Dar de data asta nu obţinusem informaţiile eu însămi, pe viu. Evident, până în seara aceasta. Melanie ţi-a spus poate că în curând voi pleca într-un turneu pentru colectare de semnături.

— Da, într-adevăr şi mi-a dat şi o copie a manuscrisului. Este o poveste fascinantă. Şi îmi dau bine seama cine sunt personajele care ţi-au servit drept model pentru Vonda. Dar cine a plătit serviciile Lynnei ?

— Asupra acestui punct a fost discretă. După Melanie, s-ar părea că a fost prietenul tău Doug, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a împiedica această căsătorie. Dar eu nu cred că are dreptate, pentru că Doug a încercat realmente să-mi facă vânt.

— Nu poate să fie Doug, el nu are obiceiul unor astfel de grosolănii, mai cu seamă atunci când e vorba de prietenii săi.

Edward bătea toba cu degetele pe marginea mesei, cu un aer încruntat. După câteva secunde de tăcere, începu să gândească cu voce tare, protestând furios împotriva glumelor stupide şi ticăloşiei unor oameni. Apoi, ridicându-şi capul, declară :

— Cu siguranţă asta este opera lui Miesley. Şi fraţii mei ar fi putut pune la cale aşa ceva, dar de îndată ce au băut cât de puţin devin complet idioţi.

Pentru Cassie, dacă ar fi fost să o creadă pe Melanie, alcoolul nu era singurul responsabil de ciudăţeniile lui Joe şi Tom Kolby... Dar fără discuţie, Edward era cel mai bun judecător şi de altfel Horace

Miesley beneficia de o notorietate specială la San Diego. Cassie știa toate astea pentru că își luase cameră la hotelul Miesley Plaza și unul dintre zgârie norii din centrul orașului se numea Miesley Tower. Tatăl vitreg al lui Douglas Hunter sponsoriza celebra echipă Padres și sora ei Melanie nu-l iubea deloc.

— De ce ar fi făcut o astfel de glumă proastă ? îl întrebă Cassie pe Edward.

Ridicând din umeri el motivă că ar putea fi gestul unui vechi prieten de familie, care își permite cam multe.

— Antipatia lui Miesley față de Doug și față de mine datează din copilăria noastră. Am avut de mai multe ori tentația să-l omor. Acest gen de farsă stupidă poartă sigur semnătura lui. Dar am fost obligat să suport o mulțime de neplăceri din partea celui care oferă Institutului Scripps subvenții foarte generoase și care ne-a lăsat prin testament două milioane de dolari. Înțeleg deci că ai acceptat să-i iei locul Lynnei ?

— Era o ocazie prea frumoassă pentru a o lăsa să-mi scape.

După ce o liniștise pe Melanie, Cassie îi sugerase mai multe riposte... posibile la cele ce se puneau la cale.

— Cel mai simplu lucru ar fi fost să ne izolăm împreună undeva, pentru ca ulterior să inversăm rolurile și să-l ridiculizăm pe imbecilul care a aranjat toată treaba asta. Între noi fie vorba, nici restul prietenilor dumitale nu fac multe parale ! Și totuși sunt niște savanți, intelectuali.

Edward o privea încurcat.

— Nu fi așa de aspră cu ei, Cassie. Care bărbat s-ar fi purtat altfel într-o situație asemănătoare ? Eram cu toții amețiți și dumneata erai foarte provocatoare.

— Asta cam așa este, admise ea. Dar asta nu îmi schimbă cu nimic intențiile. Lasă totul în seama mea și hai să ne întoarcem în salon. Te asigur că nu vei fi decepționat. Miesley voia să-și bată joc de dumneata, pentru că nu te credea capabil să te comporți ca un „bărbat". Ei bine, crede-mă că se va simți teribil de stupid, mâine când va da ochii cu mine, la oficierea căsătoriei.

În mod obișnuit, Edward Kolby, ca un adevărat gentleman generos, nu s-ar fi arătat prea preocupat să se răzbune. Dar alcoolul i se urcase la cap și pe de altă parte Horace Miesley îl chinuia de aproape douăzeci de ani... Așa că... acceptă necondiționat.

În continuare, Cassie atacă un subiect care o interesa mult mai mult : Dou-

glas Joshua Hunter. Melanie îi dăduse deja câteva informaţii esenţiale : cu un an mai în vârstă ca Edward, era fiul actriţei Valerie Hunter şi al unui cascador, mort de mai mulţi ani. Refuzul mamei sale de a se căsători cu tatăl copilului său stârnise la Hollywood, în acea epocă, un veritabil scandal. De atunci însă, moravurile se mai schimbaseră... În prezent, printre actriţele de cinema, erau o mulţime de mame celibatare.

Valerie se căsătorise până la urmă cu Horace Miesley, un bogat om de afaceri din San Diego, a cărui zonă de influenţă se întindea de la Phoenix la Las Vegas, trecând prin Seattle. La cei şaizeci de ani ai săi, Miesley era încă foarte dinamic, însă Doug preluase conducerea afacerilor deja cu câţiva ani înainte, deoarece tatăl său vitreg nu mai era interesat de construcţiile imobiliare şi acum se ocupa de... base-ball.

După Melanie Ford, Douglas Hunter era un tip scorţos, rece şi antipatic. Trăia singur cu fiica sa de unsprezece ani, Lisa, care se născuse în urma căsătoriei sale cu Buffy Saint-Simon, o persoană din înalta societate locală. Întâmplător, Buffy murise aproape în acelaşi timp cu John, bărbatul lui Cassie şi în circumstanţe tot atât de violente şi neaşteptate. Tot Melanie mai cre-

dea că Buffy fusese primită fără rezerve în rai, ca recompensă pentru viaţa de chin dusă alături de un om atât de plicticos şi moralizator, cum era Douglas Hunter.

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai remarcat cât de puţin îl apreciază sora mea pe prietenul dumitale, Douglas, observă Cassie. Dar lucrul acesta nu trebuie să te îngrijoreze. Cu siguranţă că îşi va schimba părerea, fiindcă întotdeauna a fost prea grăbită să-i judece pe oameni.

— Este şi vina mea în parte. Am fost prea sincer cu ea, răspunse Edward, jenat. Eram atât de îndrăgostit de Melanie încât voiam să împart cu ea totul, şi binele şi răul. I-am spus deci şi părerea lui Doug despre căsătoria proiectată.

— Era mai bine dacă te abţineai. Nu înţeleg totuşi de ce se amestecă până într-atât în viaţa dumitale, de parcă ar fi vorba de viaţa lui !

Edward îşi încrucişă braţele la ceafă şi îşi sprijini capul pe spătarul canapelei pe care stătea.

— Doug avea obiceiul să mă protejeze când eram copii şi acum îi este greu să renunţe la acest vechi obicei al său. Este fără discuţie destul de rece şi distant cu oamenii pe care nu îi cunoşte, cred însă că ai fi la fel dacă ai fi trăit aceeaşi viaţă.

A suferit enorm să se știe copilul nelegitim al Valeriei Hunter pentru ca mai apoi să devină fiul nelegitim al lui Horace Miesley.

— Da, toate astea le înțeleg, dar nu a lăsat nici o șansă Melaniei. S-a arătat înspăimântător de refractar de la bun început.

— Nu uita că el o cunoștea drept o actriță de două ori divorțată așa încât neîncrederea lui mi se pare oarecum justificată. Dealtfel Cassie, să privim lucrurile în față, Melanie este aproape tot atât de extravagantă ca și dumneata.

— Cum așa ? protestă ea indignată. Ce am făcut pentru a merita un astfel de calificativ ?

— Pentru început să luăm felul în care ești îmbrăcată. Apoi faptul că ești dispusă să faci nebunii ca să obții materiale pentru articolele pe care le scrii. Nu ai ezitat să te angajezi ca arbitru de întreceri sportive, ca bucătăreasă pe un vas comercial având un echipaj exclusiv masculin și așa mai departe...

— Asta nu este extravaganță ci... jurnalism creativ, îi întoarse vorba Cassie. Crede-mă, treburile astea m-au costat și pe mine. Cât privește ținuta mea de acum,

o găsesc foarte potrivită situației. Nu aș fi fost deloc convingătoare dacă aș fi apărut îmbrăcată cu o rochie lungă, ca la teatru !

Dar Edward nu se lăsa ușor convins.

— Nici dumneata, nici sora dumitale nu vă dați înapoi de la nici o nebunie când vă puneți câte ceva în cap. Știi cum ne-am întâlnit, Melanie și cu mine ? Se turna o secvență pe un vapor. Regizorul modificase scenariul pentru a-l face mai interesant, dar rezultatul era, științific vorbind, o aiureală. Am încercat să discut, pentru că eram angajat pe post de consilier tehnic, dar el nu voia să mă asculte, invocând tot felul de scuze ca să-și motiveze inițiativa. Eram furios. Când s-au reluat filmările, atmosfera era încordată și totul ieșea pe dos. Deodată, un fel de gorilă care semăna cu King Kong m-a înșfăcat de braț, m-a scos afară de pe platou și m-a aruncat pur și simplu peste bord. Atunci am văzut-o pe Melanie care se prăpădea de râs și mi-am dat sema că ceea ce se întâmpla era de fapt ideea ei. Eram furios pentru că apa mării nu era deloc caldă la acea dată a anului. Am ieșit la suprafață, hotărât să demisionez și atunci am văzut-o pe Melanie sărind în apă după mine așa îmbrăcată cum era. M-a luat cu brațele după gât, mi-a spus că sunt un tip nemaipomenit și m-a

invitat la masă. Toată lumea ne privea amuzându-se și eu... am acceptat invitația.

Edward râse încetișor și apoi reluă :

— Regizorul era nebun de furie pentru că Melanie își stricase complet machiajul și coafura. În realitate era de-a dreptul superbă. Această întrerupere risipise tensiunea din atmosferă și mă învățase să iau mai puțin în serios rolul meu de consilier. Din nefericire, la fața locului se găsea și un reporter de la San Diego Times, care a relatat toate cele întâmplate, într-un articol. De atunci, opinia publică a fost pe urmele noastre. Doug s-a întrebat mereu cum de am putut să mă îndrăgostesc de o femeie care m-a ridiculizat în așa hal. Pe mine însă, tocmai această spontaneitate m-a atras și pot să spun că niciodată nu m-am distrat mai bine cu altcineva. Rezultatul a meritat indiscreția unor reporteri și fotografi...

Cu siguranță că Doug Hunter nu împărtășea însă acest punct de vedere.

— Doug și Melanie sunt evident două firi deosebite, observă Cassie. Dar nu înțeleg cum de nu a reușit sora mea să-l cucerească. De obicei nimeni nu îi rezistă.

— Doug trece printr-o perioadă dificilă în ultimele două luni, fu de părere Edward. Încearcă să realizeze un proiect urbanistic

în centrul orașului și toată lumea i se opune : municipalitatea, ecologiștii, sindicatele. Și pe deasupra, Miesley nu încetează să-l sâcâie cerându-i mereu rezultate.

— De ce nu abandonează atunci, dacă într-adevăr proiectul este imposibil ?

— Din cel puțin două motive. Mai întâi profiturile potențiale sunt foarte mari. Apoi, are convingerea că propria sa concepție nu este greșită.

— Motivele sunt în ordinea în care mi le-ai spus ?

— Cred că da. Doug este înainte de toate un om de afaceri și ceea ce întreprinde, vrea să fie rentabil.

Așadar, Douglas Hunter era un pragmatic dublat de un idealist. O combinație interesantă, ca dealtfel întreaga sa persoană. Frumos, atletic, moștenise de la mama sa un fizic seducător, cu niște ochi mari, întunecoși care contrastau cu părul șaten, presărat cu șuvițe de culoare mai deschisă.

Cassie nu îi găsea decât un defect : avea un aer prea îngrijit, prea... respectabil. Pentru petrecerea din această seară de exemplu, spre deosebire de ceilalți tineri îmbrăcați în blugi și tricouri, el purta un pantalon și o cămașă foarte corecte. Consimțise

numai să-şi suflece mânecile şi să-şi abandoneze cravata.

Caracterul lui Doug Hunter se potrivea cu fizionomia sa austeră, dar pentru Cassie aceasta era un defect, ei plăcându-i bărbaţii care să-i împărtăşească gustul pentru distracţii aşa cum fusese soţul ei, John. Prezenţa unui om deschis şi vesel îi lipsea, dar ea nu avea obiceiul să se autocompătimească. În perioadele sale mai grele, se gândea la şansa de a o avea alături pe Jessica şi la cariera sa care îi dădea multiple satisfacţii. Respingea ideea de singurătate şi se străduia să-şi îndrepte gândurile spre viitor.

Aruncându-şi ochii pe ceas, Cassie hotărî să mai aştepte câteva minute, timp în care îi puse lui Edward mai multe întrebări cu privire la munca sa.

Nivelul decibelilor crescuse simţitor în salon şi zgomotul ajungea nestingherit până la ei. După ce ascultă explicaţiile pe care i le ceruse lui Edward, Cassie îi sugeră, pe un ton foarte liniştit, să-şi dezbrace cămaşa.

Mirat, el refuză încruntat.

— Asta nu, Cassie. Doar nu vrei să mă întorc în salon în chip de nudist...

— Nudist doar pe jumătate, îl corectă ea. Hai, Edward, nu mai protesta. Ridică braţele şi lasă-mă pe mine...

Pus la punct în acest fel, el se execută şi Cassie îl dezbrăcă de cămaşă.

— Ce frumos eşti bronzat, observă ea mângâindu-l pe cap.

Edward tresări violent.

— Cassie, ce faci, potoleşte-te...

— Te zbârlesc puţin, nimic altceva. Pentru că aşa trebuie să arăţi.

Apoi îl apucă de braţ şi-l obligă să se întoarcă.

— Spune-mi, suporţi bine durerea ?

— Asta ce mai este ? întrebă el din ce în ce mai nedumerit.

— Stai liniştit. Vreau numai să-ţi fac câteva zgârieturi pe spate. Ştii, Vonda este o profesionistă blazată, însă cu tine... şi-a pierdut controlul. Nu eşti încântat de această concluzie ?

— Nemaipomenit, sigur că da, suspină el resemnat.

Zgâriindu-l cu unghiile, Cassie îl împodobi cu nişte superbe dâre roşii, în timp ce el mormăia, strâmbându-se :

— Eşti şi mai nebună decât Melanie.

În continuare ea se făcu nevăzută în camera de baie, unde îşi scoase sandalele, ciorapii, îşi mai şterse din machiaj, îşi

zbârli buclele blonde încă o dată. Revenind în cameră, închise televizorul și ținându-și sandalele agățate de un deget, se îndreptă către salonul mare.

„Până aici merge bine" gândi ea. Dar va trebui să găsesc o explicație și pentru apariția lui Edward cu pieptul gol.

— Edward, ții mult la cămașa asta ?

— De ce mă întrebi ? Trebuie să o sacrific ?

— Nu-i chiar un ordin, doar o simplă sugestie. Ce ai zice să o sfâșii ? Vonda ar fi fost desigur capabilă să facă lucrul acesta.

— Bine, bine.

Complet resemnat, Edward se execută și apoi își aruncă pe umărul stâng cămașa zdrențuită.

— Mergi înainte, îl îndemnă Cassie. Și nu uita să te împleticești. Și pentru Dumnezeu, încearcă să ai un aer mulțumit. Nu uita că ai trăit momente nemaipomenite și ești încă destul de beat pentru a nu te simți cu nimic vinovat.

Intrarea lor în salon fu întâmpinată cu observații scabroase. Edward râdea prostește, în timp ce Cassie afișa o expresie de satisfacție aproape felină. Când unul din frații lui Edward începu să aplaude, toți îl imitară, în afară de Doug Hunter care surâdea cu un aer dezgustat.

Cassie își spuse în sinea ei că Edward era totuși omul potrivit pentru sora sa atunci când el o așeză pe genunchi, declarând cu un aer plin de sine :

— Vonda o să mai rămână puțin cu noi. Să-i oferim ceva de băut. Nimeni nu se mișca, fiind parcă hipnotizați de picioarele Vondei și de pieptul gol al lui Edward.

— Mă duc eu să caut ceva la bucătărie, se hotărî Doug.

Deschise ușa frigiderului, clătinând nemulțumit din cap. Toată această scenă i se părea ireală. Amănuntele erau false ; expresia feței lui Edward, felul cum se umfla în pene, cămașa sfâșiată, ciorapii care atârnau afară din geanta Vondei, aerul ei radios, senzual... Edward Kolby era un om prea cinstit și integru pentru a putea fi bănuit că își înșeală logodnica cu o „animatoare". Era prea cinstit pentru o astfel de faptă.

Să fie vorba de un aranjament ? Vonda să fie o prietenă de-a lui Edward pe care Doug să nu o fi cunoscut ? Nu, probabil că cineva a pus totul la cale, se gândi el reamintindu-și figura lui Horace. Tatăl său vitreg avusese un aer foarte mulțumit la apariția Vondei și păruse deziluzionat atunci când ieșise din cameră, însoțită de Edward. Într-adevăr, nu avusese nici o re-

acție la înapoierea lor în salon, dar asta se putea explica prin faptul că echipa sa de base-ball pierduse încă un meci și acum era preocupat de altceva.

Doug hotărî să rămână la prima sa părere. Edward jucase comedia pentru a o convinge pe fată să-l ajute să se răzbune. Totuși, aveau amândoi un aer foarte mulțumit de ceea ce făcuseră. Dacă aceasta era realitatea, el spera ca Melanie Ford să nu o afle niciodată, deoarece o știa necruțătoare. Edward părea atât de sigur de el încât nu-și mai dădea seama de realitate. O înzestra cu toate calitățile și o ridica în slăvi.

Doug luă o înghițitură de alcool. Băuse prea mult, dar acum nu-i mai păsa de nimic. În seara aceasta nu avea de condus mașina și băutura îl ajuta să scape oarecum de griji și să uite neplăcerile profesionale.

CAPITOLUL 3

Când Doug se întoarse, Horace nu mai era în încăpere. Cineva închisese televizorul, preferând să pună un disc mai vechi, cu formația Rolling Stones și Chris Patterson, întors între timp, dansa cu Vonda.

Ea acceptă paharul pe care Doug i-l oferea, făcându-i un semn discret cu ochiul.

Cu cât o privea mai atent pe Vonda, cu atât Doug era mai intrigat. Machiajul exagerat și veselia ei forțată nu se potriveau deloc cu prospețimea și cu privirea ei inteligentă, iscoditoare. Ar fi vrut să-l scoată pe Edward din încăpere ca să poată discuta cu el între patru ochi, însă socoti că este mai bine să aștepte, pentru a nu atrage atenția celorlalți.

Cassie luă o înghițitură de bere, străduindu-se să-și păstreze aerul de bună dispoziție. Era obosită de atâta râs prostesc, de conversația purtată pe un ton prefăcut, copilăresc și de aerele de cabotină. Simțea nevoia să se întoarcă acasă și să se culce.

La terminarea dansului, îi mulțumi lui Chris și voi să i se desprindă din brațe, dar el o reținu și încercă să desfacă nodul uneia dintre bretelele care îi țineau tunica pe umeri. Din fericire nodurile erau bine făcute.

Cassie era nedumerită cu privire la Chris Patterson. Când Edward i-l prezentase ca valet al lui Horace și fost jucător în echipa Padres, ea își spusese imediat că ar merita mai mult. Înalt, atletic, blond cu ochi verzi, seducător, ar fi putut cu siguranță să-și facă drum în publicitate sau la televiziune, în loc să se mulțumească să rămână în serviciul lui Horace Miesley, un om atât de dezagreabil.

— Dorești ceva ? îl întrebă ea surâzând.

— Da, pe tine, fetițo !

Ea era pregătită pentru un astfel de răspuns, astfel încât îi dădu încetișor mâna la o parte, spunându-i că-i pare rău, dar nu fusese angajată pentru o astfel de „prestație".

— Mi-am îndeplinit deja contractul, așa că de acum... gata !

— Să știi că sunt și eu plin de bani ! zise el cu un aer fanfaron.

Cassie renunță la vocea copilăroasă pe care o adoptase până acum și îi vorbi pe un ton aspru, de femeie de afaceri.

— Foarte bine, Chris, asta te va costa trei sute de dolari, cu banii înainte !

Chris se cam pierdu cu firea și căuta să iasă din încurcătură simulând că nu-și găsește portofelul.

Cassie îi veni în ajutor :

— Îmi pare rău, dar nu mai pot întârzia, am stabilit o altă întâlnire în seara asta. Dar îți promit să te iau în evidență.

Ușurat, el îi întinse un șervețel de hârtie.

— Foarte bine, dă-mi te rog numărul de telefon și am să te sun săptămâna viitoare.

Cassie scrise — la întâmplare — un număr din San Francisco și îi înapoie șervețelul. Chris îl puse în portofel, fără să-l privească și după ce îi trase o palmă ușoară pe fund, se îndepărtă mulțumit.

— „Joacă tare" ! gândi Doug care privise scena. Vonda era cu siguranță mult mai deșteaptă decât voia să lase să se vadă. Dar Horace unde dispăruse, după ce plătise — desigur scump — serviciile acestei fete ? De ce își pierduse brusc interesul pentru combinația pusă la cale ?

Vonda îi trimise lui Edward o bezea din vârful degetelor.

— Îţi mulţumesc pentru clipele minunate pe care le-am petrecut împreună. Sper că mâine căsătoria se va desfăşura cum nu se poate mai bine.

Doug se ridică pentru a o însoţi până la maşina cu care venise. Dar Cassie nu era dispusă să accepte, fiindcă remarcase privirile lui insistente din ultimul timp şi îi era teamă să nu se trădeze.

— Nu, mulţumesc, îi spuse ea sigură pe sine, fără să lase să i se vadă temerile.

— Insist, replică Doug. Afară e întuneric beznă. Mă simt personal responsabil pentru dumneata şi nu vreau să păţeşti ceva neplăcut.

Cassie îi replică hotărât :

— Am spus deja nu, domnule Hunter. Pe moment nu-ţi doresc compania, aşa că, te rog să mă scuzi...

Cu aceste cuvinte se îndreptă spre ieşire, în timp ce Tom Kolby striga, în veselia generală :

— Vezi Hunter, nu eşti genul ei !

Doug se aşeză înapoi lângă Edward şi privindu-i cămaşa sfâşiată, observă :

— Femeia asta este o adevărată panteră !

Edward era conştient că toată lumea aştepta răspunsul lui.

— Fii pe pace, Doug, nu e chiar atât de periculoasă. Numai puţin prea pasionată şi... vioaie.

— Tu ai cam încurcat-o, frăţioare, fu de părere Tom Kolby accentuând fiecare silabă. Cum ai să-i explici Melaniei zgârieturile de pe spate ?

Se lăsă un moment o tăcere penibilă, după care Edward răspunse cu un gest de indiferenţă :

— Am să-i spun că m-am zgâriat pe un recif de corali când înotam sub apă.

Un coleg de la Institutul Scripps îi aruncă o privire neîncrezătoare :

— Nu are să te creadă niciodată. Prea e de tot povestea asta. Edward ridică din umeri.

— Melanie nu se pricepe deloc la treburile astea. Dealtfel nici nu cred că va observa ce am pe spate.

Doug consideră că această remarcă îi confirma bănuielile. Edward nu manifestase nici îngrijorare, nici vreun sentiment de vinovăţie. Deci Melanie era oare la curent cu toate astea ? Nu îşi trimisese ea o prietenă pentru a se informa asupra felului în care se desfăşura petrecerea lor ? Cât priveşte reacţia lui Miesley, chiar dacă nu era autorul farsei, ea se explica foarte bine prin simpla înfăţişare — atât

de provocatoare — a Vondei. Dorind să-i vobească între patru ochi, Doug se adresă prietenului său :

— Mă duc să-ți caut altă cămașă. Între timp n-ar fi rău să pregătești niște cafea pentru invitații noștri.

Edward îl privi cu înțeles pe Chris și acesta se oferi imediat să o facă el. Doug încercă atunci altceva :

— Edward, vrei să vii cu mine până la locuința mea ?

Dar Edward îl refuză, căscând obosit.

— N-am chef, sunt prea leneș ca să mă plimb. Chris o să-mi împrumute ceva de la el.

Era evident faptul că evita orice convorbire între patru ochi, chiar cu bunul său prieten, așa că Doug mormăi și renunță, spunând :

— Lasă că mă duc totuși eu să-ți găsesc o cămașă. De altfel nu-mi strică să iau și puțin aer.

Doug se mutase de câtva timp într-o căsuță, situată în spatele vilei, care era destinată de obicei invitaților.

În loc să treacă prin curtea interioară, el ieși pe ușa principală, cu gândul să se convingă dacă într-adevăr Vonda plecase. Auzi zgomotele unui motor, care se chinuia și nu reușea să pornească. Deschizând

grilajul de la stradă, o întrezări pe Vonda la volanul unei mașini scumpe, cu toate luminile stinse. După o mică pauză, o nouă încercare de pornire a motorului se stinse într-o huruială slabă.

În interiorul mașinii, Cassie închise contactul și smulse cheile cu un gest nervos. Ideea de a se reîntoarce în casă pentru a cere ajutor nu o încânta deloc, mai ales după felul sfidător în care plecase. Se gândi dacă nu ar fi cazul să caute un vecin apropiat de la care să facă o comandă pentru un taxi, dar nici un vecin nu era prin apropiere. De altfel, așa cum era îmbrăcată, era destul de riscant să se plimbe singură, noaptea, pe stradă, chiar dacă se afla într-un cartiert de oameni respectabili.

Deschise portiera, plictisită la gândul că va trebui totuși să se înapoieze în casa din care plecase.

În acea clipă îl observă pe Doug Hunter care se apropia și își înăbuși cu greu o exclamație de neplăcere. Să fie oare nevoită să-i ceară tocmai lui ajutorul ? Dacă Edward îi spusese adevărul despre ea ?

Doug se apropie și-i întinse galant mâna, pentru a o ajuta să coboare.

— Vezi, Vonda, că am avut dreptate când am insistat să te conduc până la ma-

şină ? Natural, dacă prezenţa mea îţi este chiar atât de neplăcută, pot să mă retrag...

Judecând după aerul său amuzat şi tonul ironic cu care i se adresa, Cassie deduse că nu aflase cine este ea în realitate. Dacă ar fi ştiut că este sora Melaniei, pe care el nu putea să o sufere, ar fi vorbit altfel, mai rece.

Când îi atinse mâna, Cassie se simţi străbătută de un fior neaşteptat, dar îşi reveni repede şi reluă rolul Vondei.

— Am uitat farurile aprinse, spuse ea cu un aer cochet. Nenorocita asta de baterie s-a descărcat de tot.

— Tehnica modernă îţi joacă uneori astfel de feste, replică Doug surâzând. În tot cazul, judecând după valoarea acestei maşini, s-ar zice că treburile îţi merg destul de bine.

— Aşa este, aprobă Cassie. Dar ce mă fac în seara asta, fiindcă am încă o programare. Dacă vrei să mă ajuţi, ţi-aş fi recunoscătoare.

— Sigur că da, am să te remorchez, am un cablu în portbagajul maşinii mele, care este în faţa garajului.

Doug nu se grăbea deloc. Să fi fost efectul alcoolului, sau poate al clarului de lună, fapt este că Vonda îi părea în acest moment şi mai frumoasă şi mai ispititoare.

Când se apropie îndrăzneţ de ea, Vonda nu se feri şi se mulţumi să-i adreseze un surâs încurajator.

— Mai înainte aş vrea să-ţi spun două vorbe, declară el, insinuant.

— Te rog, Doug, replică ea încrucişându-şi braţele pe piept. Dar grăbeşte-te, căci este răcoare.

Numaidecât, Doug îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi murmură :

— De ce nu ai spus mai devreme ? Acum e mai bine ?

Pentru o clipă, Vonda nu ştiu ce să răspundă. Bărbatul acesta atât de rece de felul lui, îi făcea acum avansuri şi ea era în încurcătură. Căldura şi mirosul corpului său, atingerea mâinii sale, toate îi făceau plăcere...

— Un gentleman adevărat mi-ar fi oferit haina sa, observă ea zâmbind.

— Eu însă sunt fericit că nu port haină acum, aşa că, ce să fac, trebuie să te încălzesc, îmbrăţişându-te.

Profitând de situaţie o atrase mai aproape, cercetând-o cu privirea. Ea însă, se încăpăţâna să privească fix, înainte. Îşi dădeau seama şi unul şi celălalt că situaţia se complica. Se putea întâmpla orice şi o mişcare necontrolată risca să-i facă să-şi piardă cumpătul.

Două o mângâie pe umăr :
— Ce piele catifelată ai...
— Mulţumesc pentru compliment, dar sunt în criză de timp. Parcă voiai să-mi spui ceva.
În realitate, Doug se gândea ce s-ar întâmpla dacă ar strânge-o în braţe şi ar săruta-o. Încercând să se stăpânească, îi spuse :
— Este vorba despre Edward care se căsătoreşte mâine...
— Da, asta ştiam. Viitoarea sa nevastă este o femeie extraordinară.
— Fiecare cu părerea lui, murmură Doug printre dinţi.
— Mie aşa mi s-a spus, că este fantastică. Eşti cumva de altă părere ?
— Nu, nu, asta n-are importanţă şi de altfel nu mă priveşte.
Doug o simţi cum se crispează, ceea ce îi întări convingerea că între ea şi Melanie Ford trebuie să fie o legătură. Putea fi o prietenă a Melaniei, actriţă şi ea, trimisă în chip de observator la petrecerea burlacilor.
Continuând să o provoace, îi spuse :
— Melanie nu judecă niciodată când face ceva. Colecţionează bărbaţi, aşa cum altele colecţionează fluturi exotici. Edward, ca om de ştiinţă, este probabil o noutate

pentru ea. De îndată ce va apărea cineva mai interesant, îl va părăsi imediat.
— S-ar părea că o cunoşti foarte bine, dacă îţi permiţi astfel de concluzii.
— Mi-a fost suficient să o văd timp de o oră, ca să ştiu totul despre ea. Femeile ca Melanie sunt superficiale, neinteresante.
Doug făcu o pauză, atent să vadă dacă Vonda cădea în cursă. O simţea tot mai crispată şi furioasă, cu tot aerul nonşalant pe care şi-l dădea.
— În tot cazul, nu dumneata vei fi acela care va trebui să o suporte, se hotărî ea să răspundă.
— Totuşi sunt îngrijorat pentru Edward care este cel mai bun prieten al meu. El se crede îndrăgostit şi nu vrea să mă asculte... În fine, o să se lămurească singur, dar până atunci — te rog, Vonda — lasă-l în pace. Melanie are un caracter groaznic şi va fi vai de el dacă află ce s-a întâmplat în seara asta.
Cassie nu fu impresionată de acest aer protector. Se întreba, mai curând, cum de Edward nu observa aroganţa acestui „moralizator" care făcea el însuşi ceea ce condamna la alţii. Supărată, era gata, gata să-i întoarcă spatele şi să se îndrepte spre

casă pentru a cere altcuiva ajutor pentru depanarea mașinii. Dar asta ar fi însemnat să se recunoască învinsă. După spusele Melaniei, Doug Hunter era totuși un gentleman și atunci cum de își permitea astfel de observații grosolane la adresa logodnicei prietenului său ?.! Explicația nu putea fi decât aceea că voia să o provoace, pentru a o demasca. „Ai de gând să te joci cu mine, domnule Hunter ?“ gândi ea. „Ei bine, o să am grijă să nu-ți pară rău !“

De faptul că Doug o dorea, era sigură, pentru că o mângâiase tot timpul cât vorbise. Îi luă deci mâna și i se adresă cu un zâmbet care — de data aceasta — nu era deloc forțat :

— Nu-ți mai face griji. Nu vreau să par indiferentă la ceea ce-mi spui, numai că sunt grăbită. Dacă Edward mă va căuta am să-l refuz, spunându-i că nu am nici o clipă liberă.

— Foarte bine.

Doug îi dădu drumul și ea crezu că nu-l mai interesează. Dar imediat, o luă din nou în brațe, ținând-o strâns :

— Ai să-ți anulezi întâlnirea care zici că o mai ai pentru că... noaptea asta o vom petrece împreună !

Cassie nu-și putea stăpâni surprinderea. Când omul acesta dorea ceva, mergea drept la țintă, fără ocolișuri.

— Nu mai spune... nu ar fi exclus! exclamă ea.

— Fără discuție !

Cassie nici nu avea de gând să discute, deoarece lucrurile evoluau conform planului său. Exista totuși ceva care o neliniștea : în prezența lui nu își putea stăpâni adevăratele sentimente și își uita rolul. Când Doug începu să o sărute strângând-o la piept, timpul și lumea din jur încetară să mai existe. Închise ochii, îi cuprinse gâtul cu brațele legănându-și încet corpul, cu mișcări senzuale, ca în niște pași de dans. Trecuse atâta timp... prea mult timp de când era văduvă.

Brusc, imaginea Vondei îi reveni în minte. O profesionistă versată nu ar fi acceptat ușor propunerea și purtarea lui, mai ales... pe gratis.

Cassie Valkenberg era și ea o femeie care știa ce vrea și pe moment își propusese să-i joace o festă lui Doug Hunter. I se desprinse deci din brațe.

— Ne oprim aici, domnule Hunter. Dacă vrei continuarea, atunci va trebui să plătești, așa cum face toată lumea.

Surprins de întorsătura pe care o luau lucrurile, Doug încerca să înțeleagă. Se înșelase oare atunci când crezuse că Vonda este stăpânită de aceeași dorință pe care el o resimțise ? O privi gânditor, zicându-și că poate totuși nu era altceva decât o femeie de moravuri ușoare.

— Lucrul acesta nu mi l-ai spus adineaori, îi reaminti el.

— M-am gândit mai bine între timp. Deci prețul este de trei sute de dolari, așa cum i-am spus și lui Chris mai înainte.

— Nu am banii ăștia la mine, articulă el descumpănit.

Cassie își făcu curaj, zicându-și că trebuie să joace rolul până la capăt...

— Este problema dumitale, nu a mea, domnule Hunter !

— Accepți atunci un cec ?

— Nu, sigur, nu ! Ai putea oricând să dai dispoziție să nu fie onorat.

— Binee... În cazul acesta, am să te ajut să pornești mașina și vom merge împreună să scot banii de la banca din apropiere. Drumul până acolo îți va reîncărca bateria. De acord ?

Hotărât lucru, planul Vondei se desfășura mulțumitor. Doug propunea exact ceea ce ar fi dorit ea să spună. Se prefăcu totuși că socotește în gând, apoi răspunse :

— Da, așa da. În acest caz s-ar putea să-mi anulez și întâlnirea pe care o aveam în seara asta.

— Foarte bine, lângă bancă există o cabină telefonică pe care o poți folosi.

— Perfect, ne-am înțeles !

Brusc, o prinse din nou în brațe și dându-i capul pe spate, o obligă să-l privească direct în față.

Cassie se simți din nou cuprinsă de același freamăt interior pe care nu și-l putea stăpâni când gura lui Doug se apropia de buzele ei. Ochii lui străluceau, luminați de pasiune.

— Nu fi așa de grăbit, domnule Hunter, încercă ea să protesteze, stăpânindu-și însă cu greu propriile dorințe.

— Vreau să mă conving că suntem la unison, o întrerupse Doug, și o sărută încă o dată.

Cassie simți că nu mai are putere să i se opună și lăsându-se în voia fiorului care o străbătea, îl cuprinse în brațe. Doug îi strecură o mână sub tunică, mângâind-o tandru și ea ar fi vrut să prelungească la infinit aceste clipe minunate.

Nici Doug nu era dispus să se oprească tocmai acum când descoperise atâta pasiune în femeia pe care o ținea în brațe și care răspundea cu înfocare sărutărilor sale.

Era acum sigur că ea nu se mai preface și că nu poate fi o femeie de moravuri ușoare. Se impunea deci o concluzie, aceea că cele ce se petrecuseră până atunci fuseseră un joc, o glumă nu prea reușită. În ce scop ? Probabil că Vonda era o prietenă a Melaniei și amândouă se înțeleseseră să-l ridiculizeze pe el, Doug Hunter. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce nu ar profita de situație ? Nu era însă prea simplu să-și strunească propriile sentimente ; parfumul acestei femei, gustul buzelor ei îl înnebuneau, deși la cei treizeci și trei de ani ai săi învățase să se stăpânească atunci când era nevoie.

— Nu mă așteptam la atâta zel din partea ta, o tachină el. Mai ești încă dispusă să ne pierdem timpul cu drumul la bancă ?

Cassie își dădu seama că era pe cale să strice toată farsa pe care o pusese la cale. Din fericire, întunericul nopții îi ascundea fața îmbujorată. Nu-i stătea gândul la ce ar fi trebuit să facă Vonda, când Doug Hunter o ținea în brațe și o săruta. Ajunsese să nu se mai înțeleagă pe ea însăși.

Era în fața unei alternative care excludea însă orice continuare a scenei de dragoste dintre ei. Putea să-i mărturisească cine este în realitate, să-l salute politicos și să-i întoarcă spatele, sau putea să con-

tinue scenariul început. Ezită o clipă, apoi se hotărî. Cu atât mai rău pentru Doug dacă nu avea destul simț al umorului, pentru a suporta trezirea la adevăr.

— Dacă n-aș fi avut un simț al afacerilor dezvoltat, nu aș fi putut să-mi ofer acest superb Cadillac, declară ea prozaică.

— Am înțeles. Să mergem deci la bancă, se învoi Doug stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în râs.

O prinse cu brațul de talie și o conduse spre garajul unde era parcată mașina sa. Văzând-o că se înfioară de frig, îi puse pe umeri un pled pe care-l găsi în mașină și o instală pe locul din față, de lângă șofer.

După câteva sute de metri de remorcare, motorul Cadillacului începu să funcționeze din plin, așa încât drumul spre bancă îl făcură folosind această mașină, care de altfel aparținea Melaniei Ford.

Doug se întreba care poate fi numele adevărat al femeii de lângă el.

— Vonda, ai un nume absolut original. Cum de l-au găsit părinții tăi ?

Cassie iubea riscul, dar gândind că poate Edward îi trădase adevărata identitate, preferă un răspuns prudent :

— De fapt numele meu nu este Vonda, ci Catherine sau Cassie pentru prieteni.

Vonda însă mi s-a părut că sună mai bine pentru o persoană îmbrăcată așa cum sunt eu... „înțolită“ în seara asta.

Pe parcurs până la bancă, Doug o hărțui cu o mulțime de întrebări capcană, asupra presupusei ei ocupații, însă Cassie răspunse fără ezitare, fiind bine documentată asupra subiectului. Scrisese doar o carte despre acest fel de viață.

Doug era surprins de ușurința cu care primea răspunsurile și de bogăția lor în amănunte picante. Ajunse la concluzia că partenera sa era deosebit de inteligentă și pe deasupra mai avea și o imaginație ieșită din comun. Sau poate că... nu știa ce să mai creadă, poate că totuși era ceea ce voia să pară, adică o femeie de moravuri ușoare...

Obosit de acest joc din care nu reușea să iasă cu o concluzie limpede, se hotărî să-și înceteze interogatoriul și să lase lucrurile să se desfășoare în voia lor.

CAPITOLUL 4

Edward Kolby se plimba prin grădină, neliniștit. Cafeaua fusese servită cu mai mult de o jumătate de oră în urmă și Doug nu era de găsit nicăieri. După ce îl căutase la locuința sa, Edward, trecând prin fața garajului, observă lipsa mașinii lui Doug. Unde putea să fi plecat prietenul său, fără să anunțe pe nimeni ?

Când se hotărî să se întoarcă în casă, auzi deodată zgomotul unui motor și zări apropiindu-se Cadillacul care aparținea Melaniei, cu Cassie la volan și cu Doug alături. Foarte curioasă treabă...

Cassie îl observă pe Edward în același moment. Văzându-l că se apropie de mașină, se rugă cerului, în gând, să nu o trădeze tocmai acum când îl cucerise pe Douglas Hunter și îl ușurase de trei sute de dolari.

Se grăbi deci să vorbească ea cea dintâi:

— Ce faci pe afară la ora asta, Edward ?

Luându-şi pledul de pe umri, îl înveli grijulie, căci el rămăsese în continuare fără cămaşă.

— Ai mai multă nevoie decât mine să te încălzeşti. De ce nu-ţi faci rost de o cămaşă ?

Edward îi mulţumi ; nu reuşea să-şi explice prezenţa lui Doug alături de ea. Cu o jumătate de oră înainte, îl trimisese la plimbare fără menajamente când el îi propusese să o conducă până la maşină.

— Credeam că ai plecat de mult, replică el.

Nedumerirea lui Edward se transformă repede în indignare când îl văzu pe Doug apropiindu-se de Cassie şi cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Doug împreună cu Vonda ? Ce trăznaie mai inventase fata asta ? Probabil că nici nu bănuia cu cine are de-a face...

— Am avut necazuri cu maşina şi Doug m-a scos din încurcătură. Mi-a propus apoi să petrecem restul serii împreună şi pentru că nu avea bani la el, am mers la bancă să scoată câte ceva.

Cunoscând extravaganţa surorilor Ford, Edward nu găsi de cuviinţă să mai ceară alte explicaţii şi ridicând din umeri, se adresă lui Doug :

— Vrei să fii aşa de bun şi să-mi aduci o cămaşă ?

Doug îşi dădu imediat seama că Edward vrea să scape de el, pentru a putea sta de vorbă singur cu Cassie, ceea ce îi întărea convingerea că tânăra femeie era o prietenă a Melaniei, probabil o colegă, actriţă.

Pentru a-l provoca pe Edward, o luă în braţe pe Cassie, o sărută fără nici o jenă şi declară :

— Bine, mă duc şi revin imediat.

Edward nu scotea nici un cuvânt. Încurcat, făcu doi, trei paşi spre uşa de la intrare, apoi se opri şi gândind că lucrurile au mers prea departe, se întoarse şi zise :

— Dacă Tawny ar apărea acum, pe neaşteptate...

Doug îl întrerupse cu un hohot de râs, în timp ce Cassie, văzându-l bosumflat pe Edward se desprinse din braţele lui Doug, chicotind şăgalnic :

— Merg cu dumneata, Edward, mi-e sete şi vreau un pahar cu apă.

De îndată ce intrară în casă, el trânti uşa furios şi vorbi răstit :

— Cassie, ai înnebunit ? Omul acesta nu-şi dă seama cine eşti şi te consideră o prostituată. Nu poţi continua jocul acesta, adică să-i iei banii şi să o ştergi.

Cassie se sprijini cu spatele de perete, încrucişându-şi braţele la piept.

— Sper că nu o vei lua razna, aşa cum faci acum, de fiecare dată când Melanie îşi va permite să se abată de la codul manierelor elegante.

Edward îşi trecu nervos o mână prin păr.

— Eşti nebună, complet nebună. Aş putea să te înţeleg dacă într-adevăr Doug ţi-ar plăcea pentru că în fond este un tip bine. Dar ştiind că nu aşa stau lucrurile...

— Cum de poţi fi atât de sigur de lucrul ăsta ?

— Aşa bănuiesc...

Făcu o mică pauză şi reluă pe un ton hotărât :

— Sunt convins că nu ţi-ai pus în cap să-l seduci, pentru că, dacă asta ţi-ar fi intenţia, ai înceta să mai joci rolul acesta aiurit şi ai mărturisi cinstit cine eşti.

— Ca un savant ce te afli, ai perfectă dreptate, îl ironiză ea. Dar ocazia pe care o am este prea frumoasă pentru a o lăsa să-mi scape. Edward, îţi mulţumesc că ai fost aşa de discret, când ne-ai văzut revenind în maşină, împreună.

— Simţul umorului este contagios la cei din familia Ford, Cassie. Este totuşi o diferenţă între o glumă inofensivă şi o înşelătorie sinucigaşă. Te sfătuiesc să te potoleşti pentru că Doug nu este, aşa cum sunt eu, un tip comod. Nu suportă nesinceritatea şi să nu crezi că poate fi înşelat cu una, cu două...

— Eu cred că am găsit totuşi o metodă.

Edward făcu o nouă încercare :

— Chiar dacă ar fi aşa cum spui, care ţi-ar fi motivele ?

— Mai întâi Doug a jignit-o pe sora mea, apoi, deşi mă bănuieşte că joc o comedie, se preface că mă crede. Situaţia este foarte amuzantă şi nu vreau să pierd ocazia să mă distrez şi eu puţin. Dacă vrei să mă dai de gol înainte de căsătorie, să ştii că nu am să te iert niciodată.

Apoi, cu un surâs care îi îndulcea cuvintele :

— De altfel, prietenul dumitale are mult umor, mai mult decât ai crede. Şi ştie să sărute nemaipomenit. Dar ia spune-mi, cine este Tawny ?

— Tawny Timberlake, o prietenă...

— Aşa, o iubiţică, vrei să spui ? E ceva serios ?

Edward şovăi o clipă înainte de a răspunde :

— Nu se topeşte după ea, dar cred totuşi că s-ar putea să o ceară în căsătorie.

Seamănă cu Buffy din mai multe puncte de vedere.

— Nici o căsătorie nu trebuie întemeiată pe motive strict raţionale, observă Cassie. Trebuie, în viaţă, să te laşi condus de pasiune, de un moment de nebunie... Dragostea trebuie să te poarte ca pe o undă, ca pe valuri...

— Stai puţin, că nu aşa se pune problema, o opri Edward. Noi vorbeam despre Doug şi nu pot fi de acord să-ţi baţi joc de el cu atâta cinism.

— Nu cred că am reuşit într-adevăr să-l păcălesc, în tot cazul îţi promit să nu-l chinuiesc prea rău. Atunci când am să plec, în seara asta, voi claxona de trei ori şi atunci poţi să te duci să-l consolezi.

Edward renunţă să mai pună întrebări. În definitiv, Cassie răspundea de faptele ei şi peste două zile va fi plecată acasă, la San Francisco, în siguranţă.

— Să ştii că nimeni nu a reuşit să-l înşele pe Douglas Hunter, de când îl cunosc, îi spuse el ceva mai liniştit. Dacă vrei să te distrezi, ai grijă să nu-l chinuieşti prea rău.

Cassie i se agăţă de gât, îl sărută pe obraz, spunându-i cât este de mulţumită pentru Melanie, care îşi găsise un băiat atât de cumsecade. Exact în acea clipă

Doug intră pe uşă şi, bun observator, remarcă imediat caracterul prietenesc al acestei îmbrăţişări. Încercând să revină la tonul pe care-l folosise mai înainte, Cassie lansă cu obrăznicie o observaţie :

— Săruţi nemaipomenit, Edward Kolby ! Îţi doresc să ai parte de toată fericirea de pe lume.

Îl luă apoi de braţ pe Doug şi după ce acesta îi aruncă o cămaşă lui Edward, ieşiră amândoi râzând.

Pentru Doug însă lucrurile continuau să fie neclare. Nu se mai recunoştea. Din clipa în care o zărise pentru prima oară pe Cassie, o găsise irezistibilă şi constată cu surprindere că se simte întinerit parcă, la vârsta adolescenţei.

Fără îndoială că nu credea tot ce-i povestea ea, detalii dintr-o lume care-i era necunoscută de fapt. Căsătorit de tânăr, fusese credincios soţiei sale şi de la dispariţia acesteia îşi canalizase toată energia în activitatea sa profesională. Avusese, e adevărat, două prietene în ultimii trei ani, dar pentru nici una nu simţise ceea ce simţea acum pentru Cassie. Se întreba, perplex, până unde vor ajunge lucrurile.

Traversând grădina, o sărută încă o dată şi se simţi din nou străbătut de acelaşi fior ameţitor. Ce i se întâmpla oare ? Până

acum, nici o femeie nu-i inspirase o dorință atât de puternică și neașteptată.

La rândul ei, Cassie nu reușea decât cu greu să-și păstreze calmul. Luciditatea și bunul simț păreau că o părăsiseră, dar nu-și uitase totuși dorința de a o răzbuna pe Melanie.

În drum spre locuința sa, Doug o mângâia cu un amestec de îndrăzneală și tandrețe, care o făcea pe Cassie să se întrebe dacă va reuși să-i mai reziste mult timp. Emoția ei creștea necontenit din minut în minut.

Ajunseră la căsuța în care locuia temporar Doug, pentru perioada necesară redecorării vilei sale de la Coronado. Această construcție, care aparținea lui Horace Miesley, fusese destinată în principiu găzduirii invitaților și era de fapt destul de încăpătoare pentru a adăposti o familie compusă din patru persoane. Pătrunzând în salon Cassie remarcă bunul gust al decorației interioare, foarte modernă, în stil californian. Țesătura mobilierului în tonuri de un albastru deschis și bej, se armoniza de minune cu coloritul pastelat al mochetei. Lămpile și bibelourile orientale aduceau decorului o notă exotică, rafinată.

— Ce interior frumos, comentă Cassie cu un ochi critic.

— Este opera mamei mele, o informă Doug. Ea conduce secția de design a întreprinderii noastre și de la ea primesc sfaturi foarte prețioase în legătură cu renovarea casei mele de la Coronado.

— La un moment dat ai vorbit despre cineva... Lisa, cred că este fiica ta. Locuiți împreună, aici ?

— Nu, ea preferă să locuiască în clădirea principală, împreună cu bunica sa.

Vorbind, Doug nu-și pierdea timpul. O îmbrățișase din nou pe Cassie, care nu-i opunea nici o rezistență și răspundea cu pasiune sărutărilor lui. Plimbându-și buzele de la tâmpla ei pe pleoape, Doug tresări simțindu-se înțepat de genele false cu care Cassie era „împodobită". Fiind un gentleman desăvârșit, el nu și-ar fi permis, în mod obișnuit, nici o remarcă dezagreabilă cu privire la felul cum o femeie se îmbracă sau se machiază. Fiind însă vorba de Cassie, nu putea să se abțină de la o nouă provocare, cu gândul că poate ea, ofensată, se va demasca și va cere să fie tratată cu respectul pe care-l merită o adevărată doamnă.

— Draga mea, semeni cu o oală cu vopsele. Du-te te rog în baie și spală-te bine pe față. Și cu această ocazie, te rog să-ți pe-

rii bine părul care pare de sârmă de atâta fixativ.

Cu o scânteie de iritare în ochi, ea răspunse pe loc :

— Ești cam arogant, domnule Hunter !

— Nu te supăra, dar am dreptul. L-am plătit destul de scump, replică Doug usturător.

O conduse până în camera sa, care avea alături sala de baie. Odată intrată aci, Cassie închise cu grijă ușa și inspectă locul. Deasupra căzii, la o înălțime apreciabilă, se găsea o fereastră deosebit de mare, care asigura iluminarea încăperii. Ar fi putut urca până la ea cu ajutorul unui scaun.

Deschise robinetele la chiuvetă și după ce se săpuni abundent, începu să dea jos straturile groase de fard. Se simțea ușurată, căci niciodată nu se machiase în halul acesta, nici măcar atunci când apăruse la televiziune. Tonul imperativ al lui Doug o agasa teribil ; îi bănuia intenția de a o provoca, însă se stăpâni, hotărâtă să nu-i dea satisfacția de a-și ieși din fire.

Înapoindu-se în dormitor, răsuflă ușurată, văzându-l pe Doug îmbrăcat, trântit pe pat. Slavă Domnului, nu se dezbrăcase, mulțumindu-se să-și scoată numai pantofii. Se așeză pe pat lângă el și Doug, foarte întreprinzător, încercă imediat să

desfacă nodurile care îi țineau tunica pe umeri. Treaba aceasta nu intra însă planurile pe care Cassie le stabilise...

— Nu fi așa de grăbit, îl certă ea încet. Prefer de o mie de ori metodele orientale, languroase... Am o prietenă japoneză, a cărei mamă, gheișă fiind, m-a învățat o mulțime de lucruri interesante !

Observând că devenise atent, continuă pe un ton misterios, aproape murmurând:

— Orientalii au o tehnică a amorului extraordinară, dar de obicei o păstrează secretă. Sunt în stare să-ți trezească senzații a căror existență nici nu ai fi bănuit că există. Aș fi de acord să-ți fac o demonstrație cu condiția însă, să execuți punct cu punct ceea ce îți spun să faci.

Captivat de senzualitatea acestei voci de femeie, care promitea atâtea, Doug îi dădu ascultare.

— Trebuie să te lași cu totul în seama mea, altfel întâlnirea noastră ar deveni banală și ai uita-o imediat. Dacă însă, ai să mă asculți, vei cunoaște o plăcere absolută, care-ți va rămâne veșnic în amintire.

Doug căzuse sub vraja ei și nu se mai îndoia că într-adevăr această seară va fi memorabilă. Era ca vrăjit, hipnotizat.

Cu toate acestea, văzând tăcerea lui, Cassie i se adresă pe un ton ofensat.

— Să știi că treburile astea nu le fac pentru orișicine, ele sunt rezervate numai celor care îmi plac în mod deosebit. Ar trebui să te simți flatat.

— Bine, îți las toată inițiativa Cassie, pentru că sunt realmente nerăbdător să cunosc ce va urma.

Cassie îi surâse și-i întinse peria de cap:

— N-am avut timpul necesar să-mi descurc bine toate buclele și buclișoarele astea, așa că îți rezerv ție plăcerea asta.

Executându-se, Doug nu se putu opri să nu-și completeze „activitatea“ cu săruturi pe ceafă și pe umeri, săruturi care o înnebuneau pe Cassie. Scoțând ușoare gemete de plăcere uitase complet că trebuie să-l oprească.

Doug, prinzând-o de umeri, o întoarse cu fața spre el și se prăbușiră împreună pe pat.

— Doug... încercă ea să se opună, însă el îi tăie pofta de proteste cu un sărut aproape brutal, pasionat.

Cassie se simțea pierdută. Era cuprinsă de un instinct aproape animalic și simțea cum îi curge foc prin vine. Deodată însă,

un gest mai îndrăzneț al lui Doug o trezi brutal la realitate, aducându-i în memorie un val de amintiri dureroase. Era bântuită și acum de amintirea lunilor chinuitoare pe care le trăise după moartea bărbatului ei.

Sprijinindu-se în coate, cu o sforțare dureroasă se smulse de lângă Doug, acesta privind-o surprins și neștiind ce să creadă. Cassie își repeta mereu în gând că nu trebuie să uite motivele care o aduseseră aici și deci rolul pe care și-l propusese.

— Vezi, n-ai vrut să mă asculți. Te grăbești !

— Iartă-mă, ai dreptate. Îți promit să fiu mai delicat, dacă îmi acorzi o nouă șansă.

În pofida acestor cuvinte umile, Doug se amuza în sinea lui, căci nu-i scăpase clipa de slăbiciune a femeii de lângă el, care evident era însuflețită de aceeași dorință mistuitoare.

— Ce-i așa de distractiv ? Ce te face să zâmbești ? întrebă Cassie, care nici ea nu se lăsa înșelată de „cumințenia“ lui Doug.

— Nu-i nimic, scuză-mă !

Hotărâtă să pună capăt aventurii care risca să se termine altfel decât își propu-

sese, Cassie decise că trebuie să preia inițiativa. Pentru a-l zăpăci începu, cu gesturi lente, să-i descheie nasturii de la cămașă, în același timp sărutându-l și mângâindu-l cu priviri promițătoare ;

— Ceea ce vei simți lângă mine, nici n-ai visat vreodată ! Crede-mă, ai încredere în mine, decontractează-te !...

Înnebunit de cuvintele pline de făgăduință, Doug era dispus să accepte orice propunere.

— Liniștește-te și lasă-mă să mă ridic, murmură ea. Unde este barul ? Vreau să-ți prepar un cocktail.

— Nu simt nevoia de alcool acum, încercă Doug să se opună.

Dar pentru că ea insista, fu obligat să se supună.

Cassie dispăru câteva clipe și reveni ținând în mâini două pahare. Cât timp lipsise, avusese grijă să încuie ușa dormitorului și să bage cheia în buzunar.

Degustând aroma cocktailului, Doug se gândea încântat la clipele de fericire ce vor urma. Ar fi vrut să grăbească desfășurarea evenimentelor, însă în același timp se temea să nu spulbere vraja și să piardă universul de plăceri pe care Cassie i-l promisese.

— Am să intru o clipă în baie. Închide ochii și ai grijă să nu-i deschizi înainte a-ți spune eu să o faci. Atunci, ceea ce vei vedea, o să-ți facă mare plăcere, îți promit...

Cufundat parcă într-o ceață a simțurilor, această voce melodioasă îi paraliza voința, așa încât aprobă...

COLECȚIA „ROMANTIC" VĂ PROPUNE SĂ UITAȚI PENTRU O CLIPĂ COTIDIANUL. EA VĂ OFERĂ TANDREȚE, PASIUNE, SEDUCȚIE, GELOZIE, VĂ ANTRENEAZĂ ÎNTR-O LUME FERMECATĂ ÎN CARE VĂ VEȚI TRĂI VISELE ȘI VI SE VOR CONFIRMA CELE MAI LUMINOASE SPERANȚE.

CAPITOLUL 5

Cassie trase zăvorul de la ușă, deschise la maximum robinetul de la chiuvetă, puse un scaun în cadă și se cățără pe el. Deschise fereastra și cu un efort considerabil, se ridică pe pervaz. Privind în jur, constată că, lângă peretele exterior, casa era înconjurată de un gard viu, alcătuit din arbuști ai căror crengi ascuțite o cam speriară.

Ridicând un picior, se așeză călare pe pervaz și făcându-și curaj, sări. Cu toate măsurile de precauție luate, ajunse jos cu brațele și picioarele zgâriate bine de tot.

Căzută în genunchi, se ridică și încercă să se orienteze. Se găsea pe o peluză, care cobora în pantă lină către o construcție din lemn, probabil o magazie. Mai departe, zări la lumina lunii o câmpie verde înconjurată de un gard vopsit în alb. După toate aparențele, Miesley era proprietarul întregului versant al colinei pe care era situată casa.

Vederea era splendidă, dar Cassie nu avea timp să o admire. Tocmai se pregătea să o şteargă, când auzi un nechezat şi întrezări silueta unui cal care dispăru imediat în întuneric. O clipă îşi puse întrebarea ce poate să caute un călăreţ noaptea, în acest loc, dar imediat reveni la grijile ei de moment, care erau mai importante.

Avea două motive de îngrijorare : să nu se întâlnească cu cineva în timp ce alerga spre maşină şi apoi ca aceasta, cu bateria descărcată, să nu pornească.

Din fericire, temerile ei nu se adeveriră şi după o jumătate de oră se opri fără incidente în parcarea hotelului. Coborî din maşină şi deschise portbagajul din care scoase un mantou elegant pe care îl pusese acolo înainte de plecare. Îşi făcuse foarte bine socoteala că niciodată portarul simandicosului Miesley Plaza nu ar fi lăsat să intre în hotel o femeie îmbrăcată ca „Vonda".

În loc să urce direct în camera sa de la etajul şapte, Cassie apăsă pe butonul ascensorului la etajul doisprezece şi ciocăni discret la uşa camerei ocupată de Melanie,

Sora ei îi deschise imediat şi văzând-o cum arată, făcu speriată un pas înapoi, exclamând :

— Ştii cât este ceasul ? Pe unde ai fost ? Dacă nu veneai, peste un sfert de oră sunam la poliţie. Mă înnebuneşti cu escapadele astea ale tale ! Putea să ţi se întâmple orice nenorocire, îmbrăcată aşa cum eşti...

Cassie îşi scoase mantoul şi începu să-şi studieze zgârieturile de pe braţe şi picioare. Încercă, de bine, de rău, să-şi liniştească sora, apoi deschise frigiderul şi se servi cu un pahar mare de sifon rece, pe care-l bău însetată aşezându-se pe marginea patului.

— Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap, dar nu trebuia să stai trează până la ora asta, când ştiai bine că mâine va trebui să te scoli devreme.

Făcu o pauză, apoi reluă, bătând cu palma un loc pe pat alături de ea :

— Vino şi stai aici. Am să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat. Melanie se instală alături, neputându-şi lua ochii de la zgârieturile care-i acopereau picioarele.

— O să ai mâine nişte vânătăi de toată frumuseţea, remarcă ea. În locul tău, nu mi-aş permite să îmbrac un costum de baie...

— Lasă asta. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat, fă bine şi ascultă-mă :

— Sigur că vreau să aflu cum de ai putut să ajungi în halul ăsta. De mai bine

de o oră, mă plimb ca o fiară în cuşcă, ciulind urechea la toate zgomotele de pe coridor. Nu mai spun că am încercat de nu ştiu câte ori să obţin numărul de telefon particular al lui Miesley, dar n-am reuşit, pentru că este dat pe lista cu numere confidenţiale. Cassie, tu îţi bati joc de mine ?

— Nici n-ar fi de mirare, dac-ar fi aşa, gândindu-mă numai la toate nebuniile pe care ai fost în stare să le faci. Şi nici nu aş fi singura care să te comentez. N-ai nici un motiv să te pierzi cu firea pentru că am întârziat puţin şi am câteva zgârieturi...

— Numai câteva zgârieturi ? protestă Melanie, cu o voce încărcată de reproşuri. Eşti sora mea mai mică şi întotdeauna o să mă îngrijoreze felul în care te porţi. E normal, nu ? Spune odată, ce ai păţit ?

Puţin cam ruşinată pentru toată grija pe care i-o provocase, o rugă să o ierte, înainte de a-i povesti tot ce se întâmplase din momentul în care Doug Hunter îi deschisese uşa de la intrarea în casă.

— Şi eu cred că el ar putea fi autorul farsei cu plata animatoarei, declară Melanie, când sora ei îi aminti de faptul că îl bănuise pe Horace Miesley. Face tot felul de acte de filantropie şi închipuie-ţi că s-a oferit să suporte şi cheltuielile pentru

nunta mea. În spatele acestor aere de cumsecădenie nu este în realitate decât un individ profund dezagreabil... Continuă, ce s-a întâmplat mai departe ?

Surâsul amuzat al Melaniei fu repede înlocuit de exclamaţii de uimire şi apoi de proteste indignate.

Când Cassie termină ce avea de povestit, sora ei, consternată, îşi cuprinse faţa cu palmele şi şopti îngrozită :

— Nu-mi vine să cred ! I-ai făcut figurile astea lui Doug Hunter ? Omul ăsta care niciodată nu ştie de glumă...

— Nu-ţi bate capul pentru el, Melanie. Edward o să-l elibereze şi o să-l liniştească. Înainte de a pleca de acolo, am claxonat de trei ori, semnalul convenit. Ca să fiu sinceră, nici eu nu credeam că lucrurile vor ajunge până acolo unde au ajuns...

Melanie o privea cu un aer mustrător.

— După tine, ce crezi că va face Doug Hunter când va afla cine eşti în realitate ? Să ştii că e departe de a fi aşa de cumsecade cum este Edward. În locul tău, m-aş feri să rămân undeva singură cu el.

— Ai dreptate şi să-ţi spun drept, începe să-mi pară şi mie rău că m-am lăsat antrenată de gustul meu pentru astfel de glume. Dar dacă Doug Hunter este aşa

cum spui tu, un gentleman adevărat, atunci ideea de răzbunare nu i s-ar potrivi. Şi de altfel, nu eşti mulţumită că am ieşit învingătoare din această confruntare ? Ar trebui să mă feliciţi pentru asta !

Melanie era, la rândul ei, prea deşteaptă pentru a nu sesiza aspectul comic al întâmplărilor petrecute. Deşi nu voia să arate lucrul acesta, în fond se amuza şi ea, aşa că aproape involuntar, acum faţa ei era luminată de un surâs larg.

— La drept vorbind, aş fi vrut să asist şi eu la unele scene. Hunter este atât de scrobit şi plin de el încât cu greu mi-l închipui pierzându-se cu firea chiar în faţa provocărilor unei femei ca Vonda.

— Cu asta te înşeli, replică sora ei. Este un bărbat senzual şi foarte atrăgător.

— Glumeşti, probabil ?

— Câtuşi de puţin. Eram gata, gata să mă prind în mrejele sale. Mă înnebunise cu sărutările lui. Nimeni până acum nu a produs asupra mea un astfel de rezultat. Să ştii că este realmente foarte atrăgător şi are în el un soi de nevinovăţie de-a dreptul cuceritoare. Nu este un don Juan de profesie, un vânător de fuste fără scrupule şi asta o dovedeşte faptul că a avut încredere în mine.

— Ce spui ? Doug Hunter naiv şi pasionat ? Nu pot să cred, exclamă Melanie uimită.

— Cu toate că nu crezi, acesta-i adevărul. Să ştii că m-a cucerit de-a binelea.

— Plăcut, amuzant, seducător ? Cassie, sunt sigură că vorbim de persoane diferite.

Pentru a risipi orice neînţelegere, Cassie începu să-i facă următoarea descriere, sumară :

— Este cel mai bun prieten al lui Edward. Locuieşte pe proprietatea tatălui său vitreg, Rancho Santa Fe, cât timp durează reamenajarea casei sale. Are părul şaten, ochii negri şi este înalt de aproape un metru nouăzeci. Are o statură de atlet şi o faţă de june-prim.

Melanie, în realitate, nu îi contesta lui Doug Hunter un oarecare farmec. Fusese şi ea plăcut impresionată de vocea lui gravă cu timbru cald. Dar se arătase atât de înţepat şi rigid, cu ocazia rarelor întâlniri pe care le avusese cu el, încât nu şi-l putea imagina altfel. Edward îi întărise aceste convingeri, sfătuind-o să nu ia seama la aerele lui de om nesociabil. Încercase să nu ia ca o ofensă personală atitudinea lui rece, dar acest personaj distant şi sofisticat nu o atrăgea absolut deloc şi nu-l

găsea chiar atât de seducător cum îl descria Cassie.

De altfel, se lăsă cu greu convinsă că sora ei vorbea serios despre Doug Hunter, însă constatând că lucrul acesta este real, își ceru scuze, recunoscând că poate l-a judecat greșit. Era posibil să aibă reale calități omenești, în ciuda aspectului său distant, inaccesibil oricărei apropieri. Altfel nici Edward nu și l-ar fi ales ca prieten atât de apropiat.

— Bine, să admitem că eu m-am înșelat asupra lui, recunoscu ea. Dar tu, dacă spui că ți-a plăcut atât de mult, de ce ți-ai bătut joc de el în halul ăsta ?

— Parcă tu ai procedat altfel, când ți-ai pus gorilele să-l arunce în apă pe Edward, îi întoarse vorba Cassie. Să nu crezi că gluma ta a fost mai bună.

— Și cu asta sunt de acord. Încercam să risipesc atmosfera imposibilă care se crease. Dar nu uita, că imediat am sărit și eu după el și l-am făcut să mă ierte... invitându-l la masă. Simțeam cât mă dorește, dar în același timp știam și cât este de timid și că va fi incapabil să facă primul pas către mine. Un bărbat îndrăgostit cu adevărat îi iartă orice femeii iubite. Tu, dimpotrivă, l-ai jignit și umilit pe Doug

Hunter. Așa cum îl cunosc eu, el va fi...

Cassie o întrerupse cu un gest autoritar :

— Știu, știu. Mi-ai mai spus tu multe despre el. Dar, nu te supăra Melanie, portretul pe care i l-ai făcut nu i se potrivește deloc. În tot cazul, îmi propun să mai aflu și alte lucruri despre el, pentru a-l cunoaște mai bine. Să știi că nu am de gând să mă opresc aici, asta numai dacă nu am să mă conving că el nu poate să mă sufere, evident.

Melanie își dădu imediat seama că sora ei nu mai glumește, deoarece din vocea ei dispăruse orice urmă de ironie. Cassie nu fusese chiar ușă de biserică în ultimii ani, dar niciodată până acum nu vorbise despre un bărbat cu atâta căldură în glas. Legăturile ei cu diferiți bărbați fuseseră absolut trecătoare, lipsite de urmări.

— Vrei să discutăm despre el ? o întrebă Melanie, cu o undă de duioșie în glas.

Cassie rămase tăcută mai multe momente, ținându-și genunchii îmbrățișați la piept, cu privirea pierdută, înainte de a răspunde :

— Îți mai aduci aminte de scena din piesa „Guys și Dolls“ în care Sky Masterson și Sarah Brown se întrebau cum pot fi recunoscute primele semne ale iubirii ?

Întrebarea era pur retorică, deoarece chiar Melanie era aceea care interpretase rolul Sarei Brown, cu câteva luni în urmă pe scena unui teatru de succes. Fără să mai aştepte de altfel răspunsul, Cassie continuă :

— Ei bine, eu sunt Sky Masterson. Cred în magie şi în farmece. Din prima clipă când l-am întâlnit pe Doug am simţit ceva profund, ce nu pot să descriu. Cu toate că tu mă preveniseşi, cred că a fost o dragoste la prima vedere. Mi-a trebuit mai puţin de o oră ca să văd ce se ascunde sub masca lui. Sunt singură de trei ani, Melanie, şi lucrul acesta m-a costat destul de mult. M-aş duce până la capătul lumii, numai să găsesc un bărbat care să-mi merite încrederea. Nu pot însă să-mi schimb modul de viaţă, nici caracterul. Am luptat prea mult pentru a-mi clădi cariera de ziaristă, aşa încât nu sunt dispusă să o părăsesc, chiar dacă tu şi o duzină de alţi binevoitori v-aţi declara îngrijoraţi de felul în care lucrez. Dacă ar fi să te cred pe tine şi pe Edward, Doug nu ar fi de acord cu felul meu de a privi viaţa. Asta mă sperie. Am aşteptat prea mult timp să apară omul pe care să-l iubesc. Din păcate, numai sentimentele mele nu sunt de ajuns. Uneori ele nu sunt

împărtăşite. Alteori, când amândoi se iubesc, unul moare.

— Ţie ţi-a fost frică de un eşec şi ai preferat să păstrezi întotdeauna o distanţă de autoapărare faţă de oamenii din jurul tău. Cred că l-ai pus la încercare pe Doug ; a fost un fel de verificare ca să vezi dacă poţi spera...

— Cred că da. Dar verificarea despre care vorbeşti a fost involuntară, să ştii. În prezenţa lui, nu îmi analizam gesturile şi motivele lor.

Melanie nu ştia ce să mai creadă. Îşi dădea seama că ar fi fost inutil să o îndemne la prudenţă. Cassie simţise primejdia şi acum îi era teamă de urmări.

Apropiindu-se de Cassie, o strânse în braţe cu multă afecţiune. Ideea de a o vedea suferind din nou o durea şi pe ea.

Cassie, fără să-şi privească sora mai mare, ştia precis ce gândeşte. Depărtându-se puţin de ea, îi surâse afectuos.

— Îţi faci prea multe griji. Am să mă descurc eu. Te rog însă să nu-i spui nimic lui Edward în legătură cu discuţia noastră. Subiectul este prea personal şi dacă ar ajunge la urechile lui Doug...

— Dacă aşa vrei tu, n-am să-i spun nimic, dar să ştii că totuşi, mă îngrijorezi.

Știu că ești curajoasă, plină de viață, dar nu pot uita că de două ori până acum...

— Și tu ești exact în aceeași situație, o întrerupse Cassie.

— Te rog să încetezi, acum vorbim despre tine, nu despre mine. Iradiezi vitalitate, în ciuda necazurilor prin care ai trecut și ți-ai păstrat nealterată speranța că vei întâlni, la un moment dat, fericirea. Am mai văzut scânteia asta în ochii tăi, însă de fiecare dată s-a stins și a dispărut. Aș fi foarte nefericită dacă acest lucru s-ar repeta din nou...

— Nu trebuie să-ți faci sânge rău, Melanie. Pe Doug Hunter de abia l-am cunoscut, așa că nu risc cine știe ce suferințe.

— Totuși nu aș putea suporta așa ceva, dacă ar fi să se întâmple, repetă Melanie, cu încăpățânare.

*

* *

După ce Cassie și Doug plecară împreună spre locuința acestuia din urmă, Edward își trimise acasă invitații și luând în mână o carte, se instală în bibliotecă, așteptând semnalul convenit.

De la primul sunet de claxon, se grăbi să iasă afară, dar Cassie deja demarase în

trombă. Era evident că nu dorea să stea de vorbă cu el.

Edward era convins că îl va găsi pe Doug supărat, în grădină. Neîntâlnindu-l pe alee, observă în același timp ușa întredeschisă de la locuința lui. Pătrunse deci grăbit în vestibul și se pregătea să-l strige pe Doug, când îi auzi deodată vocea furioasă :

— Cassie ! Ce tot faci acolo în baie ? Termină odată cu gluma asta !

Edward tresări la auzul prenumelui Cassie. El însuși îl evitase, mărginindu-se să vorbească despre „sora Melaniei".

Când se pregătea să bată la ușa din spatele căreia se auzea vocea lui Doug, acesta, dându-și seama că a rămas închis, începu să zgâlțâie clanța.

— Doug ?

— Cine este acolo ? întrebă o voce furioasă dinăuntru.

— Eu, Edward.

O clipă Doug își puse întrebarea cum de putuse Edward să pătrundă în casă, știind că el încuiase ușa de la intrare. Și imediat, în mintea lui se făcu lumină... Cu siguranță Cassie descuiase, atunci când plecase, afirmând că se duce să prepare cele două pahare cu cocktail. Desigur nici apariția lui Edward nu era întâmplătoare ; el știa că Vonda — sau Cassie — fugise

strecurându-se prin fereastra de la camera de baie.

Dacă oricine altcineva l-ar fi găsit într-o situaţie atât de caraghioasă, Doug s-ar fi simţit foarte stânjenit. Dar pe Edward îl cunoştea prea bine, pentru a se formaliza atât de uşor.

— Vezi că ai să găseşti o cheie în sertarul bufetului din bucătărie, îi spuse el ceva mai liniştit. Poate că o să ai bunătatea să mă eliberezi !

Edward se execută grăbit şi pe faţa lui plutea un surâs care dispăru atunci când dădu ochii cu prietenul său.

— Te distrezi, aşa-i? îl admonestă Doug enervat. Spune-mi te rog, cine este de fapt femeia asta ?

— Cine, Vonda ? În aparenţă o femeie superbă, cu un simţ al umorului foarte bine dezvoltat. Din fericire, cu mine a fost mai milostivă. Dar nu-ţi fă reproşuri, Doug, nimeni nu poate cuceri toate zânele care îi ies în cale.

— Mie mi-a spus că adevăratul ei nume este Cassie.

— Da, este un nume foarte drăguţ, comentă Edward prudent dar cu o notă de ironie în glas.

— În tot cazul, acum sunt sigur de două lucruri. Nu este o animatoare profesio-

nistă şi între voi doi nu s-a petrecut nimic din ceea ce aţi vrut să ne faceţi să credem.

— Dacă aşa crezi... Dar atunci, spune tu, unde este ? Edward se simţea încolţit. Cassie îi ceruse să nu divulge nimic, dar ştia că Doug nu-i va da pace până nu va afla răspunsul la întrebările pe care şi le punea.

— Cred că este de fapt o prietenă a viitoarei tale doamne, reluă Doug. Dar ceea ce nu înţeleg, este modul de a reacţiona al lui Horace. Văzând-o când a intrat, aş fi putut jura că o aştepta, pentru ca mai apoi să pară complet dezinteresat de cele ce au urmat. Ce să se fi întâmplat cu răutatea lui proverbială ?

— Habar n-am. Ascultă, Doug, aş vrea să mai rămân cu tine să discutăm acest mister, dar să ştii că i-am promis Melaniei să trec s-o văd în seara asta.

Pretextul invocat de Edward era complet fals, pentru că Melanie, ştiind că mâine se va scula devreme, hotărâse să se culce odată cu găinile în seara asta.

— Vrei să te duci să-i dai raportul, aşa-i ? întrebă Doug.

— Voia să ştie cum a decurs mica noastră petrecere, căci se temea să nu se ivească

vreo încurcătură, ştiindu-te printre noi...

Doug îşi dădea foarte bine seama că Edward îl lua peste picior, aşa explicându-se reticenţele lui. Ar fi trebuit să insiste prea mult ca să mai scoată ceva de la el, astfel încât se hotărî să renunţe.

— Bine, atunci te conduc, declară el însoţindu-l prin vestibul.

Mergând spre ieşire, mintea lui lucra repede. Era vizibil că Edward nu se aşteptase la apariţia ei. Avusese la început aerul unui om surprins şi încurcat în acelaşi timp, apoi deodată se schimbase. Asta nu se putea explica decât într-un singur fel şi anume că se lămurise brusc cine este ea în realitate. Cassie era deci o persoană pe care Melanie i-o descrisese. Dar atunci, împotriva cui era îndreptată farsa ? Să fi fost Edward sau unul dintre invitaţi, sau... chiar el, Doug ?

Deodată îşi aminti de maşina pe care o depanase. Ar fi fost stupid să nu facă legătura cu faptul că Melanie avea un Cadillac de aceeaşi culoare. Cassie era deci foarte probabil o prietenă a ei. Se opri brusc, amintindu-şi că Melanie era blondă cu ochi albaştri şi că cele două femei semănau izbitor. Edward se pregătea să deschidă uşa de la intrare, când Doug îl opri, punându-i mâna pe umăr. Melanie

avea deci o soră mai mică...

Când Edward întoarse capul, Doug declară cu o dezinvoltură simulată :

— Credeam că sora Melaniei trebuia să apară abia mâine dimineaţă.

Observaţia lui produse efectul aşteptat. Luat prin surprindere, Edward roşi, se pierdu cu firea şi îşi dădu seama că se trădase.

— Ascultă, te rog să lămurim câteva lucruri, reluă Doug care remarcase reacţia prietenului său.

Edward ridică din umeri, cu un aer îmbufnat.

— Păi să vezi... a venit mai devreme, Doug, se bâlbâi el.

— Evident !

Se întoarseră în salon şi Doug umplu la bar două pahare. În acest timp Edward îşi făcea socoteala că nu mai are nici un rost să continue să tacă, de vreme ce prietenul său ghicise totul, de unul singur.

— Ce-ţi mai trebuie băutură, n-ai băut destul în seara asta ? îl tachină el.

Şi pentru că Doug, încruntat, nu răspundea nimic, aşteptându-l să vorbească, se hotărî să-i povestească toată tărăşenia. Îi vorbi despre Lynn, actriţa-animatoare şi îi explică de ce Cassie îi luase locul. Horace crezuse probabil că Lynn o trimi-

sese pe „Vonda", ea însăşi având altceva de făcut. Apoi se dezinteresase de felul în care evoluau evenimentele, deoarece acestea nu urmau cursul prevăzut de el. În fine, Edward îi mărturisi ceea ce promisese :

— Cassie m-a rugat să nu-i dezvălui adevărata identitate, dar te rog să mă crezi că nu ştiam nimic despre ceea ce avea de gând să facă. Desigur, dacă aş fi ştiut...

— Dacă ai fi ştiut, n-ai fi făcut absolut nimic, îl întrerupse Doug. Este clar faptul că Melanie şi sora ei nu mă pot suferi. Asta pentru că te-am sfătuit să mai aştepţi un pic ca să-ţi cunoşti mai bine logodnica înainte de a te căsători. Şi uite aşa, au hotărât împreună să se distreze niţel pe seama mea.

— Da şi nu... replică Edward căutând să-şi amintească exact cuvintele folosite de Cassie. Melanie este foarte bună prietenă cu sora ei, dar Cassie, ca şi mine de altfel, înţelege felul în care gândeşti tu, deşi nu te aprobă. Aşa că, eu cred că nu tu erai persoana vizată de cel care a închiriat serviciile „domnişoarei Lynn". Am impresia că „personajul Vonda" a acţionat din iniţiativă proprie, fiind o mare amatoare de farse şi glume de acest gen. Cassie îmi spunea că ai vorbit urât despre Melanie, dar nu era convinsă că a reuşit să te păcălească de-a binelea cu toată mascarada asta a ei. Mi-a mai mărturisit că te-a găsit foarte plăcut, aşa că ai face bine dacă nu ai neglija această informaţie, ar trebui mai curând să te simţi flatat.

— Flatat, de ce ? Că şi-a bătut joc de mine în halul ăsta ?

Doug, de obicei politicos, evita să aibă de-a face cu rudele sau familiile apropiate de prietenul său, de teamă să nu-i scape vreo vorbă jignitoare. În realitate el nu confunda onoarea şi demnitatea cu orgoliul şi aroganţa, aşa cum credeau unii.

Îşi dădea acum seama, mirat el însuşi, că nu putea să condamne purtarea acestei femei. Îşi amintea dimpotrivă cu plăcere de sărutările ei fierbinţi şi aprecia inteligenţa şi umorul ei. De fapt simţea o vie dorinţă să o cunoască mai bine...

— În tot cazul, trebuie să recunosc că a jucat la perfecţie rolul pe care şi l-a impus, observă el visător.

— Lucrul acesta nu trebuie să te mire, replică Edward. A scris de curând o carte despre femeile uşoare din San Francisco. Dacă te interesează, îţi pot împrumuta o copie a manuscrisului, care se găseşte la Melanie.

— Este într-adevăr scriitoare ?

— Desigur, şi înainte de a se apuca să scrie, face investigaţii serioase, se documentează temeinic şi apoi îşi redactează povestirile, care au o certă valoare documentară. A fost în stare de lucruri extraordinare : a arbitrat un meci de base-ball, a lucrat ca bucătăreasă pe un vapor şi la un moment dat a plecat în turneu cu o orchestră de rock.

— Crezi că a mers până acolo încât să încerce ca experienţă proprie să practice meseria de animatoare ?

— Nu, bineînţeles nu, n-a mers până acolo !

Amintindu-şi deodată că sora Melaniei urma să fie domnişoară de onoare la căsătoria de a doua zi, Doug îşi întrebă prietenul :

— De ce nu a făcut asta ? Probabil că s-a opus bărbatul ei.

— Este mort de peste trei ani.

Obosit să îi tot tragă cu cleştele vorbele din gură prietenului său, Doug îi spuse :

— De ce nu mi-ai spune tu tot ce ştii despre ea ? Îţi mărturisesc că mă interesează.

— Pot să-ţi creionez un portret în linii mari, dar în ce priveşte detaliile, va tre-

bui să le obţii direct de la sursă, adică de la Cassie.

— De acord, aşa voi face !

Edward se aşeză mai comod pe canapea şi îşi puse picior peste picior.

— Pot să-ţi mai spun câte ceva despre familia ei, dar nu uita că este viitoarea mea cumnată, aşa încât să ştii că nu voi fi de acord să te răzbuni şi s-o faci să sufere.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Doug, care era în realitate un om foarte corect. Continuă.

Primind aceste asigurări, Edward îi povesti cum Louis Ford dispăruse fără urmă când Melanie avea şase ani şi Cassie patru. Într-o bună zi plecase de acasă şi dus a fost. Cele două fete crescuseră la Susanville, cu Jessica, mama lor, care era profesoară şi actriţă într-o trupă de teatru de amatori. După unsprezece ani, un notar din Cheyenne în Wyoming, le anunţase moartea tatălui lor. Mica moştenire de două mii de dolari rămasă, fusese cheltuită cu îngrijirile medicale ale mamei lor, Jessica, bolnavă de cancer. După moartea acesteia, survenită câteva luni mai târziu, Cassie, care avea pe atunci opt ani, fusese încredinţată, sub tutelă, unei familii prietene : Warren şi Jane Valkenberg.

— Avocatul din San Francisco ? se interesă Doug care își amintea că citise în diferite ziare aceste nume.

— Da, întocmai. Această familie avea un fiu unic, John, care în acel timp era student la Denver. El și Cassie se cunoșteau de mici copii, dar un timp nu se mai văzuseră. În timpul unor vacanțe ale tânărului student, s-au îndrăgostit unul de celălalt și în curând s-au căsătorit, având binecuvântarea și sprijinul material al tatălui lui John. Din această căsătorie s-a născut o fetiță, botezată Jessica, în amintirea mamei lui Cassie. Fata are acum aceeași vârstă cu Lisa.

— Și John, cum a murit ?

— Într-un accident în mină. Conducea niște cercetări geologice într-o exploatare de suprafață, când s-a produs o alunecare de teren. S-a prăbușit un viaduct, care l-a strivit sub un camion. Valkenberg a deschis un proces și a cerut despăgubiri enorme. În acest timp Cassie își termina studiile universitare și publicase deja mai multe articole în presă. Nu era deci obligată să lucreze ca să-și câștige existența, însă lucrul care-l făcea o pasiona. Am citit și eu ultima ei carte și o găsesc excelentă.

Așadar Cassie era bogată, de familie bună și în plus o scriitoare apreciată, se gândi Doug, surprins de tot ce aflase.

— Și mai departe, ce s-a mai întâmplat ? întrebă el. Sigur că nu a dus lipsă de pețitori.

— Despre treburile astea va trebui să o întrebi tu, direct. Eu nu am curajul să spun mai mult decât ai auzit, pentru că ar însemna să fiu de-a dreptul indiscret.

— Nu vrei să-mi mai spui nimic ?

— Nu, bineînțeles că nu. Am fost și așa prea vorbăreț până acum.

Doug renunță să mai insiste. Începea să regrete faptul că o invitase pe Tawny la nunta prietenului său, căci își promitea în sinea sa să o cucerească cât mai repede pe fermecătoarea Cassie...

PAGINĂ CU PAGINĂ, ROMANELE COLECŢIILOR **„EL ŞI EA"** ŞI **„ROMANTIC"** VĂ FAC SĂ TRĂIŢI ÎNTÂMPLĂRI PASIONANTE ŞI TIMPUL VA TRECE ÎNTR-UN MOD ÎNCÂNTĂTOR.

CAPITOLUL 6

Edward Kolby era din cale afară de nervos şi lucrul acesta se vedea de la o poştă. Asculta neatent conversaţiile din jurul lui şi părea cu gândul complet în altă parte. Cassie ar fi vrut să-i vorbească între patru ochi, să-l liniştească, dar la masă nu erau singuri, de faţă fiind familia Valkenberg şi Jessica.

În acea dimineaţă, Edward, însoţind-o pe Cassie, mersese la aeroport ca să-i primească pe cei doi Valkenberg şi pe Jessica. Warren şi Jane nu făceau parte propriu-zis din familia socrilor lui Edward, căci cei doi fuseseră numai tutorii lui Cassie. Totuşi ei o considerau şi pe Melanie ca pe o fiică a lor şi deci se considerară îndreptăţiţi să-l studieze cu o privire destul de critică pe Edward. Aşa ar fi făcut orice părinţi după ce fiica lor avusese două căsătorii ratate. Cassie se întreba dacă nu cumva nervozitatea lui Edward se datora tocmai acestei inspecţii în toată regula, la care era supus.

Se gândea că din fericire, ea nu trebuia să suporte un astfel de examen.

Îşi terminaseră prânzul şi Jessica ceru să fie dusă prin magazine, după cumpărături. În apropiere se găsea un magazin cu produse de artizanat, pe care fata îl ochise şi voia să-l viziteze.

Plină de tact, Cassie îi aruncă o privire semnificativă soacrei sale, înainte de a-i răspunde Jessicăi :

— Ai răbdare cinci minute, draga mea. Lasă-mă să-mi termin liniştită masa.

Sesizând situaţia, Jane se adresă Jessicăi :

— Ai să mergi cu bunicul şi cu mine.

Apoi, întorcându-se către Cassie, adăugă :

— Peste trei sferturi de oră ne întâlnim tot aici. Până atunci, Cassie, vezi ce poţi face ca să-l linişteşti pe acest tânăr domn, care pare foarte speriat !

Edward simţi că roşeşte, dar întrebă totuşi :

— Am un aer chiar aşa de speriat ?

— Nu-ţi face griji, Edward, replică Jane, în situaţia ta este normal să fii preocupat, dar crede-mă, nu trebuie să fii îngrijorat pentru că eşti exact omul de care are nevoie Melanie.

După plecarea ei, Edward observă :

— Bine că am ajuns să terminăm masa asta. Tot timpul m-am temut că Warren o să-mi ia un interogatoriu ca la tribunal. Calmul lui m-a neliniştit teribil.

— Asta este felul lui obişnuit de a fi. Îşi păstrează energia şi elocvenţa pentru tribunal, afirmă Cassie comandând încă o cafea. Jane este mult mai insistentă şi poţi să te feliciţi pentru faptul că i-ai plăcut. Nu înţeleg de ce eşti aşa nervos. Sau poate că nu mai vrei să te însori ?

— Temerile mele sunt în legătură cu ceremonia şi recepţia care va urma, Melanie nu are nimic de-a face cu ele. Ştii foarte bine cât de mult o iubesc.

Se întrerupse o clipă, apoi reluă :

— Ca să fiu sincer, m-am gândit mult la întâmplările de ieri seară. Nu ar fi trebuit să te las singură cu Doug. Nu-mi vine să cred că toată aiureala de aseară s-a petrecut în realitate.

Liniştită asupra temerilor lui Edward, Cassie declară surâzând :

— Spune drept, ţi-e teamă, nu ? Când primarul va pune tradiţionala întrebare dacă nimeni nu se opune căsătoriei, te gândeşti că s-ar putea ca Doug să intervină spunând : „Domnule primar, obiectez, în familia miresei este un caz de nebunie latentă !"

— Nu, deloc. M-am gândit în mod special la tine ; diseară nu prea o să te distrezi, căci Doug a ghicit cine ești și m-a obligat să recunosc realitatea.

Cassie ridică din umeri, indiferentă căci, de fapt, nu contase prea mult pe discreția lui Edward, știind că există, în astfel de cazuri, o mare solidaritate între bărbați.

— Deci Doug, prietenul tău, nu este numai bogat, seducător, strălucit om de afaceri, mai este pe deasupra și inteligent !

— Nu ești supărată pe mine ?

— Nu, de ce aș fi ?

— E mult mai sănătos să nu încerci să intervii când una din surorile Ford își pune în minte să facă o trăsnaie, am învățat lecția asta de la Melanie, pe pielea mea.

— Eu am un caracter mult mai frumos, răspunse Cassie cu o veselie molipsitoare. Ești iertat, păcătosule ! Dar cu o condiție, să-mi povestești ce a urmat aseară după dispariția mea. Ce gândește Doug ? Intenționează să mă asasineze ?

— Să știi că la început s-a gândit și la această soluție. Dar din fericire pentru tine, Doug este um om care știe să se stăpânească.

Edward îi povesti cum furia inițială se transformase la Doug încet, încet, într-o curiozitate amuzată. Își încheie relatarea cu o punere în gardă.

— Ai totuși grijă, Cassie. Doug nu este omul care să lase neterminată o treabă pe care a început-o.

Cassie, prefăcându-se scandalizată, spuse :

— Cred că nu risc nimic, cel puțin în timpul ceremoniei...

— Acum nu. Dar el călătorește foarte mult și nu ar fi exclus ca mâine, poimâine să te pomenești cu el, bătându-ți la ușă.

— Aș fi încântată dacă o va face, glumi ea.

Edward se încruntă și pe față i se citea teama de a nu o vedea pe Cassie suferind.

Cu o dezinvoltură cam forțată, tânăra femeie reluă :

— De fapt, nu mi-ar displace deloc să-l cunosc mai bine pe Doug.

O cută de îngrijorare apăru pe fruntea lui Edward.

— Vorbești serios ?

— Deocamdată nu prea. Dar aș putea să devin interesată.

— Dacă așa stau lucrurile, sunt dator să fiu mai clar. Când e vorba de femei, Doug nu este un tip rațional. A avut o copilărie nefericită, când s-a căsătorit a ales o femeie cu totul deosebită de mama sa :

convenţională, conservatoare, cu ţinută impecabilă in societate... Înţelegi ce vreau să spun, Cassie ?

— Oamenii se mai şi schimbă cu timpul, afirmă ea însufleţită de un optimism de neclintit. Nu doresc acelaşi lucru la douăzeci ca la treizeci de ani.

Edward nu părea convins.

— Nu este cazul lui Doug. A fost fericit alături de Buffy şi moartea ei l-a afectat profund, aş putea spune că l-a distrus aproape.

— Melanie mi-a spus câte ceva.

Într-o dimineaţă, în timp ce ieşise să facă o plimbare călare, Buffy fusese asasinată de un hoţ pe care-l surprinsese în interiorul proprietăţii.

— A fost într-adevăr oribil, confirmă Cassie. Să ştii că sunt în măsură să-l înţeleg, dar viaţa merge înainte. Trebuie să mergi mereu înainte, nu poţi trăi numai din amintiri.

— Nu cred că Doug va fi de aceeaşi părere. Dacă se va recăsători, va căuta o femeie care să-i amintească de Buffy.

— Adică o femeie de casă, gospodină, o mamă perfectă, fără preocupări în afara familiei...

— Cam aşa ceva, onorabilă, respectând convenţiile, conservatoare. Edward oftă şi continuă.

— Doug nu este un om înnebunit după amorul fizic. Buffy studia dreptul când Lisa avea deja cinci ani. După licenţă ar fi avut un post excelent la o firmă importantă. Era însă foarte modestă, preferând să se ţină în umbră. Manifestările publice vehemente, în genul lui Warren Valkenberg, nu i-ar fi făcut plăcere.

Făcu o mică pauză, luă o gură de cafea şi continuă :

— Aşa că, de exemplu, gândeşte-te puţin la Tawny Timberlake. Mai are puţin şi îşi termină studiile de dermatologie la spital, după care va prelua cabinetul tatălui său. Tawny doreşte să se consacre profesiei de medic, dar aspiră la o viaţă liniştită, cu ore fixe. Vrea să câştige bani, dar nu intenţionează să renunţe la plăcerile vieţii particulare. Cunoscând-o de mult timp, Doug se va simţi foarte bine alături de ea. Şi tu, spune-mi, ce ai în comun cu o astfel de femeie ?

— Poate că inteligenţa, sugeră Cassie.

— Şi altceva ?...

— Părinţii mei adoptivi sunt şi ei foarte onorabili.

În fond ea înțelegea perfect că Edward intenționa să o prevină, dar preferând să ia lucrurile în glumă, declară :

— Aș putea să iau și lecții de călărie, dacă va fi nevoie. Cât privește însă studiile de drept, despre așa ceva nu poate fi vorba.

Edward nu se arăta dispus să glumească :

— Termină odată cu glumele astea, Cassie. Gândește-te o clipă că va trebui să pleci într-un turneu de prezentare a ultimei tale cărți. O să iasă scandal după interviurile pe care le vei da pe tema prostituției. Ai obiceiul să sfidezi mereu opinia publică cu subiecte legate de droguri și delincvență. Ai un temperament de om pasionat. Doug te găsește interesantă și nu se va da înapoi de la gândul să aibă o aventură cu tine, dar, crede-mă, nu ești femeia la care el visează. Ar fi mult mai bine, pentru amândoi, dacă l-ai uita. Sau poate că te gândești doar la o legătură trecătoare, fără consecințe.

Cassie își spuse, așa cum au făcut-o toate femeile de la începutul lumii : „lângă bărbatul iubit, sunt capabilă să mă schimb". Dar își dădu repede seama că așa ceva nu se va petrece ; nu concepea să renunțe la ocupația ei care o pasiona, îi plăceau călătoriile, căutarea de situații neobișnuite, dramatice, amuzante...

— Nu cred că Doug poate fi așa de inflexibil, răspunse ea, după un moment de tăcere. Cu Vonda, s-a dovedit foarte întreprinzător și interesat, așa că poate și acum mă va găsi demnă de luat în seamă.

— Moralitatea lui nu-i interzice să caute plăcerea. Dar niciodată nu se va lega serios de tine. Amintește-ți că a trăit paisprezece ani din viață alături de mama sa, Valerie Hunter, atunci când ea era în perioada de glorie deplină. O iubea nespus de mult, însă acea perioadă l-a marcat profund și i-au rămas prea multe cicatrici.

— Valerie avea într-adevăr o viață atât de agitată ?

— De neconceput. Poate vei afla mai multe amănunte, adică într-o zi va găsi pe cineva care să-i scrie viața. Pe trei dintre aceia care până acum au încercat acest lucru, i-a trimis la plimbare...

Cassie își zise că ea ar accepta cu plăcere să devină victima numărul patru ; dar se abținu să-i spună aceasta lui Edward. Își imagina cum ar fi decurs o discuție între cei doi prieteni, vorbind despre fragilitatea ei și cum Edward ar fi afirmat că ea ar fi distrusă dacă Doug ar părăsi-o. Un al șaselea simț o asigura însă că Doug nu era omul care să chinuie pe cineva numai din plăcerea de a-l face să sufere.

Cassie constată că Melanie şi cu Edward se amestecau cam prea mult în viaţa ei intimă şi se hotărî să-i facă să înceteze acest lucru. Nu-i plăcea minciuna, dar în situaţia de faţă, i se păru că este singura cale de urmat...

— Sărmanul Doug ! L-am tăiat de acum de pe lista posibilelor mele aventuri, unde ocupa primul loc...

Se ridică de la masă, întrebând :

— Eşti gata ? Putem pleca ?

Edward aprobă imediat, căci voia şi el să curme această conversaţie destul de penibilă, în care îşi dădea seama că fusese teribil de indiscret. Nu avea altă scuză decât faptul că el şi Melanie ar fi fost înduraţi dacă Doug ar fi făcut-o să sufere pe Cassie.

După ce se întâlniră cu Jane, Warren şi Jessica, Edward îi conduse la La Jolla unde se găsea Institutul de Oceanografie unde lucra el. Vizita la Institut se termină la acvariu, lângă acesta găsindu-se o librărie şi un mic muzeu. Lăsându-şi socrii împreună cu Jessica să viziteze muzeul, Cassie îl conduse pe Edward într-un loc mai retras, unde scoase grăbită din geantă cei trei sute de dolari pe care îi obţinuse cu o seară înainte de la Doug.

Intrând într-un birou de la administraţie, se adresă funcţionarului care lucra la un fişier.

— Aş dori să fac o donaţie pentru muzeu.

— Puteţi pune banii în cutia aceea, doamnă. Este pusă acolo tocmai în acest scop.

— Fiind vorba de trei sute de dolari, aş vrea o dovadă de primire. Puteţi să-mi daţi o recipisă ?

Funcţionarul o privea nedumerit şi atunci Edward interveni zâmbind :

— Lasă asta. Dă-mi mie banii şi mă ocup eu să rezolv donaţia.

— Stai puţin, domnule profesor Kolby, nu te grăbi să rezolvi aşa cum ştii dumneata. Eu doresc ca aceşti bani să fie folosiţi pentru o cauză nobilă, nu vreau să ajungă înapoi la domnul Hunter.

— Te asigur că nici prin gând nu mi-a trecut o astfel de soluţie. Dealtfel, Doug va fi încântat când va afla unde au ajuns banii lui, pentru că nu o dată şi-a arătat dărnicia faţă de Institutul Scripps.

— Ceea ce îmi spui mă face să regret că am ales o soluţie la care s-ar fi gândit şi el. Dacă ştiam, alegeam altceva, ca de exemplu o asociaţie care sprijină emanciparea femeii.

Edward se mulțumi să surâdă cu subînțeles, înainte de a băga banii în propriul său buzunar.

* * *

Cassie Valkenberg mai fusese până acum de două ori domnișoară de onoare la căsătoriile surorii sale, dar niciodată nu fusese atât de fericită ca acum.

Căsătoria se desfășura în luxosul Miesley Plaza, într-o grădină interioară, care domina perspectiva golfului San Diego. Ceremonia trebuia să înceapă la ora șase și jumătate. Recepția care îi urma trebuia să aibă loc într-o imensă sală de bal de la etajul al doilea. Dacă Melanie nu s-ar fi arătat atât de încăpățânată, toate cheltuielile pentru nuntă ar fi fost suportate de lucru. Miesley care se oferise să facă acest lucru. Fiind refuzat scurt de Melanie, Miesley voind să-și păstreze imaginea publică de om generos, donase Institutului Scripps toată suma, inițial destinată cheltuielilor de nuntă.

Melanie Ford purta un ansamblu de mătase de culoare bej deschis, foarte sobru, elegant, conceput de cel mai reputat croitor din California. Cassie purta o rochie simplă cu bretele, albastră, completată cu o jachetă clasică. Cu părul strâns într-un coc, ea avea aerul unei eroine dintr-un film al lui Hitchcook.

Când cele două surori își făcură apariția pentru o ultimă inspecție a pregătirilor, nici un invitat nu sosise încă, dar deja o mulțime de curioși se înghesuiau în spatele unor bariere care opreau accesul spre sala de ceremonie. Doug și Edward discutau cu primarul, în timp ce un specialist în aranjamente florale punea la locul lor tot felul de buchete și ghirlande de flori. Cuartetul de coarde angajat se instală lângă estrada din centrul sălii.

Primită cu aplauze, Melanie făcea cu mâna semne prietenești spre grupul de admiratori. Doi adolescenți care doreau să obțină autografe fură opriți, spre necazul lor, de un gardian intransigent.

Edward și Melanie nu se văzuseră de marțea trecută. Jucând parcă o scenă de dragoste hollywoodiană, se aruncară unul în brațele celuilalt. Edward o sărută delicat, având grijă să nu-i strice coafura și fardul însă Melanie nu părea deloc preocupată de astfel de măsuri de protecție.

— Cât de mult ți-am simțit lipsa, exclamă ea prinzându-i fața între palme. Să-

rută-mă încă o dată și... să fie un sărut adevărat !

El murmură încurcat ceva despre publicul care îi privea, dar cu un suspin de resemnare o strânse voinicește în brațe. Gestul său produse un ropot de aplauze și de exclamații vesele în grupul de spectatori improvizați.

Melanie cuprinse cu brațele talia lui Edward și întorcându-se către cavalerul și domnișoara de onoare, le spuse :

— Cred că vă cunoașteți deja.

Cassie era pe cale să facă o glumă, dar expresia rece și rezervată a lui Doug o determină să renunțe la ideea ei. Acesta îi strânse mâna foarte politicos, după care se întoarse către Melanie pe care o sărută ceremonios pe obraz.

— Arăți minunat, Melanie, ca de obicei dealtfel. Cum a decurs astăzi programul de turnare ?

Când Cassie îi pusese aceeași întrebare, Melanie îi dăduse o mulțime de amănunte. Scena turnată dimineața avea ca temă întâlnirea eroinei cu un monstru marin. Trucajul mecanic se defectase și nu putuse fi pus în funcțiune cu toate eforturile tehnicienilor. Toate aceste încurcături impuseseră numeroase reluări ale filmărilor și Melanie era acum destul de enervată.

Cassie se aștepta să o audă povestind cu umor câte ceva din întâmplările dimineții, dar sora sa se mulțumi cu un răspuns scurt:

— Am avut câteva accidente tehnice, dar fără importanță. Vom recupera întârzierea fără probleme.

— Edward mi-a spus ceva despre unele complicații la capitolul efecte speciale...

— Da, da. Se mai întâmplă... Nu întotdeauna lucrurile ies cum am dori noi.

— Îmi dau seama.

Aruncându-și privirea pe ceas, el adăugă :

— Cred că este timpul să înceapă repetiția. Văd că muzicienii sunt la locul lor.

— Ce s-a întâmplat ? V-ați certat ? îl întrebă Cassie pe Edward de îndată ce Doug se îndepărtase.

— Acesta este felul lui de a fi obișnuit, observă Melanie, mirată de întrebarea sorei sale. Glacial de politicos.

— În nici un caz nu s-a certat cu mine. Ți-a spus ceva în legătură cu mine ? Crezi că trebuie să-i cer scuze ?

— Nu, fii liniștită.

Făcându-i lui Tom, fratele său, un semn să se apropie, continuă :

— Să nu-l judeci pe Doug după cele ce s-au petrecut ieri seară. De obicei este mult mai reținut în purtarea sa.

— Poate, dar în tot cazul nu atunci când are de-a face cu nişte animatoare ca Vonda, replică Cassie.

— Ai dreptate. Priveşte o clipă spre fratele meu care te studiază cu un aer îngrozit. Vino să fac prezentările.

Tom Kolby luă lucrurile mai uşor decât se aşteptau şi râzând, o întrebă pe Cassie dacă este actriţă ca şi sora sa. Începu apoi repetiţia şi totul fu pus la punct. Doug îl luă la braţ pe Edward şi-i propuse :

— Să mergem la restaurant, să bem o cupă de şampanie.

Maestrul de ceremonii îi aştepta.

— Totul este pregătit, domnule Hunter, îl asigură el conducându-i spre o masă rezervată, într-un colţ liniştit al sălii.

Când toată lumea fu instalată la mese, îşi ridică paharul :

— Pentru Edward şi Melanie. Vă urez să aveţi parte de o lungă şi fericită căsătorie !

Cassie murmură la urechea surorii sale :

— Eu aş fi adăugat „lungă, fericită şi cu mulţi copii !"

Melanie îşi dorea într-adevăr un copil. Doug care auzise completarea, îşi privea întrebător prietenul, neştiind ce să creadă.

— Ar fi trebuit să spun şi lucrul acesta ? întrebă el.

— Nu trebuie să te scuzi, îl linişti Cassie. Lucrurile se vor lămuri de la sine. Edward şi sora mea se cunosc numai de o lună şi jumătate, din care trei săptămâni i-au trebuit Melaniei pentru a-i înfrânge reţinerea şi a-l compromite definitiv.

Melanie se prefăcu scandalizată :

— Catherine ! Adevărul este că eu nu am făcut altceva decât... să-l încurajez puţin. Tu în schimb...

Întorcându-se către Doug, cu un aer compătimitor :

— Sărmane Douglas ! Eu găsesc foarte deplasat felul cum s-a purtat Cassie.

— Trebuie să recunosc că am ieşit cam şifonat din toată povestea asta, recunoscu el, cu un calm aproape nefiresc.

Ridicând din nou paharul, continuă :

— Să revenim la subiectul care ne interesează, Edward ! Melanie, pentru voi şi pentru viitoarea voastră familie !

În continuare discuţiile se concentrară asupra calităţii vinurilor şi a şampaniei, toate produse de întreprinderea lui Horace Miesley.

Apoi Doug îl întrebă pe Edward şi pe viitorii lui socri dacă se simt bine la San Diego şi le propuse câteva excursii interesante, mai ales pentru Jessica.

Tot timpul însă era cu ochii pe ceas, lăsând impresia că se plictisește.

În fine dădu semnalul de ridicare de la masă, spre mulțumirea lui Cassie care se simțea din ce în ce mai nervoasă.

Cele două surori se îndreptară spre apartamentul ocupat de Melanie pentru a-și revedea machiajele și pieptănătura.

— Ce individ insuportabil, fu de părere Cassie. De mult nu a mai reușit cineva să mă enerveze în halul ăsta. De ce oare o fi atât de snob ?

— Cred că eu sunt cauza, zise Melanie. Vrea să pară politicos pentru a nu-l supăra pe Edward, dar se străduiește în zadar, inima nu-i dă ghes. Nu răspunde la nici o glumă. Înțelegi acum de ce nu-mi venea să cred cele ce mi-ai povestit despre întâmplările de ieri seara.

În sinea ei Cassie atribuia purtarea lui Doug unui consum excesiv de alcool. Totuși desfășurarea ulterioară a ceremoniei îi arătase un Doug perfect stăpân pe sine, având grijă ca totul să se petreacă fără nici un incident. Cu calm și autoritate, se descotorosi de niște reporteri prea insistenți, apoi de un grup de tineri care pătrunseseră în grădină cu speranța să obțină câte un autograf de la Melanie.

Deși îl vedea atât de rece, Cassie nu își pierdea speranța că va reuși să-l determine să-și schimbe părerea cu privire la alegerea pe care o făcuse Edward, căsătorindu-se cu Melanie.

Apropiindu-se de Tom Kolby, îi ceru surâzând să o prezinte invitaților care cu o seară înainte o cunoscuseră pe Vonda. Unii dintre aceștia aveau acum figuri de oameni care ar dori să se găsească în altă parte ; alții dimpotrivă, se amuzau copios, râzând cu lacrimi.

Dintre toate aceste reacții, cea mai de neînțeles pentru Cassie fu aceea a lui Horace Miesley.

El o trase deoparte și pe un ton pocăit își ceru iertare pentru finalul neașteptat care îl avusese „gluma lui nevinovată". Spunea în continuare că „fermecătoarea Melanie" a înțeles că totul nu fusese nimic altceva decât „o mică glumă !" și că el îl considera pe Edward Kolby „aproape ca pe un copil al său". Cassie însă era prea inteligentă ca să se lase păcălită de aceste vorbe frumoase.

Cu toate acestea, Horace Miesley știa cum trebuie să se poarte. O întrebă despre preocupările ei, o ascultă cu atenție și ea trebui să admită că putea să devină un partener de discuție deosebit de plăcut.

Cassie era intrigată. O interesaseră întotdeauna oamenii din categoria lui Miesley, atât de diferiţi în aparenţă de ceea ce erau în realitate. Credea că biografiile acestor personaje pot fi deosebit de insistente. Gândul o purtă spre Valerie Hunter şi îşi zise că dacă ar reuşi să o determine să-i povestească viaţa sa, ar face amândouă o carte nemaipomenită, un best-seller.

După cocktail, Doug conduse invitaţii la etajul doi unde era organizat banchetul. Cassie se văzu plasată la masă în vecinătatea părinţilor săi vitregi şi a unui numeros grup de prieteni apropiaţi. Unul dintre aceştia, pe care alcoolul îl făcuse mai glumeţ, îi spuse Janei Valkenberg cât de reuşite erau căsătoriile în serie ale Melaniei ; la toate, mâncarea şi distracţia fiind asigurate din plin.

— Această căsătorie va fi ultima, interveni Cassie. Sora mea şi-a găsit de data asta omul potrivit.

— Dar tu, Cassie ? Nu crezi că a sosit timpul să uiţi trecutul...?

Prietenul care făcuse această gafă se întrerupse brusc, roşind.

— Îmi pare rău, te rog să mă scuzi, de vină e şampania cu care am exagerat...

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, declară Jane, Warren şi cu mine suntem de acord

cu cele ce ai spus. Nimic nu-l va putea readuce la viaţă pe John şi dorim din toată inima să o vedem pe Cassie din nou fericită. Jessica a însemnat deja mult pentru noi... Dar de fapt unde este domnişoara ?

Cassie arătă cu mâna spre celălalt capăt al sălii :

— Este acolo, împreună cu Lisa şi o întreagă bandă de veri şi verişoare. S-au împrietenit la cataramă, imediat ce s-au văzut.

Fură întrerupte de un ropot de aplauze. Mica orchestră care înlocuise cuartetul de coarde atacase o nouă bucată muzicală pentru a saluta intrarea mirilor, însoţiţi de un grup vesel de cunoscuţi. Printre aceştia se găsea şi Doug Hunter, de al cărui braţ era agăţată o superbă creatură roşcovană, ce părea o fragilă păpuşă de porţelan. Cu toate că purta pantofi cu tocuri foarte înalte, nu ajungea nici măcar până la umărul lui Doug. Rochia ei de mătase verde îi punea în valoare deopotrivă culoarea strălucitoare a părului bogat şi silueta perfectă. Cassie se întrebă cât de îndrăgostit o fi fost Doug, fiindcă... Tawny Timberlake avea totul pentru a inspira o adevărată pasiune.

FIECARE ROMAN DIN COLECȚIILE **„EL ȘI EA"** ȘI **„ROMANTIC"** VĂ VA LĂSA INIMA COPLEȘITĂ DE TANDREȚE ȘI OCHII PLINI DE SOARE. ÎNCREDEREA, ELANUL ȘI BUNA DISPOZIȚIE PE CARE LE VEȚI CÂȘTIGA CITINDU-LE, LE VEȚI DĂRUI ȘI TUTUROR CELOR DIN PREAJMA DUMNEAVOASTRĂ!

CAPITOLUL 7

„Nu prea este corect ceea ce fac, dansez cu o femeie și gândul îmi este la alta", își zicea în sinea sa Doug, ascultând cam neatent ceea ce spunea partenera sa. Tawny era preocupată de niște încurcături pe care le lăsase în urma ei la spital. Se temea că ar putea fi chemată din minut în minut prin serviciul de gardă, deoarece nu reușise să-și asigure un înlocuitor la salonul de bolnavi. Doug însă avea în minte alte gânduri și nu era speriat de această posibilă întrerupere.

Văzându-l în apropiere pe Horace care dansa cu mama sa, o conduse pe Tawny până în apropierea lor și brusc, propuse schimbarea partenerelor. Voia să stea de vorbă cu Valerie și dealtfel știa că Horace se arăta întotdeauna galant și curtenitor când era vorba de Tawny. Explicația acestei simpatii ținea și de faptul că Horace era în felul lui un ipohondru, care îl consulta foarte des pe doctorul Foster Tim-

berlake de la care pleca apoi liniştit aflând că este bine sănătos.

Horace avea acest vechi obicei de a se purta frumos cu oamenii de care ştia că are nevoie.

— Ai văzut-o pe sora miresei ? îşi întrebă Doug mama, fără nici o altă introducere, după ce o luase ca parteneră de dans.

— Vorbeşti despre acea doamnă blondă şi elegantă care se distrează jucând din când în când rolul unei animatoare ?

Văzând surpriza din ochii fiului său, Valerie continuă :

— Horace mi-a povestit toată tărăşenia şi când povestea râdea cu poftă. Edward mi-a prezentat-o pe Cassie, dar n-am prea avut timp să stăm de vorbă.

— Ştii că e ziaristă ? o întrebă Doug.

— Daaa... ei şi ?

Simţise că Doug are ceva în minte, dar şovăie înainte de a ataca subiectul.

— O ziaristă strălucită, reluă el. Este exact femeia de care ai nevoie, mamă, inteligentă, nonconformistă. Cred că ar fi momentul să te gândeşti la reluarea ideii volumului de autobiografie.

Valerie se opri din dans şi i se adresă :

— Bravo, domnule ! Cum poţi să-ţi schimbi părerea, aşa deodată, asupra acestui subiect ?

Doug nu-şi schimbase deloc părerea şi Valerie ştia că aşa stau lucrurile în realitate. El credea însă că nimeni, nici chiar Cassie Valkenberg nu va fi în stare să o mulţumească pe mama lui, care era incapabilă să reziste unei lucrări care cerea timp şi o oarecare disciplină. Autobiografia ei nu avea şanse să apară în peisajul literar al acelor zile.

Trecând sub tăcere aceste gânduri, oftă cu un aer obosit :

— Ce puteam să fac ? Până la urmă m-am resemnat. Sunt convins că nu ai renunţat la această idee, astfel încât m-am gândit că ai putea încerca încă o dată cu cineva care să-ţi semene într-un anumit fel. Sunt convins că vă puteţi înţelege foarte bine, aşa că ai face bine dacă ai invita-o mâine la masă, ca să puteţi discuta în linişte.

— Aşa stau lucrurile, care va să zică?! Te serveşti de mine, ca să ajungi mai uşor la ea, domnule !

— Vezi, asta este ! Când dai cuiva un sfat prietenesc, ţi se răspunde cu o calomnie, răspunse Doug, conducându-şi mama în afara ringului de dans. Eşti prea deş-

teaptă ca să-ţi pot ascunde ceva. Să spunem deci că aş avea o mică socoteală de lichidat cu această drăgălaşă doamnă.

Valerie, cu un gest matern, îl bătu cu degetele pe obraz :

— Îmi pare foarte bine ! Am toată admiraţia pentru o femeie care a reuşit să topească armura de gheaţă cu care te aperi.

Dintotdeauna, de când îşi putea aminti, Doug auzise astfel de comentarii neplăcute din gura mamei sale, aşa că se obişnuise cu ele. Se temea însă de efectul lor asupra fiicei sale Lisa, care peste doi ani urma să devină o adolescentă cu păreri şi judecăţi proprii asupra tatălui ei. La această vârstă tinerii îşi judecă părinţii cu o severitate îngrijorătoare...

— Tu eşti incapabilă să admiri pe cineva, bineînţeles în afara propriei tale persoane, îi întoarse complimentul Doug.

În timpul mesei el nu o scăpă pe Cassie din ochi. Bună dansatoare, îşi petrecea aproape tot timpul în ringul de dans, unde atrăgea atenţia prin contrastul dintre mişcările îndrăzneţe şi ţinuta ei foarte strictă.

Când orchestra începu un vals, maestrul de ceremonii invită pe pistă tânăra pereche de căsătoriţi. Doug se ridică imediat şi conformându-se obligaţiei de cavaler de

onoare, se îndreptă spre masa la care se găsea „domnişoara de onoare".

— Doamnă Valkenberg ? murmură el înclinându-se politicos.

Observase că această formulă de politeţe o irită pe Casise şi acum o folosea intenţionat. Reacţia nu se lăsă aşteptată. De abia făcură primii paşi împreună şi Cassie îi reproşă :

— De ce trebuie să foloseşti neapărat numele meu de familie ?

— Nu mi-a spus nimeni că ar exista o altă posibilitate, răspunse Doug, stăpânindu-şi cu greu un zâmbet.

— După evenimentele de aseară, o astfel de invitaţie nu mi se mai pare necesară...

— Un gentleman nu-şi poate permite să tutuiască pe cineva, fără să fie invitat să o facă.

Ea scoase un oftat de renunţare :

— Bine, atunci te rog spune-mi de acum înainte Cassie !

— Voi fi deosebit de onorat, având această permisiune...

Dansau cu graţie în sunetul languros al valsului. Cassie făcea cu plăcere piruete după piruete lipită de pieptul lui Doug şi amândoi se gândeau că ar fi preferat să fie singuri, în altă parte decât în mijlocul aces-

tei mulţimi gălăgioase. Instinctul lui de bărbat îi spunea că femeia din braţele sale îl plăcea.

În ceea ce o privea, Cassie se lăsa învăluită de farmecul clipelor pe care le trăia. Vrăjită de personalitatea partenerului ei, îşi uitase orice teamă şi se abandona plăcerii de a fi cuprinsă de braţele lui. Când orchestra termină interpretarea valsului, era ameţită şi trebui să facă un efort pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Ce ar fi să stăm puţin de vorbă ? spuse ea. Să ieşim şi să ne plimbăm puţin.

— Nu prea văd cum am putea face lucrul acesta...

— Numai pentru cinci minute, Doug. E important.

Doug acceptă şi o conduse către barul din apropiere. Ajunşi acolo, Cassie, după un moment de gândire, începu :

— Sora mea este cu totul altfel, comparată cu imaginea pe care ţi-ai făcut-o despre ea. Nu pot să neg faptul că are un temperament năstruşnic, că a fost deja căsătorită de două ori, dar cu toate astea nu trebuie să o judeci numai după aparenţe. Dacă nu vei accepta să fii mai maleabil, există riscul ca între tine şi Edward să apară motive de neînţelegere şi în acest caz, sigur că Melanie va interveni pentru a-şi

proteja căsnicia. Asta va însemna un mare risc pentru prietenia voastră, atât de frumoasă.

Doug, de felul lui, nu prea aprecia lecţiile de morală, dar trebui să recunoască faptul că raţionamentul era corect.

— Am încercat, pe cât am putut şi până acum să fiu amabil cu sora ta. Le doresc din tot sufletul să fie fericiţi împreună.

În sinea lui, nu era convins că această fericire va dura mai mult de câteva luni, dar se abţinu să-şi mărturisească temerea.

— Doug, nu pot nega că eşti prea distant. Dacă ieri seară te-ai fi purtat la fel de rece, nu cred că aş fi avut curajul să joc mica mea comedioară.

Doug simţea că începe să se enerveze.

— Te-ai distrat de minune aseară, asta vrei să spui ?

— Te rog să nu fii supărat, crede-mă, regret sincer că lucrurile au luat o întorsătură neaştepată, a fost o încurcătură din care nu mai ştiam cum să scap...

— Nu este nevoie să te scuzi. De obicei sunt în stare să găsesc partea nostimă a unor astfel de situaţii excentrice.

— Excentrică. Deci asta este părerea ta despre mine ?

— Să zic atunci „impulsivă“ dacă acest termen îţi convine mai mult.

După o scurtă pauză, continuă :

— Știi ceva, hai să uităm acest episod ! Ai avut de gând să-mi joci o farsă și ai reușit de minune. Am intrat în joc de la început și meritam tot ce mi s-a întâmplat. În fond noi doi suntem foarte deosebiți unul față de celălalt. N-ar trebui să mă consideri pompos și îngust la minte numai pentru că sunt mai puțin expansiv decât alții.

Cassie nu știa ce să mai creadă. Omul rațional cu care stătea acum de vorbă, era același bărbat care o sărutase cu atâta pasiune cu o seară în urmă ? Renunță să se mai frământe și reveni la subiectul care o preocupase cu câteva clipe înainte.

— Edward ți-a povestit cât de tristă a fost încercarea prin care am trecut în copilărie, când tatăl nostru ne-a părăsit. Eu nu mi-l aduc bine aminte pe tata, însă Melanie îl adora. Nu putea să creadă că nu se va mai întoarce și aștepta în fiecare zi să apară. Când mama s-a îmbolnăvit și starea ei s-a agravat, Melanie a suportat singură toate greutățile și necazurile, încercând să mă protejeze pe cât i-a fost posibil. Când am fost obligată să plec la San Francisco la familia Valkenberg, ea a rămas singură și s-a simțit părăsită de toată lumea. În această stare de spirit, a fost surprinsă de unul dintre profesorii ei de la

universitate care s-a îndrăgostit de ea. Era un om cumsecade, de patruzeci de ani și cred că îți este ușor să înțelegi că ea s-a lăsat ușor convinsă să-l ia de bărbat. Din păcate recunoștința singură nu este o temelie suficient de solidă pentru o construcție durabilă și de acest adevăr s-au convins amândoi după mai puțin de un an.

Se întrerupse o clipă și apoi continuă, gânditoare :

— Cea de a doua căsătorie nu a semănat cu prima. A fost o poveste de dragoste adevărată, cu un actor strălucit, care însă era un alcoolic irecuperabil. Melanie a trăit patru ani alături de el, convinsă că va reuși să-l salveze prin tandrețe și îngrijire atentă. A fost un vis utopic. Nimeni nu poate vindeca astfel de alcoolici.

Cassie simțea că evocând aceste amintiri, o îneacă plânsul. În același timp nu se putea opri să constate impasibilitatea lui Doug la auzul celor relatate de ea. Oare nimic nu reușea să-l impresioneze ?

— Edward are o șansă unică, reluă ea cu voce joasă. Melanie este o femeie extraordinară. Într-o zi am să-ți spun mai multe...

Doug era și el un om curios ca oricare altul, însă spre deosebire de cei mai mulți, ura indiscreția. Atitudinea lui față de Me-

lanie Ford putea fi explicată în multe feluri, prin propria lui copilărie nefericită, prin prietenia cu Edward și prin atâtea altele, însă, el niciodată nu s-ar fi putut hotărî să facă mărturisiri atât de intime unui străin. Cei care nu-ți sunt apropiați consideră de obicei astfel de mărturisiri ca pe niște semne de slăbiciune și nu scapă prilejul să ți le arunce în față de îndată ce se ivește o ocazie. Doug onorase cu încrederea sa numai două persoane și dintre acestea una murise.

În aparență, Melanie interpretase rezerva lui ca pe un semn de ostilitate. Lucrul acesta nu era de mirare, deoarece ea trăia într-o lume în care exuberanța și semnele de prietenie erau de obicei simulate, chiar față de oameni care se detestau în realitate.

— Personal nu am nimic împotriva surorii tale, declară el. Sunt numai sceptic cu privire la posibilitățile de reușită ale căsătoriei sale cu Edward. Cred că ar fi făcut mai bine să aștepte câtva timp și lucrul acesta i l-am spus și lui Edward, cu toată sinceritatea. Crede-mă, Cassie, aș fi primul om fericit, dacă se va dovedi că m-am înșelat.

Cassie remarcă în vocea lui o notă de călduroasă simpatie.

— Țin la Edward ca la un frate, reluă Doug. Mă invidia și-mi spunea lucrul acesta tot timpul cât a durat căsătoria mea, care a fost fericită. Își dorea și el un cămin, o familie, dar din păcate, în zilele noastre, așa ceva nu se întâlnește la tot pasul.

— Melanie, oricât de greu îți vine să crezi, dorește exact acest lucru.

— Poate, dar asta până la primul film, când va trebui să plece de acasă Dumnezeu știe unde. Viața nu a fost tot timpul ușoară pentru sora ta, și pentru asta o înțeleg și o compătimesc sincer. Dar, o carieră de vedetă în cinematografie cere multă muncă și multă ambiție. Tu însăți, Cassie, ești mamă. Spune ce crezi că se va întâmpla cu copiii lor când Edward va pleca într-o misiune de cercetare în mijlocul oceanului Pacific și Melanie va fi chemată pentru turnarea unui film în Brazilia ?

— Am convingerea că acești copii nu vor fi părăsiți, lăsați în grija nimănui, așa cum s-a întâmplat cu copilul care a fost Douglas Hunter, îi răspunse apăsat Cassie, căreia nu-i scăpase emoția care îi făcuse vocea să tremure.

În realitate, de câte ori vorbea despre Melanie, nu se putea opri să nu-și amin-

tească de propria ei soartă. Până acum se abţinuse să vorbească despre ea, convinsă fiind că Doug nu este omul potrivit, în faţa căruia să se destăinuiască.

— La moartea mamei, Melanie trebuia să plece la Juillard, celebra şcoală de artă dramatică. Visa de mult să ajungă acolo şi reuşise la un concurs de admitere foarte dificil. Atunci, eu m-am simţit deodată atât de singură şi speriată la gândul că va trebui să ne mutăm într-un oraş necunoscut, încât Melanie a renunţat la proiectele ei şi s-a înscris la San Francisco. A avut delicateţea să nu-mi spună nimic despre această schimbare şi m-a pus în faţa faptului împlinit, ştiind că eu nu aş fi acceptat acest sacrificiu din partea ei. Warren a ajutat-o să intre la Berkeley. El şi Jane o iubesc acum ca pe propria lor fiică.

Doug o asculta atât de atent încât involuntar se aplecase puţin înainte.

— După doi ani, deprimată în urma primei sale căsătorii ratate, a plecat la Juillard. La terminarea studiilor, a făcut mai întâi figuraţie în câteva filmuleţe publicitare la televiziune, a obţinut un loc într-un cor la o comedie muzicală şi a intrat într-o trupă, modestă, pe Broadway. Între timp eu mă căsătorisem cu John şi ne mu-

tasem la Denver. Mi-am reluat studiile la universitate, la câteva luni după ce s-a născut Jessica şi am rămas din nou însărcinată. Din păcate am avut un avort spontan, cu o hemoragie care a fost cu greu oprită şi care m-a dus într-o stare avansată de debilitate. Pentru că nu puteam să mă refac, John m-a adus la San Francisco unde m-a consultat un specialist, prieten de familie. Melanie a venit imediat să mă vadă şi cu această ocazie l-a întâlnit pe cel care avea să devină cel de al doilea bărbat al ei.

Cassie clătină uşor din cap şi pe faţă i se aşternu un uşor zâmbet melancolic :

— Dacă ai şti ce mulţumită sunt pentru faptul că nu am absolut nici un amestec în mijlocirea întâlnirii dintre Edward şi Melanie. Parcă este un făcut, de câte ori caută să-mi vină în ajutor, când mă găsesc într-un moment dificil, face cunoştinţă cu un bărbat nepotrivit pentru ea. Acelaşi lucru s-a întâmplat când m-a însoţit într-o călătorie în Europa, după moartea lui John. De data aceea, a avut destulă luciditate pentru a nu se angaja într-o nouă căsătorie. Îi făcea o curte insistentă un italian, foarte bogat şi simpatic. Ca să scăpăm de el, am fost obligate să fugim pe ascuns în Spania. Şi nu ţi-am spus, că pentru a mă însoţi în această călătorie, Melanie renun-

ţase la un rol de vedetă la unul din marile teatre, pe Broadway. Evident, lucrul acesta nu l-am aflat decât după ce ne-am întors din Europa.

Doug înţelegea motivul pentru care Cassie îi făcea toate aceste mărturisiri. Atunci când trebuia să aleagă între familie şi carieră, Melanie nu şovăia niciodată. O clipă se întrebă de ce oare Edward nu-i spusese nimic din aceste întâmplări, dar imediat îşi dădu seama că nu-l încurajase deloc prin purtarea sa rece, care împiedica orice destăinuire. Fusese pe de altă parte acaparat de o mulţime de solicitări profesionale şi acum regreta că îi rezervase atât de puţin timp prietenului său.

Ar fi vrut să pună şi alte întrebări, dar consideră că este mai bine să renunţe, gândindu-se cum ar fi reacţionat el însuşi, dacă cineva ar fi încercat să-l descoase, cerându-i amănunte despre moartea soţiei sale Buffy.

— Îţi mulţumesc pentru cele ce mi-ai spus. Îmi pare rău că am lăsat impresia unui om ostil, care o dezaprobă pe Melanie. Sper că am să fiu iertat, dar experienţa proprie mă face să nu am încredere în căsătoriile bazate pe o dragoste la prima vedere. În ceea ce mă priveşte, am preferat

întotdeauna, înainte de a mă lega de cineva, să-l cunosc mai bine.

Vrea să spună că nu i-a fost uşor simţindu-se un copil nelegitim şi astfel se explică neîncrederea lui în oameni, gândi Cassie.

Întors în restaurant, Doug îşi ceru iertare faţă de Tawny, care îl căuta pentru a-l anunţa că este chemată de urgenţă la spital. O conduse curtenitor până la maşină, dar nu îşi putea scoate imaginea Melaniei Ford din gând.

După discuţia cu Cassie, dorea mai mult ca oricând să risipească orice neînţelegere între el şi Edward cu privire la căsătoria acestuia. Îşi dădea seama că va trebui să găsească o cale de împăcare cu Melanie, fără însă a-i da impresia că de acum căsătoria ei cu Edward are aprobarea sa fără nici o rezervă.

Când reveni în salon, orchestra cânta o melodie romantică. Edward dansa cu Jane Valkenberg şi Melanie stătea de vorbă cu nişte prieteni din Hollywood. Se îndreptă spre ei cu paşi hotărâţi şi oprindu-se în faţa Melaniei, se înclină cu un salut amabil, prietenesc. Luată prin surprindere, ea şovăi o clipă înainte de a se ridica, murmurând puţin mirată :

— Cu plăcere.

Doug o însoţi până în centrul ringului de dans, înainte de a o cuprinde în braţe. Încercând să-i uşureze tentativa de împăcare, Melanie începu conversaţia :

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru osteneala pe care ţi-ai dat-o. Recepţia este, datorită dumitale, foarte reuşită.

Observându-i zâmbetul din colţul buzelor, se îndepărtă puţin de el şi îl întrebă :

— Ce găseşti aşa de amuzant ?

— Fiţi liniştită, doamnă Kolby. Nu sunt nici pe departe atât de fioros, cum vi se pare.

— Îmi pare bine că îmi spui asta, Doug.

— Sigur că da. Am avut adineauri o discuţie foarte interesantă cu Cassie. Îmi pare cu adevărat rău pentru că ţi-am făcut o impresie proastă, dar ştii, sunt un om care are nevoie de timp pentru a accepta pe cineva ca prieten. Dacă vei avea răbdare cu mine, sunt convins că până la urmă vom ajunge să ne înţelegem foarte bine.

— Nu ştiu ce a putut Cassie să-ţi povestească, răspunse Melanie zâmbind. Se pare că a reuşit să te convingă că nu sunt chiar o „mâncătoare de oameni" şi pentru asta îi sunt recunoscătoare. Îl iubesc pe

Edward şi am ferma intenţie să-l fac fericit.

Cinci minute mai târziu, Melanie îi relata surorii sale discuţia avută cu Doug, în timp ce îşi făcea câteva retuşuri la machiaj.

— Când am murmurat câteva note din melodia pe care dansam mi-a lăudat vocea, spuse ea. S-ar putea să-mi ceară să cânt ceva. Se pricepe de minune să fie curtenitor când îşi dă osteneala. Şi chiar spiritual, aşa că în concluzie, nu este un om absolut imposibil.

— Asta ţi-am spus-o şi eu.

— Hmm... Spune-mi te rog cum ai reuşit să-l umanizezi atât de mult, încât să devină simpatic.

— I-am vorbit despre căsătoriile tale anterioare şi despre calităţile tale sufleteşti. A părut foarte interesat.

— Interesat de tine, draga mea, vrei să spui. Este uşor de înţeles.

Rămasă singură în faţa oglinzii, Cassie îşi eliberă părul din strânsoarea coafurii cu care venise, lăsându-l liber pe umeri. Apoi, în timp ce îşi aplica rujul pe buze, o auzi pe Melanie interpretând un şlagăr de succes, spre bucuria invitaţilor care o răsplătiră cu un ropot de aplauze.

Cassie se îndrepta spre sala mare, când fu oprită de Valerie Hunter. Mama lui Doug avea desigur aproape şaizeci de ani, dar arăta cu cincisprezece ani mai tânără. Era posibil ca de această întinerire să nu fie străină o intervenţie de chirurgie estetică, sau poate mai multe... Cu toate că avea ochi verzi şi părul blond, asemănarea ei cu Doug era evidentă.

— Vino o clipă cu mine, spuse ea strecurându-şi mâna pe sub braţul lui Cassie. Vreau neapărat să stăm puţin de vorbă.

Era aproape un ordin, mai curând decât o invitaţie, astfel încât Cassie nu avu altceva de făcut, decât să se conformeze. De unde are atâta autoritate şi siguranţă de sine ? se întreba Cassie. Oare aşa sfidase moravurile societăţii americane, crescându-şi singură un copil nelegitim ?

Se instalară comod în două fotolii din salon şi Valerie se încruntă observând, pe o măsuţă joasă de lângă fotoliul pe care stătea, o scrumieră plină cu resturi de ţigări. Ridică mâna şi făcu semn unui piccolo care trecea prin apropiere :

— Tinere, ia imediat scrumiera asta de aici. Cum este posibilă o astfel de neglijenţă ?

— Imediat, doamnă Miesley.

În timp ce tânărul executa grăbit ordinul primit, Valerie declară pe un ton care nu admitea replică :

— Cer ca serviciile să fie ireproşabile în hotelurile mele. Toţi angajaţii îmi ştiu de frică. Dar nu despre asta aveam de gând să-ţi vorbesc, atunci când te-am luat de lângă prietenii dumitale. Horace mi-a spus că eşti scriitoare şi jurnalistă şi eu caut acum un colaborator care să mă ajute la redactarea unui volum autobiografic. Am făcut până acum trei încercări, toate nereuşite...

Când Cassie îi ceru precizări, Valerie aminti numele a doi reporteri cunoscuţi şi preţuiţi pentru valoarea lor profesională.

— Dacă ei nu au reuşit să vă mulţumească, nu cred că eu am să pot face mai mult, observă Cassie.

— Poate că a fost şi vina mea. Sunt foarte exigentă... Ascultă, pentru mâine am invitat câţiva prieteni la masă. Nu vrei să vii şi dumneata ? Am putea discuta mai pe îndelete...

— Miss Hunter...

— Spune-mi Valerie, te rog.

— Valerie, luni sunt obligată să plec într-un turneu pentru strângerea de semnături, care va dura cincisprezece zile. După aceea sunt liberă, nu am alt anga-

jament. Dar să ştii că până acum n-am mai făcut niciodată ceva asemănător. Nu ştiu dacă sunt omul potrivit...

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Lasă-mă pe mine să apreciez.

Valerie se ridică, dar Cassie îi puse mâna pe braţ, oprind-o să se îndepărteze :

— Nu mă înţelege greşit, Valerie. Reticenţa mea nu are nimic de-a face cu persoana dumitale. Ai o viaţă pasionantă ; eşti căsătorită cu un om important, fascinant. O astfel de carte ar avea tot ce-i trebuie pentru a deveni un best-seller. Aş putea accepta propunerea pe care mi-ai făcut-o cu o singură condiţie, aceea să-mi spui mie şi prin mine publicului, tot adevărul. Ca să fiu sinceră, nu mă interesează o versiune romanţată, trucată.

Cassie se aştepta să primească un răspuns iritat, chiar furios, dar în loc de aşa ceva fu răsplătită cu un hohot de râs.

— Ca să fac asta, ar trebui ca mai înainte să-l asasinez pe Horace !

După o scurtă pauză continuă :

— Dacă mă gândesc bine... ideea nu e rea ! Vom avea o mulţime de lucruri pe care să le discutăm. Vino mâine împreună cu fetiţa şi socrii dumitale, dacă îţi face plăcere ; va fi acolo şi nepoata mea. Masa va fi servită pe marginea piscinei, fără

pretenţii. Vom avea la dispoziţie întreaga după-amiază.

După aceste cuvinte, considerând discuţia încheiată, se întoarse şi porni cu paşi hotărâţi spre restaurant. Cassie o urmări cu privirea, zâmbind. Nimic nu o entuziasma mai mult decât perspectiva de a avea la îndemână o poveste în care să se împletească pasiunea cu suspansul.

ROMANELE COLECȚIILOR
„EL ȘI EA" ȘI **„ROMANTIC"** VĂ PREZINTĂ FERMECĂTOARE FRÂNTURI DE VIAȚĂ, CARE AU FOST SAU POT FI CHIAR ALE VIEȚII DUMNEAVOASTRĂ!
DESCOPERINDU-LE, VEȚI ADUCE ÎNSENINARE ÎN ZILELE ÎNNORATE ȘI VEȚI FACE LUMINA SĂ STRĂLUCEASCĂ ȘI MAI PUTERNIC ÎN ZILELE CU SOARE.

CAPITOLUL 8

Cassie Valkenberg era milionară de la procesul care urmase morții soțului ei. Cu toate acestea, ducea o viață mai curând modestă. Avea desigur o casă frumoasă, într-un cartier elegant, în orașul cu cele mai mari prețuri din Statele Unite, San Francisco. Averea ei îi permitea să-și trimită fiica la o școală particulară renumită, dar niciodată nu se gândise să-și cheltuiască banii cumpărând blănuri scumpe, bijuterii sau oferindu-și week-enduri costisitoare pe plajele din Jamaica.

Pe primul loc în viața ei era Jessica, urmată îndeaproape de pasiunea pentru cariera de ziaristă. Timpul pe care-l avea la dispoziție îl consacra pentru culegerea de informații și redactarea de articole și cărți.

Se împăca foarte bine cu acest mod de viață. Cu toate acestea nu se putea împiedica să nu admire luxul în care trăia familia lui Horace Miesley. Erau de o bogăție de-a dreptul ostentativă. Aveau în

serviciu un specialist horticultor, o bonă şi pe Chris Patterson, care asculta ca un robot de cel mai mic gest al lui Horace. Aveau patru maşini, doi cai de rasă, o colecţie de sculpturi valorând ele singure o avere şi de curând angajaseră o bucătăreasă mexicană, Juanita Perez.

Dejunul fu servit în patio, lângă piscină. Să lucrez cu Valerie Hunter, asta va însemna pentru mine o vacanţă plăcută, gândea Cassie, privind cu satisfacţie spre Jessica, a cărei simpatie pentru Lisa lăsa să se întrevadă o prietenie sinceră.

Cele două fete, de vârstă apropiată, se plăcuseră de la prima vedere. Horace Miesley, însoţit de majoritatea bărbaţilor, se retrăsese în interior, pentru a urmări la televizor transmisiunea unui meci al echipei Padres, pe care el o sponsoriza.

Printre invitaţi se găsea şi Sam McGuire, fost jucător de base-ball, devenit, nu de mult timp, antrenorul titular al echipei.

Înainte de începerea meciului, McGuire o invitase pe Cassie să viziteze grajdurile şi să-i arate caii. Vorbind de una şi de alta, McGuire îi povestise ce grea este viaţa atunci când ai de-a face cu un şef cum este Miesley.

— De ce nu vă căutaţi altă slujbă ? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Pentru că am totuşi destul de multe avantaje. Miesley se ocupă de această echipă numai de trei ani, şi când interesul lui pentru sport se va domoli, sper să mă lase în pace.

McGuire era interesat în descoperirea de tineri talentaţi pe care să-i formeze după metodele sale. Visul lui era să aibă o echipă proprie, chiar mai puţin faimoasă, dar socotea că nu va avea niciodată destui bani pentru a-şi realiza acest ideal.

— Poate numai dacă am să câştig la loterie sau la cazinoul din Las Vegas, adăugase el râzând.

Cassie îl găsea foarte simpatic şi-l considera un om cu picioarele pe pământ.

Deocamdată însă, aştepta să se ivească ocazia de a discuta cu Valerie despre cartea pe care urmau să o scrie împreună. Îşi făcuse deja o impresie generală despre această femeie. Valerie şi Miesley erau mai curând asociaţi de afaceri decât soţ şi soţie. Ceea ce îi unea era mai degrabă interesul decât tandreţea. Valerie supraveghea toate afacerile soţului ei, fiind însă interesată în mod special de lanţul de hoteluri care le aparţineau. Era o gazdă foarte plăcută, neîntrecută în arta de a întreţine o conversaţie amabilă cu invitaţii de marcă,

dar fără o veritabilă căldură sau simpatie pentru aceştia. În ochii ei o singură ființă conta : nepoata sa Lisa. Într-un anume fel, era tot atât de rezervată cu cei din jurul său, ca şi fiul ei Doug, cu o singură excepție : atunci când era vorba de Lisa.

După o baie în piscină, Cassie se întinse pe un şezlong şi închise ochii. Legănată de muzica lui Vivaldi, care răzbătea până la ea prin ferestrele deschise ale unui salon, încet, încet o cuprinse somnul.

Simțind o mână pe brațul ei, se trezi brusc, cu o tresărire. Era Chris Patterson. Fusese neplăcut surprins când dăduse cu ochii de femeia pe care o cunoscuse cu înfățişarea şi numele Vonda. Acum ea era primită de familia Miesley ca o invitată de onoare. Avusese destulă inteligență şi umor pentru a-şi reprima orice exteriorizare a surprizei pe care o trăia.

— Doug m-a trimis pentru a vă înmâna aceasta, i se adresă el întinzându-i un flacon cu o cremă de protecție antisolară.

— Îți mulțumesc că te-ai deranjat, Chris. Cred că te grăbeşti să te întorci la televizor ca să urmăreşti meciul.

El clătină din cap.

— Nu mă grăbesc deloc ! De fiecare dată pierdem. Miesley sictireşte echipa şi îl scoate vinovat pe Sam, după bunul lui

obicei. Cu toate astea el este principalul vinovat, fiindcă a cumpărat jucători fără valoare, dar nici gând să recunoască aşa ceva.

Cassie surprindea în vocea lui un sentiment de frustrare şi antipatie pentru „patronul" echipei.

— Cred că-ți este neplăcut să vezi jucând o echipă pe care a trebuit să o părăseşti când te-ai accidentat.

— Sigur că da. Am avut ghinion, asta a fost, Miesley vrea rezultate cu orice preț şi dacă nu-i dai satisfacție, îți face un vânt de nu te vezi !

Antipatia lui pentru Horace era mai mult decât evidentă şi atunci de ce oare accepta să lucreze pentru el ? Întinzându-şi crema pe brațe, Cassie îi puse, fără ocolişuri, această întrebare.

Înainte de a răspunde, Chris aruncă peste umăr o privire spre Valerie, care juca bridge cu nişte prieteni sub o umbrelă care o apăra de soare.

— Sunt bine plătit ; trăiesc într-un decor fantastic şi voi beneficia de o rentă consistentă dacă la moartea lui voi fi încă în serviciu aici, răspunse el ridicând din umeri. Trai pe vătrai, ce mai tura-vura ! De altfel, ceilalți sunt oameni de treabă şi

de mâncat, se mănâncă nemaipomenit în casa asta.

După douăzeci de minute Valerie se ridică de la masa de bridge și se apropie de Cassie.

— Azi dimineață am luat câteva informații despre dumneata și m-am convins că ești într-adevăr omul care-mi trebuie.

Cassie își zise că desigur aceste informații le luase telefonic de la cunoscuții ei din lumea jurnaliștilor.

— Cu cine ai vorbit ? întrebă ea.

— Cu nimeni. Nu pun nici un preț pe aprecierile altora. Pur și simplu m-am așezat în fața calculatorului meu care mi-a afișat lista articolelor pe care le-ai publicat până acum. Am constatat că ai avut de-a face cu tot felul de oameni, știi să scrii și personalitatea dumitale îmi place. Spune-mi ceva despre turneul pentru semnături pe care ai de gând să-l faci.

Cassie îi cită orașele în care urma să meargă și emisiunile în care era programată să apară. Discutară apoi despre radio și televiziune și despre ultimul volum care-i fusese publicat. Cassie nu-și făcea iluzii cu privire la valoarea literară sau istorică a cărții despre viața Valeriei, dar era convinsă că redactarea în sine va fi foarte interesantă.

La sfârșitul discuției, fosta actriță de la Hollywood o anunță că agentul ei de publicitate o va căuta pentru întocmirea contractului necesar colaborării lor.

Cassie mai înotă câteva minute în piscină, apoi luându-și prosopul intră în interiorul clădirii ca să facă un duș și să se îmbrace. Considera că a stat destul timp la soare și riscă să facă o insolație.

Hainele și le lăsase într-o încăpere în care se intra direct din patio-ul unde se găsea piscina. Se îndreptă spre camera de baie alăturată, unde după un duș rece își aplică pe piele o loțiune care alină usturimea neplăcută pe care începuse să o simtă. Apoi deschise ușa de comunicare și rămase împietrită în prag. Doug Hunter era întins pe pat, cu mâinile încrucișate la ceafă. Șortul și bluza albă cu care era îmbrăcat lăsau să i se vadă pielea frumos bronzată și picioarele de atlet, lungi, musculoase.

Dădea impresia unui leu la pândă, gata să se arunce asupra prăzii.

Cassie îl privi câteva clipe, în tăcere. Ce căuta aici ? Nu-l auzise intrând. O aștepta pe ea ? Sau poate intrase pur și simplu să se odihnească ?

Întinzând mâna spre paharul care se găsea pe măsuţa de la capul patului, el întrebă cu o voce calmă :

— Ţi-e sete ?

Ea refuză, mişcând din cap şi se îndreptă spre scaunul pe care îşi lăsase îmbrăcămintea. În acest timp, Doug o urmărea cu o privire ciudată pe care ea nu i-o mai văzuse din seara zilei de vineri.

— Rămâi te rog aşa cum eşti, arăţi minunat în costum de baie ; murmură el cu o voce uşor tărăgănată.

— Mă tem că am să fac arsuri pe piele, dacă stau prea mult în soare.

— Atunci rămâi aici, cu mine.

Cassie era perfect lămurită asupra intenţiilor lui... Dar în acelaşi timp hotărâtă să reziste, să nu cedeze.

— Poate cu altă ocazie, declară ea făcând un pas înapoi.

Când încercă să deschidă uşa spre exterior constată că este încuiată şi o clipă nu înţelese ce se întâmplă. Dar îşi dădu repede seama că era ţinută prizonieră în această încăpere.

— Asta căutai ? întrebă ironic Doug, balansând o cheie agăţată de un deget al mâinii.

Cassie se uită în jurul ei şi se îndreptă cu paşi repezi spre camera de baie din care

tocmai ieşise. Mai rapid decât ea, Doug i se aşeză în cale. Singura scăpare mai putea fi fereastra situată deasupra patului, dar practic nu avea cum să ajungă până acolo.

Urmărindu-i privirea, Doug izbucni în râs :

— Am să trag perdeaua. Nu ţin să dau un spectacol în public.

Când făcu câţiva paşi pentru a o atinge, ea se retrase ca să menţină distanţa dintre ei.

— Parcă nu demult, apreciai felul în care te-am sărutat.

— Edward a fost în stare să-ţi spună lucrul acesta ? întrebă ea cu o voce gâtuită de emoţie.

— Nu fi nedreaptă cu el ; încerca să mă liniştească. Era de părere că în toată scena din seara de pomină n-ai jucat teatru ci pur şi simplu m-ai găsit agreabil şi sărutările mele ţi-au făcut plăcere ! Ce să-i faci... fiecare cu slăbiciunile lui.

Cassie nu putea înţelege această transformare. Surâsul insolent, tonul ironic, uşor răutăcios nu se potriveau deloc cu atitudinea respectuoasă pe care o avusese ieri seară, în public.

— Doug... te rog liniştește-te, fii rezonabil. Nu poţi să...

— Ce să pot ? S-ar părea că ţi-e frică de mine. Ce voiai să spui ?

— Nu pot să-ţi vorbesc dacă te porţi astfel. Te rog, lasă-mă în pace.

Doug nu părea însă dispus să o asculte. Văzând că vrea să o apuce de mână, ea încercă să scape fugind în direcţia opusă, spre camera de baie. În zadar însă, căci se văzu prinsă cu putere de umeri. Inima îi bătea dezordonat în piept şi degeaba încercă să se elibereze lovindu-l cu pumnii. Nu avea destulă putere să lupte cu el. Era mult prea puternic pentru ea şi de altfel mai era ceva... Lipită de corpul lui simţea acelaşi fior care o tulburase atât de tare cu câteva zile înainte. Când o sărută pe păr şi începu să o mângâie, îşi dădu seama că nu va mai putea rezista mult timp propriilor ei simţuri.

— Am să te vindec definitiv de insolenţa ta, Cassie, mormăi el deloc prietenos. Crede-mă, o să-ţi treacă pentru totdeauna pofta să mai faci astfel de glume...

Cu toate că se simţea puternic atrasă de el, Cassie vedea cu totul altfel reînnodarea legăturii lor. Peste trei sau patru săptămâni, când urma să se întoarcă la San Diego pentru a lucra la biografia mamei

lui, atunci da, puteau să se cunoască mai bine, să se aprecieze.

Aşadar... când el îi mângâie senzual buzele cu un deget, ea nu ezită nici o clipă şi-l muşcă zdravăn.

Surprins, el îi dădu drumul din braţe şi ea se refugie în colţul opus al camerei, unde găsind un scăunel şi-l puse în faţă ca pe un scut de apărare.

— Lasă scaunul în pace, o sfătui el răutăcios. Dacă ai să mă loveşti, n-am să mai fiu în stare să-ţi dau lecţia pe care o meriţi...

— Nu am nevoie de nici o lecţie, îi tăie ea vorba. De abia te-am cunoscut şi nu simt deloc nevoia să rămânem aici împreună.

El se prefăcu nedumerit :

— Cum aşa ? ai uitat că ne-am întâlnit, nu ţii minte vineri...

— Poate cu Vonda, nu cu mine.

— Hm, cazul tău e din ce în ce mai grav. S-ar părea că suferi de o boală psihică, care se cheamă dedublare de personalitate. Trebuie să te ajut cu orice preţ să te vindeci.

Întorcându-i spatele, se duse să tragă perdelele şi Cassie, crezând că poate folosi momentul, se repezi spre camera de baie. Degeaba însă ; şi de data aceasta Doug se

dovedi mai iute. Prinzând-o de talie o ridică în braţe şi o aduse înapoi în camera din care încercase să fugă.

Ea se zbătea inutil şi îi ceréa să înceteze. Doug o aşeză pe pat, dar ea încercă să se rostogolească lateral pentru a scăpa din strânsoarea lui. Nici de această dată nu îi reuşi mişcarea şi se văzu întinsă pe spate cu mâinile prinse în palma lui puternică, redusă la imobilitate. Aplecat asupra ei, Doug o sărută pe gât cu o încetineală care îi trăda senzualitatea.

— Ceea ce vrei să faci, este de-a dreptul un viol, protestă Cassie.

— Greşeşti... este seducţie, o corectă el cu vocea răguşită de dorinţă.

O sărută din nou, de abia atingându-i gura cu buzele fierbinţi şi Cassie simţea că nu va avea putere să-i reziste mult timp. Între ei se ducea un război tăcut, fiecare aşteptându-l pe celălalt să se predea.

— Vei simţi împreună cu mine lucruri extraordinare, a căror existenţă nici nu ai bănuit-o, murmură el cu voce mieroasă. Ai încredere în mine, încetează să te mai opui propriilor tale simţuri, lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă într-adevăr cuvântul „plăcere".

Cassie recunoscu imediat aceste cuvinte ca fiind ale ei, pronunţate nu demult, dar curios lucru, acum nu ştia ce să răspundă. Sistemul ei de apărare era zdrobit, era incapabilă de orice reacţie.

Sub masca Vondei, ar fi putut imagina o metodă de a ieşi din această situaţie, dar acum nici măcar nu îi trecu prin gând să se ascundă în spatele unui personaj fictiv, pe care ea însăşi îl crease. Adevărata Cassie nu putea fugi de ea însăşi. Deschise ochii şi întâlni privirea lui Doug, aplecat asupra ei :

— Te rog... opreşte-te, te rog...

— Nu încă...

O nouă încercare de a protesta fu oprită de Doug cu un sărut la care Cassie nu se putu abţine să nu-i răspundă cu înflăcărarea pe care el o aştepta mai mult ca sigur.

Complet transformată, ea îi cerşea acum mângâierile, lipindu-se de el, de îndată ce i se părea că vrea să se îndepărteze. Simţea în acelaşi timp cum creşte dorinţa în bărbatul de lângă ea.

După câteva momente, o eliberă din strânsoare şi se întinse pe pat, alături de ea.

— Nu putem rămâne aici, trebuie să mergem undeva, unde să fim singuri, declară Doug.

Cassie fu cuprinsă din nou de teamă, căci lucrurile mergeau mai repede decât se aşteptase. Nu reuşea să gândească logic. Ce era de făcut ? Nu se simţea în stare să-l refuze. Şi totuşi...

— Vreau să stăm de vorbă, replică ea. Eu nu pot...

— Să mergem la mine acasă. Doug în picioare îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

Ea clătină din cap.

— Nu încă. Mai întâi să facem o mică plimbare, te rog...

O privi încruntat, aproape furios, dar după o scurtă şovăire, acceptă.

În realitate Doug nu era propriu-zis furios, ci mai curând nedumerit. Spre deosebire de Cassie, el ştia precis ce voia să obţină, dar nu era sigur că va reuşi. Purtarea schimbătoare a tinerei femei îl deruta. La început protestase, dar acum era evident că şi ea îl doreşte. În sărutul şi în privirea ei era un mesaj asupra căruia nu avea nici o îndoială. Totuşi, brusc îşi schimbase atitudinea şi nu putea înţelege de ce.

Ieşiră împreună printr-o uşă laterală şi ocoliră garajul, îndreptându-se spre un boschet din apropiere. Tăceau amândoi, fiecare încercând să-şi limpezească gându-

rile. Mergând alături de el, Cassie se întreba febril ce trebuie să facă în continuare. Nu voia să-l mintă, dar nici întreg adevărul nu putea să i-l mărturisească. Ce situaţie stupidă, reflectă ea. Cu un străin ar fi putut aduce vorba, fără nici o jenă, despre cele mai intime aspecte ale vieţii private a acestuia. Dar acum, când ea ar fi trebuit să se spovedească unui bărbat la care ţinea, se simţea inhibată, în expectativă.

Se opriră lângă un ulm uriaş, printre ramurile căruia atârna o scară de frânghie. Ridicând privirea, Cassie văzu un fel de cabană construită printre crengi, sprijinită pe nişte stâlpi înfipţi în pământ. Era un soi de platformă acoperită şi înconjurată cu pereţi de pânză.

— Să ne căţărăm sus, o invită Doug. Acolo putem sta de vorbă, liniştiţi.

— Istalaţia asta ai făcut-o pentru Lisa ?

— Nu, este cadoul primit de la mama, în ziua în care am împlinit şaisprezece ani. Am petrecut aici clipe de neuitat...

Interiorul era împărţit în două printr-o perdea groasă. Ce poate să fie în partea cealaltă ? se întreba Cassie, care se temea şi acum să nu cadă în vreo cursă. Vederea care se deschidea ochilor de acolo de sus era minunată. O pantă lină, cu iarbă dea-

să se termina la picioarele dealului și în depărtare se întrezăreau piscurile munților. Priveliștea ar fi fost liniștitoare dacă...

Se așezară. După un minut, Doug își dădu seama de tăcerea ireală ce se așternuse între ei. El nu aștepta nimic altceva decât un „da" sau un „nu" însă era conștient că pentru Cassie situația era mult mai complicată.

— Spuneai că vrei să-mi spui ceva, rupse Doug tăcerea. Despre ce este vorba ?

— Eu... să vezi... mă tem să nu rămân însărcinată, se bâlbâi ea rușinată. E un risc pe care nu pot să mi-l asum...

Această explicație părea că îl amuză pe Doug.

— De ce ești așa speriată ?

— Cred că ar trebui să-ți explic... Cred că... bănuiesc...

— Nu-mi trebuie nici o explicație, Cassie. Îți promit să iau toate măsurile de prevedere necesare.

Ultima ei linie de apărare căzuse. Era clar faptul că el lua propriile sale dorințe drept realități și asta în fond nu era de mirare, pentru că își amintea de o cunoștință mai veche care se numea... Vonda. Cassie era în fața unei dileme. Dacă va spune „nu" risca o criză de furie din partea lui

Doug, în timp ce un „da" ar fi pus-o pe ea într-o situație imposibilă.

Confruntată cu această alegere atât de grea, se hotărî să aleagă o soluție prin care să-și apere demnitatea personală :

— Aș dori să mă înapoiez imediat la hotel. Vom putea lua masa împreună când voi reveni la San Diego, ca să lucrez cu mama ta.

Doug începuse să regrete și el că a bruscat lucrurile. Era convins că aveau amândoi aceeași dorință, dar recunoașterea era mai dificilă pentru o femeie. Ea ar fi dorit să fie curtată, să primească flori și atenții delicate. Înțelegând aceasta, se declară de acord să-i satisfacă dorința.

Imediat însă, regretă promisiunea făcută. Era atât de frumoasă, costumul de baie îi punea în evidență perfecțiunea corpului, încât simțea o dorință nestăpânită să o atingă. Astfel încât își spuse că nu are nici un rost să mai aștepte trei săptămâni pentru a începe ceva care oricum trebuia o dată început.

Cassie avea nevoie de romantism, de atenții delicate, ei bine le va avea mai târziu.

— Să trecem dincolo, Cassie, să-ți arăt decorul în care am petrecut atâtea clipe de neuitat în copilărie și în adolescență. Când

ai să revii și ai să locuiești la San Diego, vei avea de furcă cu Jessica pentru că sigur va dori să doarmă aici. Lisa și prietenele ei au dormit în acest cuib de nenumărate ori.

Crezând încă în promisiunea lui, Cassie îl urmă încrezătoare și izbucni în râs la vederea încăperii din spatele draperiei. Era mobilată cu o măsuță pliantă, covorașe, o lădiță pentru așternuturi și câteva saltele pe un pat.

— Nu lipsește decât lumina electrică, exclamă ea veselă.

— Edward și cu mine veneam adesea să ne refugiem aici. Aduceam cu noi o lanternă, un coș de mâncare și jucam cărți până spre dimineață.

Fără nici o legătură cu cele ce spunea, o cuprinse strâns în brațe.

— Parcă ne-am înțeles că vom lua masa împreună peste trei săptămâni, ținu ea să-i amintească.

— N-am uitat lucrul acesta. Am să te duc la Mexico. Cunosc acolo un loc fantastic.

— Sunt sigură că o să-mi facă plăcere, dar...

— De ce spui mereu câte un „dar..." ? Sunt convins că nici tu nu dorești de fapt să aștepți atâtea săptămâni.

Fără alte cuvinte se aplecă și o sărută prelung. Avea dreptate în fond și sărutul o convinse că așa stăteau lucrurile. Mirosul pielii lui și al apei de colonie făcură restul. Cuprinsă de o dorință nestăvilită, se agăța cu mâinile de umerii lui, renunțând și la ultimele rezerve. Doug o duse în brațe până la pat, mângâind-o pe ceafă, la rădăcina părului. Dorind să-i răspundă, îl mângâie la rândul ei pe piept. O strânse cu mâinile la spate șoptindu-i cât de mult o dorește. Cassie simțea cum îi curge foc prin vine, cuprinsă de o plăcere sălbatică. Niciodată nu trăise ceva asemănător în brațele unui bărbat. Se simțea frumoasă, puternică, plină de încredere în forța ei de a-i stăpâni dorința.

Doug desfăcu nodul care-i ținea costumul de baie pe umeri și o întinse pe pat acoperindu-i corpul cu sărutări fierbinți, senzuale, erotice. Toată făptura ei îl chema pentru a-i stinge focul care o cuprinsese. Deschizând ochii îl văzu aplecat asupra ei cu fața luminată de un zâmbet tandru. Fu cuprinsă de un tremur ușor văzându-l cum își scoate bluza și se lipi calină de pieptul lui puternic. Ajunsese la punctul de unde nu mai era cale de întoarcere. Cu soțul ei John, iubirea îi procurase clipe de afecțiune și

tandrețe dar niciodată nu își urmărise, ca acum, propria ei plăcere. Se mulțumise văzându-l fericit pe el, bărbatul de lângă ea.

Gemu, pronunțând numele lui Doug atunci când el se ridică puțin. Ar fi dorit să prelungească atingerea și cu violență, se lipi din nou de corpul bărbatului iubit. Mâna lui alunecă ușor de pe șolduri pe coapse, făcând-o să-și piardă orice urmă de reținere.

— Doug... te rog...

— Încet, Cassie... așteaptă împlinirea dorinței...

Îi dezbrăcă de tot costumul de baie și cu sărutări ușoare își continuă dezmierdările căutând locurile cele mai sensibile pe pielea ei fierbinte. De fiecare dată când se simțea inundată de plăcere, Doug îi mângâia altă parte a corpului până când, cu o pornire animalică, își înfipse unghiile în umerii bărbatului pe care acum îl dorea cu toată ființa ei. Cuprinsă de un extaz pe care nu-l mai trăise niciodată își dădu cu greu seama că murmura mereu, mereu, numele lui.

— Doug... te iubesc. Te iubesc, Doug...

Doug era și el fericit văzând cu câtă pasiune i se dăruia Cassie, dar ultimele ei cuvinte îl puseră pe gânduri. Știa foarte bine

că astfel de declarații puteau scăpa ușor de pe buzele unei femei dominate de pasiune.

Pe Cassie însă o crezuse versată în jocurile dragostei și de aceea nu-și putea explica șovăielile și stângăcia ei. Acum se întreba dacă mai cunoscuse în viața ei un alt bărbat, afară de soțul decedat. În ceea ce îl privea, Doug, în ciuda puternicei atracții pe care o resimțea pentru Cassie, nu se gândise la o legătură cu urmări serioase. Nu voia însă să o jignească în nici un fel cu o astfel de mărturisire.

Frământările i se citeau pe față ; Cassie înțelese imediat că se gândea la ea și brusc, cuprinsă de un sentiment de jenă, își acoperi goliciunea cu un cearșaf. Dându-și seama că trebuie să rupă tăcerea, reuși să-și aducă aminte că de multe ori ieșise din încurcătură cu o glumă.

— Cred că am făcut o gafă de zile mari cu declarația mea de dragoste, chiar în clipa primului... exercițiu fizic !

În loc să zâmbească, Doug se încruntă și mai tare :

— Ești obișnuită să faci mereu astfel de declarații, Cassie ?

— Ce pot să fac, este unul din defectele mele, trebuie să recunosc.

Pentru a pune capăt acestei discuții care devenea tot mai neplăcută, ea începu să-l mângâie pe braț, dar Doug o opri cu o mișcare bruscă.

— De ce mă oprești, Doug ? Tu mi-ai dăruit atâta plăcere... lasă-mă să-ți mulțumesc și eu.

El clătina din cap cu încăpățânare.

— Este ceea ce îmi doresc din tot sufletul, dar mai întâi vreau să lămurim câteva lucruri. Ai mai cunoscut alți bărbați de la moartea soțului tău ?

— Nu este treaba ta și nu se cade să-mi pui o astfel de întrebare.

— Ba este și te rog să-mi răspunzi. Ai să locuiești în aceeași casă cu mine un timp mai îndelungat și inevitabil o să ne întâlnim la tot pasul. Înainte de a continua legătura noastră, vreau să știu exact ce semnificație are declarația pe care mi-ai făcut-o. Te-am eliberat de o prea lungă singurătate ? Vorbeai serios ? Te-ai gândit că am putea avea împreună și altceva decât o aventură fără viitor ?

Cassie își întoarse capul pentru a nu-i întâlni privirea iscoditoare. Își dădea seama că nu poate evita răspunsurile la întrebările ce-i erau puse și nu voia să mintă. Se temea însă de ceea ce va urma.

— Am vrut să-ți spun prea multe deodată, mărturisi ea. Însă sentimentele mele mă privesc pe mine singură.

— Cu siguranță, nu ! Mă crezi capabil să-ți spun la revedere, când vei termina cartea mamei ? Să ne despărțim așa fără să-mi pese dacă te-am făcut să suferi ?

— Știu sigur că niciodată n-ai să mă faci să sufăr, cu bună știință !

— Știi ceva ? Hai să plecăm de aici.

Cassie îi admira spiritul de sacrificiu, văzându-l cum situează respectul pentru ea înaintea propriilor lui sentimente.

Apucându-l ușor de mână, îi spuse :

— Dacă ar fi să cred ce mi-a spus Edward, ești omul care termină întotdeauna lucrul pe care l-a început. Din acest punct de vedere ne asemănăm. Despre viitor vom discuta mai târziu.

— Foarte bine, să vorbim despre clipele acestea pe care le trăim împreună.

— Eu m-aș simți egoistă și foarte contrariată dacă mă vei respinge mereu.

Doug își spunea că trebuie să se stăpânească, dar în același timp simțea că această încercare era peste puterile lui. Cassie se lipise languroasă de el și-l scotea din minți cu alintări provocatoare. În definitiv, de

ce ar fi fost vinovat dacă lua ceea ce i se oferea cu atâta dărnicie ?

— Ești așa de sigură că vrei asta ? spuse el abia șoptit.

— Da, sunt sigură !

Era sinceră. Dragostea pentru el îi poruncea să procedeze astfel. Imaginația și dorința puternică de a-i face plăcere suplineau lipsa ei de experiență. Să-i dăruiască lui Doug plăcere... Nimic altceva nu conta.

Îndoielile o cuprinseră din nou, după ce totul se terminase. Doug întins pe spate, cu o expresie întunecată pe față, părea cuprins de remușcări.

— Nu trebuia să te ascult, deși a fost minunat... Acum îmi va fi foarte greu să simulez indiferența când vei reveni la San Diego. Și totuși asta voi fi obligat să fac. Nu vreau cu nici un preț să suferi din cauza mea.

Cassie simți că pălește. Iată că îndoielile care o chinuiau din seara zilei de vineri, prindeau viață. De ce refuza Doug să o cunoască mai bine ?

Dar nu putea să lase lucrurile să se desfășoare în voia lor. De teamă să nu-i provoace ei o suferință, Doug era în stare să întrerupă legătura lor mai înainte ca ea să înceapă propriu-zis. După clipele minunate

de iubire împărtășită, nu, ea nu putea admite un astfel de deznodământ. Nu mai avea ce pierde și deci îi va povesti trecutul ei, îi va explica ce simte pentru el și atunci, poate, Doug își va schimba hotărârea și va consimți să se întâlnească cu ea în continuare.

— După ce John a murit, încet, încet mi-am reluat firul vieții ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat ; începu ea cu o voce joasă. Aveam de crescut un copil și aveam o muncă pasionantă. După o lună, m-am mutat la San Francisco pentru a mă apropia de Jane și de Warren și m-am apucat să scriu. După un an, am început să mă uit la bărbații din jurul meu. Eram tânără, bogată... Eram invitată mereu și a început să-mi placă jocul cu sentimentele celor care-mi făceau curte. Făceam o cucerire după alta, fără să mă opresc, căutam necontenit intimitatea, dragostea, fericirea, fără să le obțin vreodată. Nu am avut cu nici unul dintre cei care mă curtau o apropiere fizică sau emoțională. Munca mea se resimțea și copilul meu suferea simțindu-se neglijat. Din fericire, de Jessica s-au ocupat admirabil Jane și Warren. După un timp Jane a chemat-o pe Melanie la New-York, temându-se că am să fac o depresiu-

ne nervoasă. Sora mea m-a luat atunci cu ea într-o călătorie prin Europa și cu această ocazie am stat de vorbă și mi-am descărcat sufletul. În realitate nu acceptasem ideea că John a murit și trăiam cu un vid interior de care nu reușeam să scap. Astăzi, când de la dispariția lui au trecut mai mult de doi ani, mă simt vindecată. Dar până când te-am întâlnit, nu mă credeam pregătită să caut prietenia unui alt bărbat. M-ai făcut să retrăiesc lucruri pe care le credeam uitate definitiv. Doug, nu caut imposibilul. Pe John l-am iubit cu tandrețe dar...

Cassie inspiră adânc înainte de a continua :

— Sincer vorbind, viața noastră sexuală n-a fost prea reușită. Nu a semănat nici pe departe cu clipele pe care le-am petrecut împreună adineaori. Știu că mă dorești, sunt convinsă de asta. Dacă aventura noastră nu va dura decât două luni, atunci... Atunci mă voi mulțumi cu atât.

Doug o privea atent și expresia de pe fața ei îl neliniștea. Tremura ușor și o notă de disperare vibra în glasul ei. După cât se părea, Cassie nu putea despărți plăcerea de dragoste.

Dar nu avu curajul s-o contrazică. Nu încă. Era mai bine să temporizeze, să amâne această discuție până când ea va reveni la San Diego. Când o îmbrățișă tandru, pentru a-i da curaj, ea scoase un suspin prelung de ușurare, ca și cum gestul lui fusese suficient ca să-i redea încrederea în viitor.

ÎN COLECŢIA „EL ŞI EA" VEŢI REGĂSI FORŢA EMOŢIILOR, FARMECUL PEISAJELOR, DIVERSITATEA SITUAŢIILOR PE CARE LE OFERĂ VIAŢA, UNIVERSUL DE NEUITAT AL ÎNTÂLNIRII DRAGOSTEI...

CAPITOLUL 9

Cassie plecă din San Francisco spre New York într-o duminică răcoroasă de la sfârşitul lunii iunie. Ultima ei carte bătuse toate recordurile la vânzare, săptămâna trecută. Era acum celebră, încununată de succes. Când ajunse la Los Angeles, cincisprezece zile mai târziu, pentru prezentarea ultimului său volum, „O sută şi una de nopţi". Acesta ocupa deja locul patru în topul best-sellers-urilor editurii New York Times.

În avionul cu care se înapoia la San Frncisco, însoţitoarele de bord îi cerură autografe, în timp ce pasagerii o priveau cu interes. Dăduse interviuri la mai multe companii de radio şi televiziune, şi apăruse în nenumărate reuniuni şi conferinţe care se terminau întotdeauna cu câte o şedinţă de semnături. Uneori, chiar animatoarele care îi serviseră de model o însoţeau şi în aceste cazuri se găsea numaidecât cineva care să o acuze că este în căutare de scan-

dal și provocări. Acest gen de polemici dădeau viață dezbaterilor și făceau o publicitate excelentă.

Cartea sa se străduia să fie obiectivă, imparțială și să prezinte o imagine exactă a vieții acestor femei. Dar, în mod firesc, aceste descrieri provocau senzație și aprindeau discuții pasionate. Unele dintre eroinele cărții avuseseră drept clienți oameni politici sau magnați ai afacerilor, astfel încât numeroși erau aceia care se amuzau să le descopere identitatea, în ciuda măsurilor de prevedere luate de Cassie, pentru a le păstra anonimatul. Nu rari erau cititorii care, profitând de prezența autoarei, îi puneau întrebări indiscrete asupra metodelor prin care și-a cules informațiile. Cassie se străduia să se prezinte ca o persoană serioasă. Dar îmbrăcămintea ei strictă și pieptănătura severă nu ajungeau să ascundă vioiciunea ei intelectuală și umorul necruțător. Era desăvârșită și toate aparițiile ei la televiziune fuseseră tot atâtea succese.

Valerie Hunter, care urmărea peripețiile turneului, era încântată de reușita lui.

Fosta actriță făcu să apară în presă un articol prin care anunța viitoarea lor colaborare, înainte chiar de a fi discutat cu Cassie condițiile de contract. La New York, editorul cu care trata Valerie, își

redobândea speranța și-i prevedea acestei autobiografii un tiraj de excepție.

Cassie rămase la San Francisco numai cât să-și refacă bagajele și să o ia cu ea pe Jessica. Se duseră amândouă la casa de vacanță de la Lake Tahoe, unde petrecură cinci zile idilice în mijlocul naturii.

Când se reîntoarse la San Francisco, Cassie se simțea odihnită, în plină formă. Ascultând înregistrările robotului telefonic de acasă, își dădu seama că devenise o celebritate : revista Spotlight o căuta, intenționând să-i dedice un lung articol.

La San Diego, ajunse când se împlinea exact o lună de când plecase. La aeroport o aștepta Edward însoțit de un reporter și de un fotograf de la un ziar local. Și aci, librăriile făceau afaceri foarte bune, vânzându-i cartea.

— Un surâs pentru noi, Cassie ! lansă reporterul.

Dar ea refuză fotografia, căci nu-i plăcea ideea să apară cu Jessica pe prima pagină a ziarului. La insistențele reporterilor, o lăsă pe Jessica în grija lui Edward și le acordă un scurt interviu.

— Mă bucur la gândul că pe proprietatea lui Horace Miesley voi fi apărată de acești indiscreți, îi spuse lui Edward după ce aceștia plecaseră.

— Melanie și cu mine speram că vei accepta să locuiești la noi, nu acasă la Horace.

— Mi-ar fi făcut plăcere dar n-aș vrea să tulbur intimitatea lunii voastre de miere. Afară de asta, acolo unde mă voi duce, Jessica va avea o prietenă, pe Lisa. În contract este prevăzută și prezența fetiței în timpul angajamentului meu.

Apoi, curioasă să afle cât mai multe, îl descusu pe Edward punându-i întrebări despre felul cum decurgea căsătoria lui.

— Niciodată n-am fost atât de fericit, mărturisi el. Melanie este foarte ocupată zilele astea și eu însumi am treabă până peste cap, la Institut. Sunt pe cale să pun în practică un nou program de studii și ceea ce mă preocupă acum, este găsirea de fonduri.

— Vorbește cu Horace Miesley despre treaba asta, îi sugeră ea surâzând. Promite-i că vei da numele lui unui submarin și ai să vezi cu ce bani o să apară !

— La ora asta nimeni nu se atinge de el și el nu stă de vorbă cu nimeni. Doug, ca să scape de toanele lui, a luat-o pe Tawny și au șters-o amândoi la Acapulco.

Cassie simți că se crispează de durere. De fapt, nu hotărâseră nimic în după-amiaza pe care o petrecuse împreună cu

Doug. Nu-și făcuseră nici promisiuni, nu-și luaseră nici angajamente. Doug sugerase să amâne pentru mai târziu orice discuție în legătură cu ei doi și ea acceptase nedorind să-l contrazică.

În prezent nu știa ce să mai creadă. Scurta lor întâlnire părea atât de departe, după o lună de despărțire... Câteodată, încerca ea însăși să se convingă că nu fusese nimic altceva decât o furtună a simțurilor. Dar, de cele mai multe ori, simțindu-i lipsa, cu greu se abținuse să nu pună mâna pe telefon...

Un lucru îi era clar : ideea de a-l ști pe Doug plecat în vacanță cu Tawny Timberlake, îi era insuportabilă. Ascunzându-și față de Edward nemulțumirea, îl întrebă cu un aer indiferent dacă știa ceva despre data la care urmau să se întoarcă acasă.

— Da, sunt așteptați chiar mâine, o anunță el. Din păcate echipa lui Miesley, Padres, pierde meci după meci și el este furios la culme. Sam McGuire se teme că o să i se dea papucii. Pe de altă parte este nemulțumit de faptul că proiectul de sistematizare al centrului orașului, de care se ocupă, nu merge nici el bine.

— Nu înțeleg de ce Miesley îl chinuie pe Doug cu treburile astea ! În definitiv nu are nici un amestec.

— Este adevărat, dar nu uita că totuşi Doug este preşedintele societăţii şi Miesley Center trebuie să fie o realizare de prestigiu. Doug s-a înfuriat când a aflat că Horace întreprinde fel de fel de negocieri fără să-l consulte, anulându-i săptămâni de lucru consacrate unor direcţii contrare. Acesta este şi motivul pentru care a plecat de acasă. Şi cum Tawny se găsea la Acapulco, s-a dus şi el acolo pentru o scurtă vacanţă de destindere.

Bine că — cel puţin — nu fusese vorba de un proiect de vacanţă stabilit dinainte, îşi zise Cassie oarecum liniştită.

Pe drum, se opriră să ia masa într-un restaurant pescăresc, apoi Edward o conduse la reşedinţa Miesley, Rancho Santa Fe. La un semn al lui Edward, porţile metalice, acţionate mecanic, se deschiseră în mod misterios. Urmărindu-i privirea, Cassie văzu o cameră de luat vederi, instalată la înălţime, printre ramurile unui arbore uriaş de lângă poartă.

— De ce sunt necesare atâtea măsuri de siguranţă ? întrebă ea în timp ce străbăteau aleea principală.

— După spusele lui Horace, pentru a-şi apăra colecţia de sculpturi şi a o pune la adăpost pe Lisa de nişte eventuali răpitori de copii. De fapt cred că este în general neliniştit, ştiind că are o mulţime de duşmani.

Cassie era din ce în ce mai intrigată şi mai interesată de personalitatea acestui om. Era nerăbdătoare să afle cât mai multe despre el. Dar îi va spune oare Valerie tot adevărul... ?

Chris Patterson îi ajută să ducă bagajele în casă. Pentru Cassie era destinată o cameră situată lângă biroul Valeriei, şi Jessica trebuia să locuiască împreună cu Lisa. Mai târziu, vizitând casa, tânăra femeie constată că aripa locuită de Horace şi Valerie era împărţită foarte curios. Aveau fiecare câte o încăpere cu sală de baie, separate de un salonaş. Dotarea cu ieşiri directe spre exterior asigura fiecăruia independenţa faţă de celălalt.

Cassie îşi petrecu după-amiaza plimbându-se cu Jessica prin mai multe părţi ale proprietăţii. Merseră la grajduri să vadă caii şi înotară în piscină. La ora cinci şi un sfert apăru Valerie care o însoţea pe Lisa. După câte se părea, nu erau obişnuite să respecte nici un program, ceea ce Cassie nu putea să accepte. Trebui să facă apel la ameninţarea că va renunţa la colaborare, pentru a o determina pe Valerie să-i promită două ore de lucru zilnic, fie dimineaţa,

fie seara. Pentru început Cassie urma să se documenteze citind despre Valerie Hunter și oamenii care trecuseră prin viața ei.

În prima seară, Cassie și Jessica merseră să cineze împreună cu Edward și Melanie, folosind o mașină sport ce le fusese pusă la dispoziție de Valerie.

Încântată de succesul surorii ei, Melanie nu mai termina cu întrebările.

— Să te bucuri de celebritate, e într-adevăr fantastic, declară Cassie. Dar, privind în urmă, mă simt diferită de persoana care distribuia autografe și participa la toate acele emisiuni la radio și de televiziune. Decât Cassie R. Ford, prefer să fiu Cassie Valkenberg.

Edward declară râzând că nu crede un cuvânt din cele ce spunea.

— Să știi că te-am înregistrat pe video, Cassie. Ești foarte telegenică și acum, după ce ai cunoscut celebritatea, nu vei mai putea să te lipsești de ea.

— Și admiratorii ei vor cere mereu alte și alte reportaje, adăugă Melanie punând în funcțiune video-playerul.

Cassie își privea mirată imaginea pe micul ecran. Părea într-adevăr foarte degajată. O intuiție misterioasă o avertiză că va avea nevoie în viitor de multă stăpânire de sine pentru a face față dificultăților pe care

le va întâmpina în cursul colaborării care o aștepta cu Horace Miesley și Valerie Hunter...

Ca și Edward și Melanie, Doug înregistrase toate aparițiile Cassiei la televiziune. Interviurile îl fascinaseră dar îl speriaseră deopotrivă. Niciodată n-ar fi acceptat să răspundă, așa cum făcuse ea, la întrebări cu caracter atât de intim. Deși necesare, el evita pe cât putea să dea conferințe de presă, în legătură cu preocupările sale. La fiecare dintre aparițiile Cassiei își spunea că nu-și dăduse seama până atunci de frumusețea și inteligența ei. Radia un magnetism extraordinar ori de câte ori surâdea. Firește că nu rezistase ispitei să cumpere cartea scrisă de ea. O citise, savurând pagină după pagină, pe plajă la Acapulco. Acum regreta că mijlocise colaborarea între Cassie și mama sa... Cu personalitatea ei puternică, era sigur că tânăra femeie va duce lucrul la bun sfârșit și cartea va fi publicată, ceea ce pe Doug îl îngrozea pur și simplu.

În avionul care-l readucea la San Diego, se gândea că o aventură cu Cassie va fi foarte ispititoare. Era frumoasă, atrăgătoare și avea o viață deosebit de interesantă. Dar... era o prăpastie de netrecut între o amantă perfectă și o soție ideală. Femeia

pe care el, Doug Hunter, o va lua de soție, nu se va da în spectacol și nu va face tot felul de experiențe bizare, cu scopul de a scrie cărți și articole de scandal... Femeia aceea va semăna cu Buffy, adică va fi rațională și ponderată.

Așezată în fața calculatorului Valeriei, Cassie lucra cu febrilitate atunci când Doug se întoarse din călătoria de la Acapulco. Era frumos bronzat, dar nu avea aerul unui om odihnit. Apropiindu-se de ea, îi atinse ușor obrazul cu un sărut neconvingător.

— Îți urez bun venit la San Diego și te felicit pentru ultimul tău succes. Îl vom sărbători, așa cum se cuvine, cu o cupă de șampanie.

Vocea lui, cordială dar rezervată, o prevenea pe Cassie că trebuia să păstreze aparența unei prietenii oarecare.

— Cum a fost vacanța la Acapulco ? întrebă ea cu o voce aparent indiferentă.

— Bună. Ți-am citit cartea și mi-a plăcut foarte mult.

— Mulțumesc.

Tăcu, neștiind ce să mai adauge. I se părea evident faptul că Doug nu se arăta dispus să reia firul legăturii lor de acolo de unde o lăsaseră.

— La ce lucrezi acum ? Faci cercetări în legătură cu biografia mamei ? întrebă el aruncându-și ochii pe ecranul calculatorului.

— Da, eram pe cale să studiez viața lui Scott Clayton. Se lăuda că a fost amantul Valeriei în perioada când te-ai născut și pretinde că ești fiul lui.

Doug stătu pe gânduri un moment înainte de a declara :

— Clayton era în realitate un homosexual. Nu a fost nimic între el și mama, care a acceptat totuși minciunile lui, pentru a-l ajuta să-și păstreze o oarecare onorabilitate în cercurile puritane în care trăia. Nu mi-ar fi displăcut să fie tatăl meu, pentru că era un om deosebit, dar neînțeles.

Cassie închise calculatorul și se ridică de pe scaun.

— Destul pentru astăzi. Cred că o să găsești timp să-mi povestești ce știi despre epoca aceea, fiindcă eu am găsit mai multe versiuni și nu știu care este cea adevărată.

Deși Doug îi promise că se va gândi la propunerea ei, era evident faptul că o refuza politicos. Întreg proiectul cărții nu-i plăcea și cu siguranță nu se va arăta cooperant.

Merseră împreună în salon, unde se găsea Tawny Timberlake. Doug făcu prezen-

tările. Cassie ar fi găsit-o foarte simpatică pe tânăra femeie, dacă nu ar fi știut că este prietena lui Doug. Pentru că nu participa la discuție, îi privea pe cei doi încercând să înțeleagă ce se petrece între ei. Se părea că în raporturile lor există o oarecare intimitate, dar nimic mai mult. Sau poate Cassie se înșela în această apreciere, luând dorința ei drept realitate...

Unul câte unul, apărură pe rând și ceilalți membri ai familiei. Lisa, care făcuse o plimbare călare împreună cu Jessica, își sărută drăgăstos tatăl și, urmată de noua ei prietenă, plecară să facă un duș. Horace Miesley stătea de vorbă cu Tawny, ignorând prezența lui Doug. Cea din urmă apăru Valerie, care imediat se îndreptă spre bar și își prepară un cocktail.

Tawny rămase la cină. Bucătăreasa preparase niște frigărui din carne de pasăre cu tarhon și mai multe feluri de salată. La masă se bea șampanie. La un moment dat, când Horace se pregătea să-și umple paharul, Tawny protestă energic :

— Știi bine că la medicamentele pe care le iei, alcoolul este contraindicat.

— Nu încerca să-mi dai ordine, mormăi el. Nu-ți cer nimic altceva decât să-mi prescrii pilulele...

— În legătură cu acestea, trebuie să-l consulți pe Dan Goldman, el este medicul tău curant, nu eu.

— Este mult rămas în urmă, nu mai este la curent cu noile medicamente.

— S-ar putea să fie adevărat ce spui. Nu trebuie însă să te lași păcălit de reclama care se face miraculosului Cardioprim. Știi că există niște riscuri...

— Astea mă privesc pe mine, o întrerupse Horace iritat.

Valerie i se adresă, reproșându-i :

— De ce nu schimbi doctorul, dacă de Dan ești nemulțumit...

— M-am obișnuit cu el, de atâta vreme.

— Ești imposibil, Horace, observă Tawny surâzând. Voi vorbi cu Dan, dar să știi că nu-ți promit nimic...

Când Valerie îi ceru lui Chris să-i aducă țigările, fu rândul acestuia să bombăne ceva despre efectele nocive ale fumatului.

Cassie, amuzată, se întoarse cu un surâs pe buze, către Doug :

— Dumitale cine îți face morală ca să te lași de obiceiurile proaste pe care le ai, domnule Hunter ?

— Tata nu are nici un obicei prost, declară, sigură de ea, Lisa. Privind spre Jessica, începu să râdă și adăugă :

— În schimb dumneata ai o mulțime. Știu pentru că mi-a spus Jessica.

— Chiar așa ? Și care ar fi acele obiceiuri proaste ?

— Păi... când ești supărată strigi foarte tare și uiți meru să-i dai bani de buzunar.

Toți cei de la masă izbucniră în hohote de râs. Imediat însă, conversația deveni mai serioasă și Valerie declară :

— Sper să mai ai și alte defecte, Cassie, pentru că eu nu mă prea înțeleg cu oamenii tare virtuoși. Mi-ar place să știu că ești sensibilă, pasionată, așa cum sunt și eu. Sunt convinsă că noi două vom face o carte minunată. Vom fi invitate la televiziune și vom fi senzaționale...

Se opri o clipă ; aruncă o privire spre fiul ei, înainte de a relua :

— Doug a înregistrat toate emisiunile în care ai apărut și trebuie să știi că l-ai îngrozit de-a binelea. Ideea publicării acestei cărți îl nemulțumește, dar acum, după ce te-a văzut de ce ești în stare, este de-a dreptul scandalizat.

Fără să fi fost provocat de cineva, Horace se răsti deodată :

— Fără autorizația mea, nici un rând, nici un cuvânt nu va fi publicat !

Apoi, întorcându-se către Tawny, tot așa de neașteptat, redeveni curtenitor ;

— Ce gândești, draga mea, despre Acapulco ? Nu-i așa că este mult mai potrivit decât Mexico pentru construirea unui hotel ?

Tawny ezită să răspundă. Bănuia că există o neînțelegere asupra acestui subiect între Doug și Horace și de aceea nu voia să se angajeze cu o părere prea tranșantă.

Deoarece în această seară echipa lui Horace disputa un meci la San Diego, după masă plecară aproape toți la stadion, cu excepția Valeriei care rămăsese să lucreze cu Cassie.

— Aș vrea să precizăm de la început câteva lucruri. Mai întâi o sinceritate deplină. În al doilea rând vreau să fiu sigură că pot vorbi fără să fiu cenzurată. În al treilea rând...

— Sunt total de acord cu tine, draga mea, o întrerupse Valerie, cu un surâs studiat, de femeie fatală. Știu că ți-ai pus în gând să-l cucerești pe fiul meu și nu am nimic împotrivă, aș zice chiar că îmi convine acest lucru. Dar, fii atentă, va face uz de toată puterea lui de seducție pentru a te determina să renunți la intenția de a scrie această carte, de asta sunt convinsă.

Cassie se abținu de la orice comentariu, căci nu avea de gând să abandoneze lu-

crul pe care-l începuse. Nu credea însă că trebuie să-i lase Valeriei inițiativa mărturisirilor.

— Fii sigură că nimic nu mă va descuraja. Singurul obstacol serios care se poate ivi, ești numai tu, Valerie... Spuneam deci că în al treilea rând am absolută nevoie de colaborarea prietenilor tăi. Te rog să-i determini să fie sinceri când vom sta de vorbă.

— Lucrul acesta este ca și făcut.

Apoi, după un suspin teatral, continuă:

— Rămâne numai problema lui Horace, căruia proiectul nostru nu-i place deloc, fiindcă, vezi tu, el are multe lucruri de ascuns.

— Poate că tocmai cu acestea ar trebui să începem.

Până unde va merge Valerie cu sinceritatea vorbind despre căsătoria ei ? Dorind să se lămurească pe loc, Cassie continuă :

— Că are mulți dușmani, e un lucru pe care-l știu. Dar nu are totuși reputația unui om incorect în afaceri. Sincer vorbind, eu nu-l găsesc foarte atrăgător și mă întreb ce anume te-a determinat să te măriți cu el.

— Ne înțelegem foarte bine unul pe celălalt.

Valerie își aprinse o țigară cu un gest nervos, în timp ce Cassie pornea reportofonul.

— Sexul și banii, iată ce ne-a apropiat la început. Aveam patruzeci de ani și chiar dacă păream mult mai tânără, cariera mea la Hollywood era pe terminate. Horace era un amant desăvârșit și-mi oferea în continuare o viață interesantă. Pe de altă parte, celebritatea mea de actriță îi aducea un plus de publicitate, dându-mi în același timp posibilitatea să-mi pun în valoare talentul de om de afaceri. Sentimentele noastre s-au modificat de mult, dar în rest nu s-a schimbat nimic. Horace este uneori dezagreabil, dar față de mine nu depășește niciodată anumite limite. Așa încât socotesc căsătoria noastră ca fiind reușită.

Cu toate acestea, Horace nu va tolera cu una cu două o autobiografie cinstit relatată, gândea Cassie. Dar păstrând pentru ea această convingere, o îndemnă pe Valerie să-i vorbească despre felul în care își privea propriile sentimente în materie de dragoste și tandrețe.

Fosta actriță răspunse cu un dispreț bine jucat :

— Am încetat să mai cred în fleacurile astea. La vârsta de șaptesprezece ani am fugit de acasă, ca să scap de un tată vitreg

care era o brută. Frumoasă eram şi toată lumea mă sfătuia să-mi încerc norocul în cinematografie. Cattle's Fork, în Montana, este la o mie cinci sute de kilometri depărtare de Hollywood, dar am ajuns totuşi acolo.

Reuşisem până atunci să rămân virgină, numai eu ştiu cum, dar în starea asta n-am rezistat mult timp. Am fost violată de primul producător care a acceptat să stea de vorbă cu mine. Era de trei ori mai bătrân decât mine, dar şi-a ţinut până la urmă promisiunea şi am semnat un contract. După aceea m-am culcat cu tot felul de bărbaţi, fără să ştiu foarte bine de ce fac lucrurile acestea. Cred că instinctiv căutam un om care să mă apere, un Făt-Frumos... Tatăl lui Doug a fost cel mai rău dintre toţi. Dacă am putut să-i iert declaraţiile de dragoste mincinoase, nu acelaşi lucru am putut să-l fac atunci când m-a minţit afirmând că este steril, că nu poate avea copii. Când am rămas însărcinată nu voia în ruptul capului să recunoască paternitatea copilului care urma să se nască. Şi culmea, şi-a permis să pozeze în gentleman, oferindu-se să mă ia de nevastă cu toate că purtam copilul altuia. Acest gest nu era dictat de generozitatea lui, ci de faptul că directorul de producţie îl ameninţa

cu concedierea. Nimeni nu credea că am să-i refuz oferta, dar eu nu am înţeles să-i dau copilului meu numele unui astfel de individ. Ce s-a întâmplat în continuare, ştie toată lumea...

Valerie aprindea ţigară de la ţigară.

— Viaţa voiam să mi-o trăiesc după bunul meu plac. N-am luat aere de femeie disperată când mi-a murit prietenul şi nici nu m-am ascuns de lume pentru că trebuia să cresc un copil nelegitim. Sigur, uşor nu mi-a fost, multă vreme nu mai puteam ieşi din anonimat. Dar cu timpul am fost „reabilitată“ în lumea aparte a cinematografiei, şi asta s-a întâmplat mult înainte de a-l cunoaşte pe Horace.

Cu o expresie sarcastică, ea continuă :

— Maşina publicităţii m-a transformat din persoană infamă, în femeie curajoasă, aşa încât, până la urmă nu am avut de ce să mă plâng. Aş fi preferat orice situaţie vieţii de cârtiţă care îmi era hărăzită în acea gaură uitată de lume, din Montana mea natală.

Să fie oare adevărat tot ce povestea Valerie ? Nu cumva această confesiune era puţintel aranjată ? se întreba Cassie neştiind ce să creadă.

— Spune-mi, Valerie, asupra „subiectului Horace" eşit hotărâtă într-adevăr să-mi spui tot adevărul ?

Fosta actriță o privi drept în ochi.

— Chiar dacă ți-aş spune totul, să ştii că ar fi mai puțin ridicol decât liota de laşi şi de lachei care s-au întrecut în temenele în fața lui. Nu vreau însă să-i ştirbesc imaginea de filantrop şi vizionar, imagine la care el ține foarte mult. Am să-ți spun multe, multe lucruri, Cassie, dar să ştii că nu te voi autoriza să imprimi totul. Convorbirile noastre trebuie să rămână între noi. Îți voi arăta fără perdea personalitatea şi metodele de lucru ale lui Horace, însă îmi rezerv dreptul de a hotărî asupra limitelor ce trebuie respectate în carte.

Cassie îşi zise că este destul de bine, dacă aşa va decurge colaborarea lor. În definitiv Valerie Hunter trăia cu Horace şi nu-i putea cere să-l sfideze la infinit.

— Bine, de acord, se învoi Cassie.

Dar împinsă cu curiozitate, adăugă :

— Dar dacă, să zicem că ai fi complet liberă, ai fi de acord să nu-mi ascunzi absolut nimic ?

— Vrei să ştii ce aş face dacă, de exemplu, Horace ar muri subit în urma unui atac de cord ? sesiză Valerie sensul ascuns al întrebării.

Ca şi cum această posibilitate i s-ar fi înfățişat deodată în fața ochilor, declară :

— Aş scrie o carte care ar exploda ca o bombă. Apoi mi-aş lua frumos bagajele şi m-aş duce să trăiesc în altă parte, m-aş căsători cu amantul meu, căruia i-aş oferi cadoul de nuntă la care el visează.

— Amantul tău, cine este ?

— Am să-ți spun altă dată, răspunse evaziv Valerie. Altă dată, fetițo, poate în altă carte...

ROMANTICI ? DA, AVEM CU TOŢII O LATURĂ ROMANTICĂ, DE CE SĂ NE ASCUNDEM ? ÎN ROMANELE COLECŢIEI „ROMANTIC" VEŢI GĂSI, ÎN AFARĂ DE AVENTURI PASIONALE, ACEST PARFUM DE ROMANTISM CARE DĂ ATÂTA FRUMUSEŢE VIEŢII...

CAPITOLUL 10

În timpul celor două săptămâni care au urmat, Cassie descoperi o mulţime de amănunte din viaţa Valeriei Hunter, nu însă şi identitatea misteriosului amant. Îşi zise că până la urmă lucrul acesta era lipsit de importanţă, de vreme ce această legătură nu apărea în cartea pe care o scria acum. Nici această legătură şi nici altele, care cu siguranţă că existaseră. Din când în când, Valerie făcea câte o aluzie în acest sens, dar cerea ca aceasta să rămână în domeniul vieţii ei private. Aşadar, pentru public, Valerie şi Horace erau un cuplu bine sudat.

Cassie încerca să se consoleze cu gândul că pentru primii patruzeci de ani din viaţă, Valerie acceptase să nu ascundă nimic. Părea că lucrul cel mai bun de făcut era să se concentreze asupra acestei perioade în cartea pe care o scria. Cuprinzând numeroase destăinuiri despre laturile sordide ale vieţii la Hollywood şi catalogul amanţilor ei cu

nume sonore, această biografie îşi asigura un neîndoios succes de vânzare.

Cassie mai făcu şi alte descoperiri în această perioadă. Doug Hunter se dovedi un maestru în arta de a o ţine la distanţă, fără să fie nevoie să spună vreun cuvânt. Tonul rece şi politicos al vocii sale era destul de explicit. Treceau de multe ori zile întregi fără să dea ochii cu el. Doug le însoţea pe Lisa şi Jessica de multe ori în oraş, la restaurant sau la cinema. După ce le aducea acasă, se întorcea la birou şi nu mai apărea toată noaptea. În timpul primului week-end plecă împreună cu Lisa la Palm Springs, la socrii săi cu care întreţinea în continuare relaţii foarte bune.

Din partea ei, nici Cassie nu găsi de cuviinţă să forţeze lucrurile. Munca ei îi lua aproape tot timpul şi nu credea oportună încercarea de a trece peste rezerva impusă de el. Se purta cu naturaleţe, era veselă, amuzantă, dar fără exagerare. După prima săptămână, Doug renunţă să-şi mai petreacă nopţile în oraş, astfel încât se întâlneau mai des acum. Cassie putu aprecia gentileţea lui faţă de Jessica pe care o trata ca pe propria lui fiică. Era îngăduitor cu mama sa, al cărei egocentrism era insuportabil şi îi ţinea piept permanent lui Horace Miesley care nu pierdea nici o ocazie să-l

provoace. Se dovedea un om echilibrat, raţional, cu mult respect pentru cei din jurul lui.

Cassie suferea pentru faptul că era obligată la atâta discreţie, căci se simţea violent atrasă spre el. Din fericire, fiind o femeie activă, găsea în exerciţiile fizice o supapă pentru tensiunea ei interioară. În fiecare după-amiază înota timp de treizeci sau patruzeci de minute în piscină. Adeseori, seara, făcea plimbări printre pâlcurile de arbori de pe domeniul locuinţei unde era găzduită. Într-un punct al gardului împrejmuitor, în spatele grajdurilor, descoperi o poartă ferecată cu un lacăt. Cu ocazia unei plimbări de seară, găsi poarta deschisă şi observă prezenţa unui cal străin în grajd. Proprietatea familiei Timberlake se învecina cu cea a lui Horace Miesley. Împinsă de curiozitate, Cassie se aşeză pe iarbă sub un copac batrân şi după mai puţin de o oră o văzu pe Tawny ieşind călare pe poarta misterioasă. Îşi aminti acum de silueta călăreţului care-i apăruse în acea noapte de pomină când fugise spre maşină după ce îl încuiase pe Doug în casă. Era deci Tawny... Dar în noaptea aceea nu venise să-l vadă pe Doug, de vreme ce acesta era în casă cu ea, cu Cassie. Şi nici a doua oară, de-

oarece el era plecat la o ședință o consiliului municipal din San Diego.

În cursul plimbărilor ei nocturne, Cassie trecea adeseori pe lângă locuința lui Doug, dar nu avusese niciodată curajul să bată la ușă. Se oprea însă câteodată sub fereastre, pentru a asculta muzica de bună calitate, aleasă de un cunoscător.

Într-o seară, puțin după vizita secretă a Tawnyei, Cassie, așezată în același loc, auzi sunetul unor voci cunoscute. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar violența tonului cu care era purtată discuția o determină să rămână pe loc.

— Aș putea să te distrug, să-ți iau conducerea imediat și te asigur că nimeni n-ar avea nimic de zis. Ți-aș putea transforma gestiunea într-un dezastru financiar și nimeni nu va mai da doi bani pe tine în orașul ăsta.

Acestor amenințări ale lui Horace Miesley, Doug le răspunse pe un ton rece, agresiv :

— Nu este nevoie să te chinuiești atâta pentru a-ți atinge scopul. Vrei demisia mea ? Atunci cere-mi-o, dar să fie în scris, să fim înțeleși !

— Să nu fii insolent! urla Miesley. Ți-am tras câteva bătăi bune când erai un puști,

dar să știi că și acum pot să fac același lucru. Ține minte asta...

— Bătăile de care vorbești n-am să le uit niciodată, replică Doug cu un calm nefiresc. Mi-ai cerut să-mi asum niște responsabilități, am făcut-o și acum eu conduc compania, așa cum cred că este mai bine. S-a mai schimbat câte ceva în timpul din urmă. Nu mai poți călca în picioare pe oricine ți se năzare...

— Scutește-mă de prostiile astea despre morală, îi tăie vorba Miesley. Ești un individ lipsit de forță și de curaj. Te tratez ca pe un fiu, îți dau pe tavă un imperiu și tu îmi răspunzi cu o neputință inadmisibilă. Să știi că în viață nu reușești cu sentimente frumoase. Ai să faci bine să execuți acest contract exact după indicațiile mele. Vreau ca numele meu să fie pe acele clădiri, ai înțeles ? Dacă nu te conformezi, îți iau conducerea întreprinderii. Să nu crezi că am să șovăi. Am să o fac, așa cum am făcut-o atunci când ți-am luat mama, amanta și cum aș fi putut să-ți iau și nevasta dacă aș fi vrut. Îți acord o lună. Nici o zi în plus.

Ușa de la intrare fu trântită cu putere. Din fericire, ieșind, Horace nu o observă pe Cassie, ascunsă în umbră. După câteva momente, de la aceeași fereastră prin care

auzise urletele lui Miesley se scurgea acum, în miezul nopţii, armonia liniştitoare a unei simfonii de Mozart.

* * *

Doug fusese crescut într-o lume aspră, în care trebuise să-şi creeze un sistem de protecţie, pentru a se apăra de duritatea celorlalţi. Ar fi putut să adopte purtarea mamei sale şi să devină un al doilea Horace Miesley, necruţător, dispus să calce în picioare pe oricine i-ar fi stat în cale. Dar nu se întâmplase aşa. Deşi rănit, jignit de multe ori în timpul copilăriei, nu era un om însetat de răzbunare.

De data aceasta simţea însă că nu-şi mai poate împăca principiile cu dorinţele de care era cuprins. Cu scurgerea fiecărei zile se simţea atras tot mai puternic de Cassie, dar gândul că ar putea să o facă să sufere, îi era intolerabil. Sesizase perfect situaţia : îşi dădea seama că tânăra femeie îl place, dar este hotărâtă să-i lase timpul necesar pentru a o cunoaşte mai bine şi a stabili cum va decurge legătura lor în viitor.

Încet, încet, tactica folosită de Cassie începu să dea roade. Nu era încă decis să

reia legătura de la punctul unde fusese întreruptă, dar credea acum că între ei poate exista o temeinică prietenie.

Sâmbăta următoare Doug îi propuse să meargă împreună cu copiii la grădina zoologică. Se vedea bine că o iubeşte pe Jessica care moştenise vioiciunea şi drăgălăşenia mamei sale, astfel încât petrecură împreună toţi patru o după-amiază foarte plăcută.

Duminică, Doug le invită pe Cassie şi Jessica să meargă împreună să vadă în ce stadiu de execuţie se găseau lucrările la casa sa de la Coronado. Ce era mai greu se făcuse deja. Se desfiinţaseră câţiva pereţi interiori, mărindu-se astfel unele încăperi, apăruseră mai multe camere de baie şi o bucătărie spaţioasă. Urmau să fie terminate decoraţiunea interioară şi mobilarea. Doug spera ca totul să fie gata şi să se poată muta înainte de începerea anului şcolar.

Miercurea următoare, acceptă fără să şovăie invitaţia la masă adresată de Melanie şi Edward care îi cerură să o însoţească pe Cassie. Îşi întrerupse mai devreme lucrul la birou, acelaşi lucru îl făcu şi Cassie şi plecară amândoi la La Jolla.

Când tânăra femeie îi puse o banală întrebare despre activitatea din acea dimineață, Doug simți nevoia să-i povestească tot felul de nimicuri, numai pentru plăcerea de a sta de vorbă cu ea. Își dădu seama că prin inteligența ei, Cassie va afla de la Valerie toată povestea copilăriei lui și multe lucruri despre activitatea lui de om de afaceri. În ciuda faptului că ideea cărții nu-i plăcea în sine, nu o dezaproba în totalitate. În drum spre Melanie și Edward îi vorbi îndelung despre problemele pe care i le punea proiectul de amenajare al centrului orașului. Horace îi încurcase socotelile, intervenind peste capul lui și-i anulase mai multe din angajamentele pe care și le luase. Îi mărturisi că se certase cu tatăl său vitreg și că era și acum iritat de amenințările acestuia.

Încurajată de aceste dovezi de încredere, Cassie îi povesti la rândul ei adevărul despre plimbările pe care le făcea uneori și despre seara în care, întâmplător, surprinsese cearta dintre ei. Doug, fără să se supere de această indiscreție, o asigură că acum își poate mai ușor descărca sufletul față de cineva care era în stare să-l înțeleagă.

Cu riscul de a forța nota, Cassie îl întrebă :

— Horace făcea niște afirmații surprinzătoare în seara aceea. Este ceva adevărat în cele ce spunea ?

— Cine îmi pune această întrebare ? se informă el. Jurnalista sau prietena ?

— Să știi că uneori e greu să le desparți. Dar te rog să fii convins că nu voi folosi nimic din cele ce-mi spui fără să-mi dai voie.

— Știam lucrul acesta, replică el calm. Horace nu mi-a răpit-o pe mama, fiindcă ea de fapt niciodată nu s-a ocupat de mine. Este incapabilă să iubească pe cineva cu adevărat. Cât despre Buffy, Miesley voia încă o dată să mă rănească. A încercat, fără succes, să-i facă puțină curte și de când i-a spus că nu-l poate suferi, nu a iertat-o niciodată. Cât privește afirmațiile lui în legătură cu amantele mele...

Cuvântul părându-i caraghios, se opri o clipă, apoi reluă :

— Nu știu la cine face aluzie. A cunoscut toate femeile care au fost în preajma mea după moartea lui Buffy. S-ar fi putut să seducă pe una sau pe alta, dar toate astea nu au nici cea mai mică importanță pentru mine.

— Şi ameninţările că-ţi va lua conducerea companiei ?

— Nu-l iau deloc în serios. Este prea ocupat acum cu echipa lui de base-ball. De altfel îl bănuiesc că nici nu este cu adevărat supărat când băieţii pierd meci după meci. Are astfel ocazia, mult dorită de el, să-şi dea drumul la toate insultele şi jignirile pe care i le inspiră caracterul lui odios.

Ironia lui Doug nu era departe de realitate. Miesley avea o plăcere sadică să chinuiască oamenii. Dar de ce îl suporta Doug ? Nimic nu părea să-l oblige...

— De ce locuieşti atunci la San Diego ? îl întrebă Cassie. De ce lucrezi pentru el ? E atât de meschin, de egoist...

— Dar şi strălucitor, vizionar, cu cunoştinţe enciclopedice în domeniul industrial, o întrerupse Doug. Nu-l iubesc, dar trebuie să-i recunosc calităţile. El m-a învăţat tot ce ştiu despre afaceri şi mi-a făcut un cadou fabulos, încredinţându-mi conducerea companiei. Ceea ce fac acum mă pasionează. În realitate, dacă Miesley s-ar fi ocupat de la început de acest proiect, ar fi rezolvat mai multe probleme decât am reuşit eu. Horace ar fi călcat în picioare o mulţime de oameni fără cea mai mică remuşcare. Eu nu pot să fiu aşa cum mă vrea el, adică linguşit în public şi blestemat în particular;

motiv pentru care mă acuză de slăbiciune de caracter.

Vorbind, ajunseseră la Melanie şi Edward.

Seara petrecută împreună fu un succes. Toată lumea luă parte la prepararea cinei. După masă, continuară o conversaţie prietenească în răcoarea serii, întinşi pe şezlonguri.

Melanie, în mare vervă, avea un stoc inepuizabil de anecdote, care mai de care mai amuzantă. Geloasă pe succesul ei, Cassie o seconda cu vioiciune şi haz în timp ce cei doi prieteni schimbau priviri de complicitate. Era clar că le considerau nişte aiurite adorabile.

— Ce-ar fi dacă ai fi mai puţin solemn, Doug, îl atacă Cassie. Dacă n-ai destul umor pentru...

— Cine ar putea face o astfel de afirmaţie aberantă ! replică el simulând că este scandalizat.

Şi în continuare, povesti la rândul lui câteva istorioare hazlii, în timp ce Melanie reuşea perfect să mimeze aerul unui personaj plictisit de copilăriile celor din jur.

Când rămaseră un moment singure, în timp ce strângeau masa, Melanie se adresă surorii sale :

— Nu-mi vine să cred ! Să știi că nu l-am văzut până acum atât de decontractat, de parcă ar fi început să mă ierte pentru căsătoria cu prietenul lui, Edward.

— E normal. Edward e atât de fericit cu tine și lucrul acesta se vede de la o poștă. Bine ar fi dacă și Doug și-ar schimba părerea despre mine...

— Cassie...

— Lasă că știu eu. Nu mă ia nicidecum în serios și are să mă facă să sufăr.

Cele două surori mai discutaseră această situație de câte ori Cassie o vizitase la La Jolla.

— Nu pot să mă opresc să nu-l iubesc, asta este și n-am ce face ! concluzionă Cassie, cu o undă de descurajare în glas.

— Să știi că nu prea sunt liniștită în privința ta, îi mărturisi Melanie, pe când se îndreptau spre bărbații care le așteptau.

Cassie și Doug plecară după zece minute gândindu-se că se făcuse târziu și că Melanie trebuia să se scoale devreme a doua zi. Nici unul nici celălalt nu erau dornici să se întoarcă acasă, așa că Doug sugeră :

— Ce-ai zice de o mică plimbare pe plajă. Noaptea e atât de frumoasă...

Dinspre ocean adia o briză răcoroasă. Cassie aspira cu nesaț aerul sărat, simțind o bucurie deplină. Totul în jurul ei i se părea minunat : clarul de lună, zgomotul valurilor, gustul sărat de pe buze... Întregul decor era scăldat într-o liniște odihnitoare.

Se descălțară pentru a păși pe nisipul umed. După o lungă tăcere, Doug vorbi primul :

— Nu l-am văzut încă niciodată pe Edward atât de senin. Nu mai este nici măcar îngrijorat de faptul că nu a putut găsi subvențiile la care spera, pentru proiectul lui.

După o pauză, reluă :

— De fapt încerc să spun...

— Știu. Vrei să spui că poate te-ai înșelat în legătură cu aprecierile pe care le-ai făcut cu privire la sora mea, termină Cassie în locul lui.

Doug scutură din cap, înainte de a continua :

— Nu-mi vine să cred... De îndată ce ies în oraș, sunt asaltați de admiratori. Melanie are niște onorarii fabuloase și Edward care acum o lună nu era în stare să-și facă singur un ceai, a început să se ocupe de bucătărie. Și culmea este că are aerul unui om fericit.

— Asta pentru că se iubesc, murmură Cassie.

— Cred că așa este și de aceea am să-ți povestesc una din cele mai vechi amintiri

ale mele. Aveam trei sau patru ani, mama mă luase cu ea la un restaurant la modă, unde se întâlneau toate personalitățile marcante al Hollywood-ului acelor timpuri. Mă îmbrăcase ca pe o păpușă, cu un costumaș elegant și la gât îmi pusese un papion, ca să fiu cât mai bătător la ochi. Nu mai primise nici un rol interesant de multă vreme, dar avea o legătură cu un director de studio, pe care-l convinsese să-i facă publicitatea necesară recâștigării simpatiei publicului. Eu făceam parte din planul ei de luptă, eram fotogenic, se pare, dar înspăimântat de fulgerarea blitz-urilor. Au urmat mai multe scene pe același calapod, fără ca eu să mă pot obișnui cu ele.

Purtarea cinică a Valeriei nu o surprindea pe Cassie, dar în același timp îl compătimea pe Doug. Mărturisirile pe care le făcea acum nu erau însă lipsite de subînțelesuri. Voia probabil să o avertizeze că nu dorea să se căsătorească cu o femeie avidă de glorie, preocupată mereu de menținerea poziției de vedetă.

Între ei plutea acum o încordare, încărcată parcă de electricitate. Cassie se simțea înfiorată, mângâiată de o rafală de vânt și inima începu să-i bată nebunește în piept când întâlni privirea lui Doug. El însă lăsă imediat ochii în jos și după câteva

clipe, de parcă s-ar fi înțeles dinainte, se întoarseră și se îndreptară spre mașină.

Cassie găsea această tăcere imposibil de suportat și era cuprinsă de o dorință nestăvilită de a se cuibări la pieptul lui Doug. Dacă legătura lor ar fi fost alta, ar fi îndrăznit să-i spună acest lucru, dar...

Deodată, scoase un mic țipăt de durere și se poticni din mers. Era câteodată la fel de bună comediană, ca și sora ei. Doug se grăbi să o sprijine ca să nu cadă și ea profită bineînțeles, de situație pentru a i se agăța de umeri. El tresări puternic, dar nu-i dădu drumul din brațe.

— Ce-ai pățit ? o întrebă cu voce gâtuită.

— M-am împiedicat de o piatră, minți cu nerușinare.

— Te-ai rănit la picior ?

Aplecându-se pe spate, se prefăcea că-și examinează piciorul.

— Nu. Pare să fie în regulă.

— Haide atunci să plecăm, declară el îndepărtându-se puțin.

— De ce ?

— Știi foarte bine de ce.

Fără alte explicații, Cassie îl cuprinse cu brațele de după gât și-l sărută.

— Cassie, pentru numele lui Dumnezeu...

— Ideea cu plimbarea pe plajă îți aparține, Doug. Este atât de romantic... Nu-mi spune că totul s-a petrecut fără nici o intenție din partea ta.

Avea de fapt dreptate. Cu siguranță că dorise să prelungească cât mai mult momentele de intimitate cu Cassie și bănuise că singurătatea și decorul îl vor conduce spre un astfel de sfârșit.

Desfăcându-i mâinile din jurul gâtului, încăpățânat, declară :

— Regret propunerea pe care ți-am făcut-o. Hai să ne întoarcem la mașină, acum.

Cassie ar fi vrut să se opună. De ce oare Doug nu voia să recunoască atracția pe care ea era sigură că i-o inspira ? Cât timp se va mai preface ? În ciuda acestor gânduri, preferă să tacă, știindu-l cât este de sensibil și convențional.

Instalându-se în mașină, își făgădui în sinea ei să nu renunțe. Cu atât mai rău dacă nu găsise de prima oară cea mai bună metodă. Știa că o dorește și dacă vor face dragoste în seara aceasta legătura lor se va lămuri cât de cât pentru perioada pe care urma să o petreacă la San Diego sau poate chiar pentru mai mult timp...

Doug porni motorul, dar Cassie își puse mâna pe brațul lui, declarând că trebuie neapărat să-i vorbească. Cu un gest de resemnare, el scoase cheia din contact și se întoarse spre ea.

Cassie nu avea de gând să facă scene de melodramă, nici să provoace o lungă discuție intelectuală despre dorințe și sentimente în general. Adoptase altă tactică. Apucându-l din nou de după gât, își apropia fața de obrazul lui și-i șopti cu un surâs de nevinovăție bine jucat :

— Înainte de a pleca în ultima călătorie, am fost să consult un medic. Și știi ce mi-a spus ?

Doug întoarse capul.

— Cassie, te rog ascultă-mă...

Plimbându-și buzele pe obrazul lui, ea își însoțea fiecare vorbă cu un sărut ușor.

— Că sunt o femeie perfect sănătoasă, la cea mai frumoasă vârstă, care are imperioasă nevoie să fie iubită de un bărbat.

— Nu prea cred eu că doctorii au obiceiul să dea astfel de sfaturi, mormăi el, neînduplecat.

Cassie îi cuprinse fața cu palmele și îi atinse buzele într-o sărutare de abia schițată.

— Sunt dispusă să țin seama de orice ofertă. Aș prefera însă ca ea să vină din

partea unui bărbat înalt, cam de un metru nouăzeci, brunet, cu ochii căprui.

— Cassie, nu vrei să te astâmperi ?

— ...Care să ştie să sărute ca nimeni altul. Cunoşti pe cineva care să corespundă acestei descrieri ? Lui nu aş putea să-i refuz nimic.

Doug era departe de a fi insensibil la aceste provocări atât de directe, dar hotărârea lui era luată cu mult timp înainte, după o lungă dezbatere cu el însuşi. Acum, deşi îl costa enorm, nu voia să-şi schimbe hotărârea, aşa că o respinse pe Cassie, aproape cu brutalitate. Existau totuşi nişte limite...

— Trebuie să uiţi ce s-a întâmplat atunci, Cassie. Nici nu vreau să mă gândesc la acest gen de aventură între noi. Te rog să mă scuteşti de astfel de scene, dacă vrei să rămânem prieteni de acum înainte.

— Dar sunt sigură că şi tu ţii la mine ! Poţi să negi lucrul acesta ?

Strâns cu uşa, Doug spuse aproape strigând :

— Da... da.. aşa este ! nu înţelegi că asta nu înseamnă nimic ? N-ai înţeles cuvintele pe care ţi le-am spus pe plajă ? Nu suntem făcuţi unul pentru altul şi continuarea acestei aventuri nu are nici un sens...

— Eu nu cred acest lucru. Poate că nu-i semeni lui John, dar...

— Văd că trebuie să-ţi vorbesc altfel. Dă-mi voie să fiu mai clar. Nu eşti femeia de care am nevoie. E limpede ? Plăcerea fizică nu poate schimba ceva care la mine este fundamental. Nu mă voi îndrăgosti de tine şi n-am de gând să te ţin lângă mine tot restul vieţii. Bagă-ţi asta în cap, Cassie, e irevocabil.

Cu aceste cuvinte, demară în viteză, în timp ce Cassie izbucnea în plâns. Era mai curând furioasă pe ea însăşi, pentru felul cum se purtase, decât din cauza refuzului categoric pe care-l primise. Se condamna pentru purtarea ei stupidă, pentru că nu mai avusese răbdare, când în seara aceasta totul începuse atât de bine...

Doug conducea cu mare viteză şi evita să privească spre Cassie pe care o auzea suspinând. Începuse deja să regrete asprimea cuvintelor lui. Era destul de inteligent ca să-şi dea seama de un lucru. Furia cu care se manifestase era în realitate o încercare de a se convinge pe el însuşi de nişte lucruri... în care de fapt nu credea.

Îşi dădea seama că îi este frică. Frică de sentimentele proprii, pe care le simţea tot

mai puternice, mai dominatoare, frică de suferințele provocate de eșecul previzibil al acestei legături.

Odată ajunși, în mașina oprită, Cassie stătea nemișcată. Dacă ar fi coborât trântind ușa în urma ei, ar fi fost mult mai simplu...

— Cassie... te rog să mă ierți, murmură el cu un amestec de regret și neputință.

Tăcere.

— N-ar fi trebuit să fiu atât de brutal. Recunosc că am exagerat... Complet derutat de tăcerea ei, continuă :

— Vorbește ! Spune ceva ! Sau cel puțin privește spre mine.

Cassie își îndreptă spatele și întoarse spre el fața gravă, înlăcrimată. Nu mai plângea, dar pleoapele îi tremurau ușor.

— Dacă ai accepta să gândești la rece, sunt sigur că mi-ai da dreptate, îi vorbi cu o voce blândă.

Apoi se lansă într-o lungă explicație a faptului că ei doi se deosebeau prea mult unul față de celălalt, că viața lor împreună ar fi fost un șir neîntrerupt de certuri etc., etc. Dar în sinea lui nu credea nimic din tot ceea ce spunea.

Când se opri, nemaiavând inspirație, Cassie îl privi în ochi și-i spuse :

— Pentru nimic în lume nu vreau să-ți pierd prietenia. Promite-mi că nu voi rămâne o necunoscută pentru tine de acum înainte.

— Îți dau cuvântul meu.

„Te iubește la nebunie, prostule", gândea el „și tu o iubești de asemenea și nu vei putea să-i fii prieten fără să-i fii și iubit în același timp".

Ea părea ușurată de promisiunea lui :

— Mă temeam că... Dar în fond n-are importanță.

Atingându-i gura cu un sărut ușor, copilăros, murmură un „noapte bună" aproape neauzit și deschise portiera mașinii.

Doug o prinse de mână, instinctiv, pe negândite :

— Cassie, să știi că nu-ți pot promite nimic, pentru viitor...

— Niciodată nu ți-am cerut jurăminte pentru veșnicie...

— Nu vreau ca vreunul din noi să aibă de suferit.

— Știu asta.

— Adineaori te-am mințit. Nu știu dacă te iubesc cu adevărat dar sunt sigur că ceea ce simt pentru tine este mai mult decât o simplă atracție fizică. Spune, vrei să vii în noaptea asta la mine ?

Şi cum nu primea un răspuns imediat, se grăbi să adauge :

— Nu neapărat în seara asta, adică tocmai acum când ţi-am vorbit aşa de urât.

Cassie se lumină la faţă :

— Acum, Doug. Nu pot să mai aştept.

Se îmbrăţişară cu o pasiune pe care nici unul n-o mai ascundea.

— Când ai stat de vorbă cu doctorul de care mi-ai pomenit, aţi discutat şi despre metodele contraceptive ? întrebă el pe un ton protector.

Ea aprobă, mişcând capul afirmativ :

— Am luat toate măsurile de prevedere necesare.

După un nou sărut, coborâră din maşină şi se îndreptară spre locuinţa lui Doug. Cassie se simţea străbătută de un fior de bucurie, care o îndemna să trăiască din plin fericirea clipei de faţă, fără să se mai gândească la ce se va întîmpla în viitor.

— Ce bine că avem această casă numai pentru noi doi, spuse ea trecându-i pragul. În ce încăpere mergem ? adăugă cu o urmă de ironie în glas, gândindu-se la ultima ei vizită.

Trecură în verandă unde Doug se întinse într-un hamac, făcându-i semn să vină lângă el. I se alătură imediat şi începură amândoi să se mângâie şi să-şi dezbrace

hainele. Apoi Doug o cuprinse de talie, acoperind-o cu corpul lui, imprimând hamacului o mişcare de legănare ritmică, lentă, în timp ce Cassie îl strângea în braţe cuprinsă de o dorinţă nestăvilită. Toată fiinţa ei ardea de o chemare năvalnică care se cerea satisfăcută fără întârziere. Şi pentru că Doug întârzia, se încordă sub trupul lui, şoptind :

— Doug... te rog... iubeşte-mă. Iubeşte-mă !

În loc să-i dea ascultare, el se îndepărtă puţin şi sărutând-o pe piept, cu mâna o mângâia pe coapse. Părea că are un al şaselea simţ care îi călăuzea minunat gesturile. Cassie, în vârtejul simţurilor ei dezlănţuite, pierduse orice noţiune despre cele ce se petreceau cu ea. După câteva clipe, Doug se desprinse din îmbrăţişarea ei, coborî din hamac şi o ridică în braţe. O aşeză încet pe covorul gros din faţa căminului, privind-o îndelung de parcă ar fi dorit să-şi imprime imaginea ei în memorie, pentru totdeauna. Neputând să mai suporte plăcuta aşteptare care o chinuia, Cassie îl chema cu braţele întinse. De această dată, răspunzând chemării, el se aplecă asupră-i, o prinse de şolduri şi o pătrunse încet, tandru, cu blândeţe. Se iubiră clipe ce le păreau nesfârşite,

smulşi din realitatea care încetase să mai existe în jurul lor. Cunoscură amândoi în acelaşi moment explozia plăcerii, a cărei violenţă îi lăsă apoi minute întregi complet lipsiţi de energie.

Doug reveni primul pe pământ şi propuse o baie şi o cupă de şampanie, ceea ce Cassie acceptă cu entuziasm. Instalaţi în cadă, începură să-şi vorbească, eliberaţi de presiunea care-i apăsase atât de dureros în ultimele ore. Cassie aduse vorba despre plimbările călare pe care Tawny le făcea noaptea în interiorul proprietăţii Miesley şi dorind să sondeze sentimentele lui Doug faţă de ea, evocă posibilitatea existenţei unei legături a acesteia cu Chris Patterson.

Doug ridică din umeri :

— Nu ar fi ea prima. Toate femeile îi cad în braţe, ca şi mama mea dealtfel. Dar...

— Cum... şi mama ta ? îl întrerupse ea neîncrezătoare.

— Da, sigur. De ce crezi că ar rămâne el aici, dacă nu ar avea anumite avantaje ? Era amantul ei încă înainte de a se angaja în serviciul de acum. Mama l-a părăsit — se pare — nu ştiu cu cine l-a înlocuit, dar îl păstrează totuşi lângă ea, ca pe o manta de vreme rea. Îi dă bani de buzunar, mici cadouri... Dar revenind la Tawny...

Făcu o pauză înainte de a continua :

— Ea preferă în general oameni cu o zestre intelectuală ceva mai bogată.

— Pe tine nu te-ar supăra, dacă ai afla că au o legătură ?

— De ce să mă supere ? replică el distrat, mângâind-o pe umăr.

— Cum de ce ? întrebă ea. Nu a fost şi cine ştie oare dacă nu mai este şi acum, iubita ta ?

— Aha, va să zică aşa stau lucrurile. Vrei deci exclusivitate...

— N-am spus asta.

Agasată de felul în care Doug ocolea răspunsurile, încercă să se ridice pentru a ieşi din cadă. Nu reuşi însă, deoarece el o prinse de mână şi o trase din nou lângă el.

— Nu pleca, vreau să ne mai iubim...

Cassie încercă să facă mofturi :

— Vreau mai întâi să ştiu ce simţi de fapt pentru Tawny.

— Ai răbdare, o să afli totul. Acum însă sărută-mă...

Ea încercă să mai reziste încă, mai mult de formă, dar se recunoscu învinsă de mângâierile lui insistente.

Deodată, când Tawny îi ieşise complet din minte, Doug se opri şi declară cu o voce gravă :

— La doi ani după moartea soţiei mele, am hotărât să o cuceresc pe Tawny. Ne cunoşteam de mici copii şi credeam că va putea deveni înlocuitoarea lui Buffy. După şapte sau opt luni, gândeam acelaşi lucru, dar simţeam că nu o iubesc îndeajuns pentru a o cere în căsătorie. Acum câteva săptămâni m-am convins că e mai bine să renunţ la astfel de intenţii şi ne-am hotărât împreună să rămânem prieteni în continuare. Dar, pentru că ai adus vorba, Cassie, trebuie să ştii un lucru. Nu am să tolerez nici o infidelitate din partea ta. E limpede ?

— Dacă te-aş fi ştiut atât de tiranic, poate că mă gândeam mai mult înainte... glumi ea şi surâzătoare se lăsă cuprinsă din nou de braţele bărbatului care îi oferise o iubire atât de deplină.

CAPITOLUL 11

Cassie şi Doug cunoscură împreună clipe de extaz, la care niciodată nu visaseră ; erau ca un drog unul pentru celălalt. Cu trecerea timpului, dorinţa reciprocă creştea în loc să scadă. Pentru prima oară în viaţa sa, Doug se abandona clipei prezente, fără să se gândească la ziua de mâine. Se bucura de fiecare moment al zilei pe care o trăia.

Cassie, la rândul ei, radia de fericire. Cartea la care scria avansa, Jessica avea parte de o vacanţă minunată alături de Lisa şi Doug o învăluia cu dragostea lui, acceptându-i toate capriciile.

Dorind să nu-i refuze nimic din cele ce i-ar fi făcut plăcere, fusese de acord să o însoţească de mai multe ori, la un restaurant renumit unde se întâlneau cu Edward şi Melanie. Suportase cu stoicism privirile curioase, insistente, neplăcute până la urmă ale colecţionarilor de autografe. Lumea începuse să o recunoască pe Cassie, acum după ce presa locală îi făcuse o publicitate

intensă. Un reporter mai îndrăzneț îl asaltase pe Doug cu o mulțime de întrebări la care el răspunsese cu calm și politețe, ceea ce o bucură și o uimi în același timp pe Cassie.

După mai multe telefoane, un ziarist și un fotograf de la revista magazin Spotlight obținură aprobarea să vină și să locuiască împreună cu ei, pentru a redacta un articol despre Cassie. Tânăra femeie se aștepta la o reacție ostilă din partea lui Doug, dar el se arăta, dimpotrivă, politicos și chiar cooperant.

La începutul legăturii lor, Cassie evitase să-i ceară lui Doug amănunte personale despre copilăria lui, nevoind să exploateze încrederea pe care el i-o acordase. După un timp însă, hotărî că sosise momentul să-și continue cercetările biografice.

Lui Doug nu-i făcea plăcere să vorbească despre el, se mărginea la afirmații generale, se descria ca pe un copil timid și un adolescent mereu în defensivă, cu un caracter violent, nestăpânit. Refuza însă sistematic să vorbească despre mama sa.

Valerie era în schimb fericită simțindu-se în centrul atenției generale.

Hotărî deci să organizeze o recepție mondenă pentru a o prezenta pe Cassie înaltei

societăți din San Diego și a pregăti cu aceeași ocazie apariția cărții la care lucrau.

Doug nu protesta deși până acum fugise totdeauna de astfel de obligații pe care le găsea plictisitoare, superficiale, banale. Acceptă să participe numai pentru că nu voia să o supere pe Cassie. Ascunzându-și destul de bine neplăcerea, își respecta conștiincios rolul, prefăcându-se încântat de comedia pe care era silit să o joace.

Valerie era în spatele ei. Foarte elegantă, trecea de la un grup la altul, primind cu plăcere evidentă complimente de la oamenii politici locali și de la asociații în afaceri ai soțului ei.

Dăduse revistei magazin Spotlight exclusivitate asupra reportajului și îi poza fotografului zâmbitoare, îndemnându-l să nu-și precupețească filmul.

La rândul ei, Cassie era asaltată din toate părțile de invitați importanți, care doreau să o cunoască mai bine. Retrasă într-un colț al încăperii, îl zări pe Doug stând de vorbă cu o fostă glorie a Hollywood-ului, Diane Deveraux și brusc îi reveni în minte un pasaj din memoriile acesteia, nu de mult publicate. Într-un capitol întreg, povestea cum sedusese un tânăr de paisprezece ani, ea având mai mult de douăzeci în plus. Și un amănunt interesant, tânărul

sedus era fiul unei prietene, artistă ca şi ea. Nu cumva era vorba de Doug ?...

Doctorul Foster Timberlake şi soţia lui Andreea erau prezenţi, dar fiica lor Tawny nu-i însoţea. Era probabil de gardă la spital. Cassie o mai văzuse cu câteva zile înainte în cursul unei plimbări călare şi a doua oară când venise cu tatăl ei să-i ia pe Horace şi Chris pentru a asista la un meci de basse-ball. Tawny îi păruse fericită, eliberată de nervozitatea pe care o arătase în ultima vreme.

Cassie îl supraveghea discret pe Horace Miesley. Dispărea mereu în biroul său care era în apropiere, însoţit de fiecare dată fie de un grup de politicieni, fie de o singură persoană. Ar fi dorit să audă ce se discuta în acele colocvii restrânse, fiind sigură că erau subiecte deosebit de interesante.

La un moment dat, Horace se îndreptă spre bufet cu intenţia de a se servi cu ceva de băut. De mai multe ori Cassie încercase să-i vorbească, dar el refuzase mereu, pretextând că e ocupat. De această dată însă părea foarte bine dispus, aşa încât se luă după el când se întorcea în birou.

— Horace, am impresia neplăcută că mă eviţi tot timpul, declară ea atacând direct. Dar te previn că sunt mai încăpăţâ-

nată decât un catâr, aşa că ai face bine să stai chiar acum de vorbă cu mine.

Curtenitor ca totdeauna când era vorba de o femeie frumoasă, îi răspunse :

— Cassie dragă, nu ştiu ce aş putea să fac să rezist farmecului tău. Din păcate, am fost mereu ocupat şi chiar acum, crede-mă, nu este momentul potrivit să stăm de vorbă.

— Putem cel puţin să începem această mult amânată convorbire, insistă ea.

— Cum adică, să-i lipsesc pe toţi cei de aici de o prezenţă atât de seducătoare ? Nici nu mă gândesc. Pe deasupra am şi mult de lucru acum.

Întinse mâna şi luă un pahar de pe biroul său din care sorbi câteva picături, strâmbându-se.

— Probabil că acest cocktail şi-a pierdut savoarea, pe timpul în care am lipsit din birou, glumi el.

— Dacă vrei, pot să-ţi aduc altul, sau poate preferi altceva, fără alcool.

— Nu, mulţumesc. Dacă nu te superi, mai am ceva de lucru...

Luă încă o înghiţitură din băutura care nu-i plăcuse şi deschizând un dosar, începu să-l studieze făcând abstracţie de prezenţa ei.

Cassie care nu obişnuia să cedeze cu una cu două, se instală liniştită într-un fotoliu,

așteptând să vadă cât timp o va mai putea ignora. Horace continua să claseze hârtiile una după alta, sorbind din când în când câte puțin din paharul din fața lui, fără să-i acorde cea mai mică atenție. La un moment dat, scoase o batistă din buzunar, cu care își șterse fruntea care începuse să-i transpire.

— Am să-ți aduc un suc de fructe de la gheață, se oferi Cassie. În schimb n-ai să-mi poți refuza cinci minute din atât de prețiosul tău timp. Cred că nu sunt prea pretențioasă...

— Să știi că după ce vei ieși, sunt în stare să încui ușa.

— Cu atât mai rău, îmi iau acest risc.

Se duse repede la bar și când se întoarse îl găsi pe Horace în picioare, rezemat de perete. Văzând-o intrând, își ridică privirea care părea tulbure și se lăsă greoi să cadă într-un fotoliu.

— Ce se întâmplă cu tine, Horace ? Nu ți-e bine ? Ești palid !

— Nu-i nimic, nu-ți fă griji. O mică pilulă miraculoasă și totul reintră în normal.

Scotocind într-un buzunar scoase un tub, din care luă o pastilă pe care o înghiți grăbit.

— Horace, nu-mi place cum arăți ! Să-l anunț pe Foster să vină să te vadă ?

— Ți-am spus că n-am nimic. Imediat o să-mi revin.

Ducând la gură paharul cu suc de portocale, încercă să ia o înghițitură, dar paharul îi scăpă din mână și se sparse pe parchet. Acum tremura puternic și fruntea îi era acoperită de picături mari de sudoare.

— Mă duc să-l chem pe Foster...

El își apăsa pieptul cu mâna.

— Parcă... parcă sunt călcat în picioare de un elefant, gemu el cu voce stinsă.

Cassie o luă la fugă pe ușă afară. Întâlnind-o pe Lisa îi spuse :

— Bunicului tău i s-a făcut rău. Cheamă-l repede de tot pe doctorul Timberlake, eu mă duc să telefonez să vină o ambulanță.

Zgomotul unei izbituri surde îi atrase atenția. Întorcând capul îl văzu pe Horace, care încercase să fugă un pas spre ușă și se prăbușise pe covor. Să fie oare o criză cardiacă ?

— Anunț-o pe bunica ce s-a întâmplat, eu mă întorc la el și încerc să-l ajut să se ridice.

Când Doug intră în birou, ea încerca să-i deschidă gulerul de la cămașă. Horace

avea o respirație sacadată, un puls neregulat și părea că suferă foarte rău. Doug ridică receptorul telefonului, fără să pună nici o întrebare în timp ce doctorul Timberlake, care sosise între timp începuse manevrele de respirație artificială. Horace era fără cunoștință când medicul venit cu ambulanța instală aparatul electrocardiografic și îi ceru lui Cassie să părăsească încăperea. Echipa medicală urma să se ocupe în continuare de ceea ce era de făcut pentru a-l salva pe Horace Miesley.

În salon, Cassie fu orbită de lumina unui blitz și reporterul de la Spotlight o copleși cu întrebări. Încercă să rămână calmă, zicându-și că și ea ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul lui. Luând-o apoi pe Jessica de mână, plecă în căutarea lui Edward și a Melaniei. Era șocată și simțea nevoia să se afle între prieteni. Din fericire, Chris Patterson luase inițiativa de a-i trimite acasă pe invitați, procedând de altfel cu mult tact, pentru a nu mări atmosfera de senzațional ce începuse să se contureze.

Lisa se apropie de ei plângând, cu toate încercările pe care le făcea Edward de a o liniști.

Când Doug reveni în salon, casa se golise de invitați, cu excepția soției doctoru-

lui Timberlake și a celor doi reporteri. El îi anunță cu o voce gravă :

— Îl așteptăm pe șerif. Va dori probabil să-ți vorbească, Cassie, dar nu-i nimic altceva decât o simplă formalitate.

— N-aș fi crezut că este grav bolnav, observă ea. Se plângea din când în când, dar...

Brusc se opri la jumătatea frazei, simțindu-se străbătută de un fior de gheață și îi șopti lui Doug la ureche :

— Pe biroul lui se găsește un pahar cu cocktail. Trebuie să ai grijă să nu dispară.

— A băut din el înainte de a muri ?

— Da, sigur și spunea că băutura are un gust ciudat.

După câteva minute, Cassie repetă același lucru șerifului și după o oră, anchetatorului delegat al poliției, sergentul Joseph Mendes. Totul urma să fie clarificat în termen de două zile, după obținerea rezultatelor de la autopsie și de la analize.

Valerie se retrăsese în camera ei împreună cu Andreea și doctorul Foster Timberlake care le administrase calmante. Era acum calmă și dovedea o stăpânire de sine perfectă.

Chris plecase la cinema cu copiii, dorind să-i scoată din atmosfera morbidă care se

instalase în întreaga casă. Din fericire, Lisa suportase destul de bine şocul. Ideea morţii bunicului o afectase desigur, dar în realitate ea nu-i iubise cu adevărat, ea însăşi fiind ca şi inexistentă pentru el.

Doug îi evacuase fără prea multe menajamente pe reporterii de la Spotlight, care anunţaseră că se vor muta la un hotel din apropiere în aşteptarea rapoartelor de la poliţie.

După o scurtă vizită la mama sa, Doug îi invită pe Edward, Melanie şi Cassie în locuinţa sa unde le pregăti cafea din belşug.

— Ştiţi cât sunt de mulţi cei care ar fi vrut să-l omoare ? puse el întrebarea, o dată ce îi văzu instalaţi în salon cu ceştile de cafea în faţă. Numai la recepţie au fost cel puţin o duzină.

— Crezi că a fost otrăvit ? întrebă Melanie.

— Drept să spun, nu cred.

— Şi totuşi această eventualitate nu trebuie înlăturată definitiv, interveni Cassie. Sunt sigură că cei de la Spotlight ar fi încântaţi să aibă exclusivitatea reportajului.

Doug se simţi deodată cuprins de furie, supărat de faptul că nişte reporteri atât

de nedoriţi în aceste momente, fuseseră primiţi în casă la insistenţele lui Cassie. Îi era insuportabilă ideea că din cele petrecute în familia lui, presa va face articole de senzaţie.

Cassie nu părea tulburată de toată această tevatură, ceea ce îi mărea şi mai mult supărarea. El era de părere că nu trebuie să se amestece deloc, să renunţe la reflexele ei de ziaristă în cazul de faţă.

Nebănuind câtuşi de puţin aceste gânduri, Cassie continuă :

— Din fericire, Mendes nu este unul din acei poliţişti inabordabili şi încuiaţi când este vorba de ipotezele altora.

— Explică-te mai clar. Ce vrei să spui ?

Tonul iritat al lui Doug o surprinse şi o jigni pe Cassie, care însă se strădui să rămână calmă şi să nu lase să se vadă nimic din propria ei enervare.

— Sunt un martor de primă importanţă şi am certitudinea că pot să-l ajut. Pe de altă parte vreau să urmăresc ancheta pas cu pas, fiindcă o voi include în cartea pe care o scriu.

— Ce ai de gând să faci, concret ? Sunt sigur că poliţia nu are deloc nevoie de ajutorul tău.

— Opriţi-vă imediat. Doar nu aveţi de gând să vă certaţi tocmai acum ? protestă hotărât Melanie. Nu ştim deocamdată nimic sigur, aşa că s-ar putea foarte bine să fie o moarte naturală.

Fără să pară că ar fi auzit-o, Doug insistă :

— Ţi-am pus o întrebare Cassie şi aştept de la tine un răspuns.

Cassie simţi că se înfurie la rândul ei. Cu ce drept îi vorbeşte astfel, de parcă ea ar fi un copil neascultător şi iresponsabil ?

— Sunt de profesie ziaristă, domnule Hunter şi îmi propun să urmăresc toate demersurile poliţiei. Chiar dacă nu voi fi bine primită, am de gând să-mi spun cuvântul şi să pun o serie de întrebări pe care le voi considera necesare pentru lămurirea situaţiei.

— N-ai să faci nimic din toate astea ! Îţi interzic să te amesteci, nu eşti nici detectiv, nici...

— Sunt însă ziaristă într-o ţară liberă !

Doug îi aruncă o privire rău prevestitoare. Însă nu mai zise nimic fiind probabil blocat de prezenţa lui Edward şi a Melaniei. Aceeaşi impresie o împărtăşea şi Edward care se ridică imediat şi îi făcu semn Melaniei să-l imite. Sora Cassiei îşi urmă soţul, deşi era evident că nu prea este încântată.

— Dacă ai nevoie de mine, caută-mă neapărat, îi şopti la ureche când o sărută la plecare.

Cassie nu-i răspunse şi aştepta în picioare, ţeapănă, ca Doug să-şi conducă invitaţii până la ieşire. Întors în cameră avea faţa albă de mânie :

— Sora ta mă consideră deci o brută ? Nu am obiceiul să bat nici o femeie...

— Nu gândeşte deloc aşa. Este însă grijulie de felul ei când este vorba despre sora ei mai mică, declară Cassie.

Văzându-l pe Doug care se plimba de la un capăt al camerei la celălalt, ca un leu în cuşcă, ea adăugă cu un suspin :

— Vino să te aşezi lângă mine şi să stăm de vorbă liniştit.

Doug se instală alături de ea, fără să pară însă deloc liniştit.

— Sunt limite peste care nu trebuie să trec, observă el cu o furie greu stăpânită. Ţi-am făcut o mulţime de concesii în ultimul timp, dar nu pot suporta curiozitatea ta de-a dreptul morbidă în legătură cu

Horace. Ești liberă să te ocupi de orice afaceri scabroase ai poftă, dar nu te amesteca în povestea de aici. Și încă ceva. Dacă ar fi într-adevăr vorba de o crimă, asasinul simțindu-se amenințat să fie descoperit, poate comite o nouă crimă. Este și acesta un motiv în plus să te potolești.

Cassie nu-l auzise niciodată până acum pe Doug vorbind astfel. Era gata, gata să-l pună la punct cu o replică usturătoare, dar se opri în ultima clipă, socotind că Doug este scuzabil după ziua îngrozitoare pe care o trăise. Așa că recurse la soluția ei obișnuită de a ieși din încurcătură, umorul :

— Îți promit să fiu mai atentă, la toate cocktailurile pe care le voi bea, până la lămurirea situației.

— Nu prea ai haz cu gluma asta, observă el fără să zâmbească. Cred că ești de-a dreptul iresponsabilă, Cassie. Gândește-te mai bine că ai un copil de unsprezece ani, înainte de a te avânta în tot felul de aventuri nesăbuite.

— La acest capitol te rog să nu-mi dai lecții. Săptămâna trecută te plimbai pe o grindă la cinci etaje deasupra solului, când ai vizitat un șantier de construcții...

— Ceea ce făceam eu nu comporta nici un risc. Treburi din astea fac de la vârsta de șaisprezece ani.

— Nu sunt de acord. Și tu ai, ca și mine, un copil de unsprezece ani de crescut, așa că nu văd unde este diferența.

— Nu vezi pentru că nu vrei să vezi ! În tot cazul eu nu plec în călătorii care durează luni de zile pentru a redacta articole de care nimeni nu are nevoie. Nu aș accepta niciodată să mă dau în spectacol la televiziune pentru câțiva dolari. Vezi tu, Cassie, de asta m-am temut de la început. Suntem prea diferiți unul față de celălalt ca să ne putem înțelege.

La aceste cuvinte jignitoare Cassie consideră că este mai bine să nu răspundă, preferând să-i lase timp să se calmeze. Era convinsă că atunci își va cere scuze. Ca să-și facă de lucru, începu să strângă ceșcuțele de cafea, pe care apoi le duse la bucătărie. În timp ce le spăla la chiuvetă, un gând o făcu să tresară. Nu cum a iritarea lui era provocată de teama că Valerie, mama lui, ar putea fi acuzată ? Urmărind această idee, la înapoierea în salon, încercă să-l liniștească relatându-i că fusese împreună cu Valerie aproape tot timpul când Horace ieșise din biroul lui ca să meargă la bar, pentru a-și lua ceva de băut.

În timp ce vorbea, Doug o privea mai întâi nedumerit, apoi încet, încet pe fața lui se așternu consternarea, de parcă o considera nebună.

— Nu sunt neliniștit în legătură cu mama, spuse el. Ea nu avea nici un interes în suprimarea lui Horace, amândoi fiind mulțumiți de căsătoria lor. Ți-am spus poate că la un moment dat se gândea să se mărite cu amantul ei, dar să știi că în realitate nu s-ar fi hotărât niciodată serios pentru o astfel de soluție.

Cassie se întreba în sinea ei, oare câte minciuni îi turnase Valerie ? Revenind la acuzațiile pe care i le adresase Doug, căută să se justifice :

— Așadar mă condamni pentru că aș fi iresponsabilă, exhibiționistă și nu mai știu cum, uitând că nici tu nu poți fi scutit de o mulțime de reproșuri. Și tu faci călătorii care te țin departe de casă, ai ore de lucru imposibile, manipulezi politicieni și ziare după cum îți dictează interesul și așa mai departe.

— N-am de ales. Toate astea fac parte din munca mea. Tu în schimb, îți poți alege subiectele reportajelor fără nici o constrângere, ca să nu mai vorbim de faptul că nici

nu ești obligată să lucrezi pentru a-ți asigura existența.

Cassie se stăpânea din ce în ce mai greu. Oricât încerca să-i găsească scuze, până acum Doug nu-i dăduse ocazia să-l audă susținând puncte de vedere atât de retrograde. Dorind să pună capăt acestei discuții penibile, i se adresă cu o voce obosită :

— Dacă acestea sunt ideile tale... mă rog, te privește, dar să știi că nu mai vreau să discutăm acum, nimic. Mă duc să mă culc.

— Unde, aici ?

— Natural, unde în altă parte ?

De obicei dormeau într-adevăr împreună aici în fiecare noapte, până la orele două sau trei, după care ea se întorcea în dormitorul care-i fusese destinat în clădirea principală.

— Nu cred că este cea mai bună soluție, replică el. Dacă tot nu suntem în stare să ne înțelegem, este mai bine să ne despărțim imediat.

— Dacă înțeleg eu bine, vrei să mă determini să abandonez ancheta privitoare la moartea tatălui tău vitreg, deși ea face parte din cartea la care lucrez. Dacă re-

fuz, vei înceta să mă mai vezi. Asta ai vrut să spui ? După o mică întrerupere, continuă :

— Doug, te rog, nu recurge la soluții extreme.

— Nu dramatiza situația. Sunt pur și simplu îngrijorat pentru tine și de aceea îți cer să fii rezonabilă.

— Rezonabilă, adică așa cum înțelegi tu ca cineva să fie rezonabil !

— Chiar așa, pentru că tu ești incapabilă să sesizezi evidența pericolului, atunci când îl ai în față.

Cassie se apropie de el și îl cuprinse în brațe. Nu vedea altă posibilitate de a pune capăt acestei discuții care amenința la tot pasul să degenereze într-o ceartă zdravănă. Era în fond mulțumită să constate că furia lui Doug se datora în ultimă instanță grijii pentru propria ei siguranță.

— Dragul meu, hai să terminăm cu cearta asta. Am avut o zi grea amândoi, suntem obosiți, enervați. Să mergem la culcare și sunt sigură că mâine vom vedea lucrurile mult mai limpede.

Doug nu se lăsa îmbunat :

— Renunți deci la ideea ta să urmărești ancheta împreună cu Mendes ?

Ea clătină capul, refuzând :

— Nu pot să renunț. E ceva care face parte din meseria mea.

— În cazul acesta nu mai avem ce discuta.

Se desprinse din brațele ei și porni spre ușă, cu intenția să părăsească încăperea.

Cassie nu era obișnuită cu astfel de refuzuri și duritatea lui o scotea din sărite. Enervată la culme, îi strigă în timp ce el se îndrepta spre bucătărie :

— Eu nu încerc să-ți dau sfaturi cu privire la lucrările tale, așa că n-ai nici un drept să te amesteci în ceea ce fac eu. Nu înțeleg de unde până unde ai ajuns la concluzia că sunt frivolă și nechibzuită.

Trase adânc aer în piept și continuă :

— Și mai ales renunță la ideea că poți să spui despre mine că sunt o mamă care nu se ocupă de copilul ei. Fata mea este fericită, bine crescută. De ce ar fi trebuit să-i interzic să stea de vorbă câteva minute cu un ziarist ? Orice ai spune, Jane și Warren Valkenberg sunt oameni de o sută de ori mai serioși decât adunătura de aiuriți care se învârtesc în jurul tău.

Așteptă un moment și neprimind nici un răspuns, continuă :

— Așa că pe viitor... fără lecții de morală, domnule Hunter !

Doug tresări când auzi trântindu-se ușa de la intrare. Era intens preocupat de moartea lui Horace, dar încet, încet, gândurile lui se îndreptau din nou spre Cassie și la felul cum se purtase cu ea. Furios pe el însuși, își turnă un pahar mare de whisky. Ce demon îl împinsese să fie atât de brutal ? Cum putuse să o acuze că nu se ocupa de educația copilului ei ? Căminul familiei Valkenberg era cu siguranță mult mai primitor și mai cald decât casa Valeriei, în care creștea Lisa.

„Am stricat totul" își spuse Doug umplându-și din nou paharul. Dar Cassie, de ce este și ea atât de neînțelegătoare ? Putea găsi sute de alte subiecte mai bizare și generatoare de scandal. Și acum... să se intereseze de ancheta poliției în legătură cu moartea lui Horace.

Ajuns la acest punct cu gândul, se simți străbătut de un fior rece. Desigur, Horace fusese un om neplăcut, dar cât de odios putea fi cel care se gândise să-l otrăvească !

Își aminti de moartea fostei lui soții, Buffy, cu trei ani în urmă. Nu va tolera ca prin imprudența ei Cassie să se expună în continuare la tot felul de riscuri inutile. Trebuia oprită neapărat.

Îndreptându-se spre dormitor, luă cu el sticla de whisky. Aici, patul larg părea atât de gol... fără Cassie.

Gândindu-se că probabil acum, la rândul ei, Cassie se simte singură și poate că plânge, suferea și mai mult.

Într-un târziu reuși să adoarmă. Băutura nu-l ajutase să găsească o soluție la problemele sale, dar cel puțin îi amorțise durerea.

ROMANELE COLECȚIEI

„EL ȘI EA" — CĂRȚILE PE CARE

INIMA DUMNEAVOASTRĂ LE

AȘTEAPTĂ.

CAPITOLUL 12

Autopsia și examenele de laborator confirmară bănuielile Cassiei: Horace Miesley fusese asasinat. Medicul legist găsise în sângele lui dozele normale, terapeutice, de medicamente prescrise de cardiolog. Dar, în plus, o mare concentrație a substanței comercializată sub denumirea de „Cardioprim". Această substanță, luată în cantități mici, era destinată suprimării durerilor de angină pectorală, dar în doze prea mari putea provoca un stop cardiac. Laboratorul mai găsise urme de Cardioprim și în restul de cocktail din care băuse Horace.

Din cauza riscului pe care-l prezenta, acest medicament se elibera numai pe rețetă medicală și o cercetare atentă în toată casa nu descoperi nici o astfel de rețetă. Farmaciile din zonă nu vânduseră Cardioprim în ultimul timp. Când Cassie îi făcu o vizită sergentului Mendes, acesta îi spuse că foarte mulți din invitații care par-

ticipaseră la recepţie ar fi putut aduce cu ei această substanţă procurată înainte.

— Nu prea ştiu pe cine să bănuiesc. Cu cine credeţi că ar trebui să încep cercetările ?

Poliţistul o tachina cu privire la talentul ei de detectiv amator, dar în realitate aprecia spiritul ei lucid, raţional.

La auzul denumirii de Cardioprim, Cassie îşi amintise imediat de discuţia pe care o surprinsese cu câtva timp înainte, între Miesley şi Tawny.

— Cred că ar fi bine să vorbiţi cu doctoriţa Tawny Timberlake, fiica lui Foster Timberlake, îi sugeră ea, relatându-i discuţia la care asistase. Eu cred că Tawny i-a dat pastilele lui Horace. Criminalul le-a găsit şi i le-a pus în paharul cu cocktail. Cred că trebuie verificat, dacă a existat o reţetă şi cine a eliberat-o. Nu este exclusă nici posibilitatea ca Miesley să-şi fi procurat medicamentul pe altă cale, pentru că de fapt în seara recepţiei Tawny a lipsit, fiind de gardă la spital.

— Mai exact spus ar fi că dumneavoastră n-aţi văzut-o la recepţie, nu putem afirma că nu a fost acolo.

— Da, e adevărat. Ar fi putut intra şi ieşi din casă printr-o uşă de serviciu din

spate şi nici de maşină nu ar fi avut nevoie, cele două proprietăţi fiind învecinate.

— Ar fi avut un motiv să-l suprime ?

— Nu ştiu. Cred însă că era mai curând una dintre puţinele persoane care nu aveau un astfel de motiv.

Mendes, după un telefon dat la reşedinţa familiei Timberlake, îi spuse Cassiei :

— Acum nu este acasă, ci la spital. Guvernanta cu care am vorbit zicea că este obosită şi deprimată în ultimul timp, aşa că nu vreau să o chinuiesc fără rost cu întrebările mele. N-aţi vrea să mă însoţiţi la clinică, unde figura dumneavoastră cunoscută mi-ar uşura demersul ?

Cassie acceptă imediat. La clinică, o găsiră pe Tawny la bufetul spitalului, aşezată la o masă. Era palidă, cu ochii încercănaţi şi era informată asupra tuturor circumstanţelor morţii lui Horace Miesley ; ziarele publicaseră toate detaliile cunoscute. Pe când Mendes o informa asupra datelor obţinute în laboratoarele poliţiei, ea asculta cu o privire rătăcită, incapabilă de orice reacţie.

— Cred că ai avut mult de lucru în ultima vreme, deschise Cassie dialogul.

Ea răspunse abia şoptit :

— Întotdeauna e mult de lucru la spital.

Mendes interveni, pentru a aduce discuţia pe făgaşul care-l interesa :

— S-ar putea ca oboseala dumneavoastră să fie pe bază nervoasă. I-aţi dat lui Horace Miesley pastilele care i-au provocat moartea şi vă întrebaţi desigur dacă poliţia ştie acest lucru.

Tawny se făcuse albă la faţă.

— Nu eu... În ziua aceea am fost tot timpul în spital...

— Aţi fi putut totuşi lipsi pentru un scurt timp...

— Nu, nu înţelegeţi cum stau lucrurile.

Se ridică de pe scaun şi le făcu semn să o urmeze în încăpere unde îşi petreceau nopţile medicii de gardă. Acolo se aşeză pe pat şi izbucni în plâns, neputând să se mai stăpânească.

Cassie aşteptă câteva clipe, apoi se aşeză alături de ea şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Ştiu că ţi-a cerut să-i dai pastilele şi că l-ai refuzat. Am auzit discuţia, Tawny. De ce ţi-ai schimbat părerea ? Te-a ameninţat ?

Tawny încuviinţă mişcând capul :

— Ne-am certat îngrozitor. Mă ameninţa că nu ne vom mai vedea niciodată dacă nu-i dau ascultare. În seara următoare nu a vrut să-mi deschidă uşa şi nu răspundea nici la telefon.

— Şi atunci ai cedat, nu-i aşa ? murmură Cassie.

— Am fost obligată s-o fac. Îl iubeam, nu înţelegi că îl iubeam ? El nu mă băga în seamă până când m-am împrietenit cu Doug. Lumea îl vorbea de rău dar cu mine s-a purtat frumos.

De sub halat, scoase un lănţişor de aur, de care era agăţat un pandantiv cu briliante.

— E ultimul cadou pe care l-am primit de la el. Era un om tandru şi afectuos. Nimeni nu l-a cunoscut mai bine ca mine. Apoi, trecând în defensivă, continuă : Nu făceam nici un rău nimănui. De mai mulţi ani, el şi Valerie aveau dormitoare separate. Valerie a avut zeci de amanţi, printre ei numărându-se şi tatăl meu. Nici un moment nu am considerat că eu aş fi cauza separării dintre ei.

Se opri din nou şi reîncepu să plângă în hohote. Fiind convins că nu ea este vinovatul pe care-l căuta, sergentul Mendes încercă să o liniştească, cu blândeţe. După ce reuşi acest lucru, Tawny se declară dispusă să le povestească tot ce ştia : văzuse un flacon cu Cardioprim pe biroul unui coleg la spital şi i-l ceruse. Pe Horace îl pusese să-i promită că nu-l va folosi decât

după sfatul cardiologului care îl îngrijea. Credea că Miesley nu o ascultase și acum se simțea vinovată de situația care se crease.

*

Când Doug veni seara acasă, cu greu se putu stăpâni Cassie să nu-l întâmpine cu cuvintele : „Vezi, domnule ! Atât de perfecta Tawny Timberlake, statuia vie a onorabilității, trăia de fapt cu un om de două ori mai bătrân decât ea. A fost pe deasupra și atât de slabă de înger, încât a cedat șantajului și i-a furnizat drogurile care l-au dus la moarte".

Dar cu voce tare nu spuse nimic, căci în ultimul timp ea și Doug aproape că nu-și mai vorbeau. El își reluase purtarea rece, distantă, obligând-o astfel să facă același lucru. În ultima săptămână avuseseră o singură discuție, cu ocazia căreia Doug își ceruse scuze pentru faptul că o calificase drept o mamă care își neglijează copilul. Pentru a-și uita supărarea, se consacra numai și numai lucrului pe care-l începuse. Valerie Hunter încerca în zadar să ascundă suferința pe care i-o provocase moartea lui Horace. Acaparată de pregătirile de înmormântare și de alte multe solicitări venite de la partenerii de afaceri ai soțului ei, nu avusese timp pentru reluarea lucrului de redactare a memoriilor.

Cassie luase obiceiul ca, în timpul mesei, să-i informeze pe cei prezenți despre mersul anchetei pe care o făcea Joe Mendes. În această zi de vineri, așteptă însă momentul în care fetele terminând de mâncat, se retraseră în camera lor ca să asculte niște discuri. Adulții, Cassie, Valerie, Doug și Chris Patterson merseră în salon să-și bea cafelele și să privească la televizor un meci în care jucau cei de la Padres. Toți jucătorii purtau banderole negre, în semn de doliu pentru patronul lor.

— Am trecut astăzi după-amiază pe la poliție ca să văd ce-mi mai spune Joe Mendes, începu Cassie.

Doug o privi încruntat și se întoarse ostentativ cu spatele la ea și cu fața la ecranul televizorului, în timp ce dimpotrivă, Valerie ardea de nerăbdare să audă continuarea.

— E ceva nou ? se interesă ea. Au descoperit de unde proveneau pastilele ?

— Da. Tawny Timberlake i le dăduse lui Horace, erau câteva eșantioane de Cardioprim. Nefiind găsite în casă, se crede că

au fost folosite de către cel care l-a otrăvit pe Horace.

Le dădu mai multe amănunte, trecând repede peste legătura dintre Horace și Tawny, cu intenția de a o menaja pe Valerie. Doug renunțase să se mai prefacă indiferent în timp ce Chris dădea semne evidente de enervare.

— Acum totul este să se afle cine știa de existența acestor pastile, trase Cassie concluzia. În afară de Tawny, desigur.

— Biata fată ! exclamă Valerie pe un ton de compătimire sinceră. Nu știam nimic de legătura lor, dar lucrul acesta nu mă surprinde fiindcă Horace era foarte discret. Reușea însă totdeauna când voia să obțină ceva de la o femeie și ea, sărmana, credea probabil că o iubește.

— Da, întocmai, confirmă Cassie. Este într-o stare groaznică și se consideră responsabilă de nenorocirea care s-a întâmplat.

— Poliția o suspectează ?

— Pe moment, nu.

— Îmi dau seama cum stau lucrurile. Să știi, Cassie, că nu aveam habar de existența acestor medicamente. Nu mai intrasem în camera lui de luni de zile și cu atât mai puțin în baie ca să-i controlez dulăpiorul de farmacie de acolo.

Cassie se întoarse către Chris.

— Dar dumneata ? Horace îți cerea mereu câte ceva. Ar fi trebuit să știi de existența pastilelor și cu toate astea n-ai spus niciodată nimic. De ce, Chris ?

El era vădit încurcat.

— Știam, sigur că știam de ele. Dar nu eu i le-am pus în cocktail. Nu am avut nici un interes să-l ucid !

— Chiar așa să fie ? Știai că ești trecut în testamentul lui și pe de altă parte, se pare că nu l-ai iertat niciodată pentru faptul că te-a obligat să joci, chiar atunci când erai bolnav. Așa s-a terminat cariera dumitale de sportiv. S-ar putea să fi vrut să te răzbuni.

Doug îl privea insistent, în timp ce el își ștergea fruntea transpirată.

— N-am nici un amestec în toată povestea asta. Crede-mă, îți jur, Doug !

— Atunci de ce îți este frică ?

— Cu aproximativ o săptămână înaintea morții, cred că era luni, Horace m-a trimis să-i cumpăr un tratat de medicină despre bolile cardiace. Avea volumul deschis la pagina unde era trecut Cardioprimul,

voia să se documenteze cu privire la contraindicațiile acestui medicament. Când l-am întrebat dacă doctorul Goldman i le-a prescris, mi-a răspuns afirmativ și mi-a arătat mai multe flacoane pe care le ținea în dulăpiorul de la baie. Îmi spunea că trebuie să știu unde să le găsesc atunci când mă va trimite să i le aduc, la nevoie.

Aruncând o privire piezișă spre Valerie, continuă :

— Joia trecută am luat masa cu câțiva dintre jucătorii echipei. Începuseră să se plângă de...

— De Horace, termină Valerie în locul lui. Toată lumea știa că nu prea era iubit de nici unul dintre ei. Și ce-i cu asta ?

— Le-am povestit despre pastile și despre efectele lor secundare. Administrate în doze mari, puteau provoca moartea cuiva... Valerie, te rog să mă ierți... să știi că eram enervat pentru că mă certase cu puțin înainte. Mai eram și un pic băut, dar vă asigur că nu m-am gândit nici o clipă...

Valerie îi făcu semn să se liniștească.

— Cred că n-ai sugerat pe față cuiva să-i pună în pahar pastilele ?

— Doamne ferește ! Am spus doar : „Într-o zi poate că o să greșească singur și

o să ia o doză prea mare". Altceva nimic, vă jur.

— Dacă așa stau lucrurile, cred că este interesant de știut cine era atunci de față, observă Doug.

— Cum poți să spui așa ceva... Nici unul din ei...

— Spune-mi cine erau ! zise Doug pe un ton autoritar.

Chris îi enumeră niște nume. Să fi venit oare unul din acești jucători pe ascuns, după meciul de duminică, pentru a săvârși acea faptă odioasă ? Nu părea probabil, căci nu ar fi avut nimic de profitat.

— În tot cazul, asasinul a acționat foarte repede, în cele câteva momente în care Horace ieșise din birou. Probabil că îi urmărea fiecare gest și fiecare mișcare, spuse Cassie.

Valerie suspină.

— Ai să fii probabil obligată să-i povestești lui Mendes cele relatate de Chris.

— Am să-i telefonez eu imediat, interveni Doug. Cred că el te va chema mâine dimineață pentru lămuriri.

— Noapte bună, la toată lumea.

Valerie se ridică și întinse o mână spre Chris cu un surâs fermecător. El șovăi o

clipă, apoi o urmă sub privirile mirate ale lui Cassie și Doug.

Acesta din urmă se ridică și spuse că îl va chema la telefon pe Mendes, de la locuința lui. Cassie încercă să-l mai rețină :

— În după-amiaza aceea, Miesley a primit multă lume și ar fi putut să se certe cu unii dintre ei.

Era evident faptul că insistența ei nu-i făcea plăcere lui Doug, dar cu toate astea continuă :

— Doug, știu că nu te topeai de dragul tatălui tău vitreg, dar cred că ai putea să încerci mai mult pentru a ajuta poliția la lămurirea cazului. Știi doar atâtea lucruri despre afacerile în care era amestecat Miesley...

— Ai face bine să încetezi jocul acesta de-a detectivul particular, Cassie. Îl încurci mereu pe Joe cu teoriile tale.

— Dimpotrivă. El apreciază ajutorul meu și eu găsesc această afacere de-a dreptul pasionantă.

— Pentru că ți-ar mări vânzarea cărților pe care vrei să le scrii ? Bună publicitate, desigur ! o repezi Doug cu un aer dezgustat. Îmi și imaginez titlurile scrise cu

litere groase în ziare : Autoarea ultimei cărți de succes apărută în librării luna aceasta, îl descoperă pe asasinul bogatului om de afaceri Horace Miesley. Ai să faci rost în felul acesta de două-trei emisiuni de televiziune sau poate chiar de un film, nu ?

— Nu m-am gândit la așa ceva ; dar dacă într-adevăr se ivește ocazia, crezi că ar fi rău dacă n-aș lăsa-o să-mi scape ?

— Eu cred că sunt multe alte șanse mai cinstite decât aceasta în viață. Noapte bună, Cassie !

Doug nu obișnuise să fie sarcastic în discuțiile lor de până acum.

Supărată, Cassie ieși din casă, cu intenția de a face o plimbare care să o liniștească. Nu se împăca cu gândul că este tratată ca o ziaristă aparținând presei de scandal sau ca o starletă gata să facă orice, numai să atragă atenția publicului.

O jumătate de oră mai târziu, tot supărată, se afla cățărată în cabana unde petrecuse prima noapte de dragoste cu Doug. Ar fi vrut să-l aibă alături de ea, să-i poată explica multe din lucrurile pe care el nu le înțelegea și care îl supărau.

După un sfert de oră, hotărârea ei era luată și acum bătea la ușa locuinței lui Doug, tremurând de surescitare nervoasă.

Doug deschise, îmbrăcat cu un halat bleumarin şi ţinând în mână un pahar. Când îl întrebă dacă poate să intre, el ar fi vrut să spună nu, dar buna creştere îl împiedica să facă lucrul acesta. De altfel, adevărul era că până acum, tocmai gândul la Casise îl ţinuse treaz. Nu putea să şi-o scoată din minte, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea.

Cât mi-ai lipsit... îşi spuse în sinea sa văzând-o. Am să scap vreodată de această obsesie ?

O întrebă dacă vrea cafea sau un pahar de alcool, dar fu refuzat. Amândoi se priveau stând în picioare.

— De fapt noi nu suntem chiar aşa de deosebiţi pe cât se pare, începu ea. N-am avut nici unul o copilărie prea fericită, tu în special ai suferit cel mai mult. Eu am avut de bine, de rău o mamă care mă iubea deşi era adesea depresivă. Suntem marcaţi amândoi de multiple cicatrici. Ne-am căsătorit tineri, am avut imediat câte un copil şi cei pe care i-am iubit ne-au fost răpiţi de o soartă nemiloasă. Am suferit enorm, Doug, dar am fost capabilă să mă reculeg şi să privesc înainte, dând uitare trecutul dureros. Vreau să trăiesc, înţelegi, eu vreau să trăiesc, pe când tu pui mereu o distanţă enormă între

tine şi lumea din jurul tău. Ştiu sigur că o parte din tine vrea să ducă altă viaţă, din care nici eu nu pot fi exclusă.

Acest mod de a privi lucrurile nu-i plăcea lui Doug, dar nici ideea unei spovedanii, prin care să-şi scoată la lumină toată viaţa intimă nu i se părea mai potrivită. Se rezumă deci la câteva observaţii simple cu caracter general :

— În ceea ce mă priveşte prefer o existenţă fără complicaţii. Vreau să-mi conduc afacerile cu calm şi demnitate, cu cât mai puţină publicitate gălăgioasă. Nu cred despre mine că sunt un om nesociabil, care trăieşte în trecut, dar aş putea să te întreb pe tine de ce cauţi permanent publicitatea, lumina proiectoarelor ? Mai cred că ceea ce te trage la mine este printre altele faptul că sunt un tip echilibrat, conservator. De altfel, nu avem nevoie să apelăm la Sigmund Freud ca să constatăm că în fond ceea ce ne apropie cel mai mult este o atracţie fizică, iartă-mi cuvântul... animalică.

— După tine, crezi că asta ar fi totul ?

— N-am avut timpul necesar pentru a stabili alte punţi de legătură.

Minţea cu neruşinare şi amândoi ştiau că nu aşa stau lucrurile. Atunci de unde

dorința aceasta de a jigni permanent ? Îndreptându-se spre canapea, ea se străduia să se stăpânească.

— Dacă asta e situația, de ce vrei să întrerupem legătura noastră ? Nu ai de ce să-ți faci griji pentru o persoană care nu-ți inspiră altceva decât o dorință... animalică.

— Este imposibil, pentru că tu crezi că iubești și nu vreau să te fac să suferi.

— În realitate, toate argumentele pe care le-ai invocat n-au nici o legătură cu răceala care a intervenit între noi. Adevărul este că vrei cu orice chip să-mi interzici să urmăresc ancheta poliției.

— Vezi, interpretarea aceasta arată foarte bine diferența care există între noi. Cassie, nu te supăra... am de lucru...

— N-am să plec atâta timp cât ai să minți, pretinzând că n-ai nici un sentiment față de mine. Nu este adevărat, ținem unul la altul, Doug. Numai că eu nu încerc să te conduc cu bățul de la spate.

— Ba cam așa ceva ai făcut. Inconștient poate, mi-ai impus stilul tău de viață pe care nu-l pot suferi, îi taie el vorba. Te rog încă o dată, lasă-mă să-mi văd de treabă.

— Nu ! strigă ea sărind în picioare, cu ochii în lacrimi. Dacă nu-ți place un anume aspect al vieții mele, am să te țin de-

parte de el. Cât privește moartea tatălui tău vitreg, să știi că ceea ce fac nu este periculos. Îmi fac pur și simplu meseria. De ce nu vrei să mă înțelegi ?

Doug, care de obicei era calm, ponderat, de data aceasta simțea că își iese din sărite:

— Nu este nicidecum adevărat. Te înșeli. Dar dacă într-o zi îmi voi dori un alt copil, n-am să admit ca mama lui să lipsească tot timpul de acasă. Nici nu doresc să intru în concurență cu admiratorii tăi libidinoși sau cu diverși colegi din presa de scandal. Nu înțeleg ca, fugind după celebritate, eu să fiu mereu pe planul doi...

— Doug, nu fi ridicol !

— Destul ! îi comandă el brutal. De ce nu ai răbdare să mă asculți, dacă tot spui că vrei să-mi cunoști sentimentele ? Pericolele la care te expui în cursul acestei anchete mă înnebunesc pur și simplu. Soția mea a murit asasinată, Cassie. Te-ai întrebat cât am suferit atunci ? Văzându-i calul care s-a întors singur, am plecat să o caut. Am găsit-o pe marginea drumului, cu corpul sfârtecat de împunsături de cuțit. A murit în brațele mele... Cu puțin înainte ne certaserăm pentru un fleac și ea ieșise să se liniștească. N-am să-mi pot

ierta niciodată cearta aceea și astăzi mă simt tot atât de vinovat ca și atunci. Doamne... Dumnezeule...

Se întrerupse ștergându-și ochii umezi.

— Trebuie să-mi rezolv singur problemele. Tu nu dorești să-ți schimbi modul de viață pentru că eu sunt bântuit de tot felul de spaime. Să știi că îți dau dreptate, așa că nu mai avem ce să discutăm. Am pierdut deja o soție... nu vreau să mai risc un alt accident asemănător.

Porni să iasă din cameră, dar se opri în prag.

— De fapt îți datorez câteva amănunte în legătură cu copilăria mea. Taică-meu și-a pus capăt vieții când mama a refuzat să se mărite cu el. Tu nu știi nimic despre femei ca Diana Deveraux care se distrau jucându-se cu sentimentele unui adolescent timid și fără apărare, sau despre șleahta de guvernante care ar fi trebuit chipurile să se ocupe de mine în absența mamei... Nu știi nimic despre mine, Cassie. Absolut nimic !

Cassie era stupefiată. Niciodată nu-și închipuise grozăvia care fusese moartea lui Buffy sau drama morții tatălui lui. Ver-

siunea pe care o auzise de la Valerie era cu totul alta.

Doug avea dreptate. Nu avuseseră timp să se cunoască. Prin câte neorociri trecuse... Distanța care îi separa pe ei doi era mult mai mare decât crezuse la început.

Privind la ceas, văzu că era trecut de ora zece. Dezorientată, căutând un sprijin, se hotărî să meargă și să stea de vorbă cu Melanie și cu Edward. Avea nevoie de înțelegere, de afecțiunea lor și apoi Edward îl cunoștea mult mai bine pe Doug.

Telefonă de la ea din cameră. Melanie, auzindu-i vocea tremurată de emoție, îi propuse să vină la ea la locuința familiei Miesley, dar Cassie se împotrivi.

— Vreau să ies din atmosfera asta lugubră de aci.

— Bine. Te așteptăm, dar fii atentă cum conduci, să nu faci imprudențe dacă ești atât de tulburată.

Cassie promise și înainte de a pleca prinse cu un ac în ușă un bilețel prin care explica unde se duce. Noaptea era superbă și conducea cu plăcere pe autostrada puțin frecventată la acea oră. Absorbită de gândurile ei, tresări violent când în lumina

farurilor zări o siluetă îmbrăcată în alb în fața mașinii.

Apăsă violent pe frână și roti brusc volanul, în încercarea de a evita să o lovească pe fetița care îi ieșise înainte. Frânele parcă nu răspundeau, mașina intră în derapaj... Înainte de a-și pierde cunoștința, atât mai avut timp să-și spună : „Bine că mi-am pus centura de siguranță".

CAPITOLUL 13

Când soneria telefonului îl trezi a doua zi dimineață, Doug Hunter avea o migrenă îngrozitoare. Ridicând receptorul, aruncă mașinal ochii spre ceas. Era ora șase și douăzeci și cinci.

— Alo ! mormăi el în aparat.

Îi răspunse vocea lui Edward care își cerea iertare pentru faptul că îl sună la o astfel de oră, sâmbătă dimineața. Doug știu imediat că ceva neobișnuit se întâmplase.

— Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat ? întrebă el chinuit de greață și de crampe la stomac.

— E în legătură cu Cassie. Totul va fi bine, numai că...

— Ce vrei să spui ? Nu este acasă ?

O spaimă intensă, irațională puse stăpânire pe el. Simțea că nu-și mai controlează reacțiile.

— Este la spital, Doug. S-a izbit de un pom la câțiva kilometri de casa noastră,

în drum spre noi. Poliţia ne-a anunţat foarte repede şi Melanie a putut imediat s-o vadă cinci minute. Cassie era încă şocată, delira şi spunea ceva despre frânele maşinii care nu au funcţionat. A mai rugat-o pe Melanie să-ţi spună să verifici sistemul de interfon din casă.

Doug il asculta, întrebându-se în acelaşi timp de ce Edward nu-i face o relatare mai amănunţită a celor întâmplate. Pentru o clipă o revăzu pe Buffy. Era căzută la pământ, în agonie şi el nu putea face nimic ca să o salveze.

— Cassie... e rănită grav ?

— Nu, nu. Are să scape destul de uşor. Dar deocamdată nu are voie să primească vizite, cu excepţia Melaniei...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, spune-mi odată, ce s-a întâmplat, cât e de grav accidentată !

— Linişteşte-te, Doug. Ţi-am spus adevărul. Nu este rănită grav. A fost şocată dar fără leziuni cerebrale. În rest, hematoame, zgârieturi; dar nu sunt fracturi, nici hemoragie internă. A fost salvată de centura de siguranţă. Ceva mai târziu doctorii pot spune mai multe, dar de fapt este vorba numai să o mai ţină o zi, două, sub observaţie, aşa că oricum, luni va fi acasă. Ai grijă de Jessica. Imediat ce vom putea,

venim şi noi acolo. Deocamdată Melanie se odihneşte căci cea mai mare parte a nopţii a petrecut-o la spital.

Nu cumva Edward îi ascundea ceva ? Trebui să-l ameninţe că se va duce personal la spital ca să se informeze, ca să scoată în fine toate amănuntele pe care le voia. Urmare a impactului, parbrizul maşinii se spărsese şi îi provocase mai multe tăieturi superficiale care necesitaseră patruzeci de puncte de sutură. Un trecător, martor la accident, anunţase imediat poliţia, care găsise în portofelul lui Cassie adresa biroului lui Edward. De acolo, aflaseră telefonul de acasă şi il preveniseră. Melanie începuse deja de altfel să fie îngrijorată din cauza întârzierii.

După terminarea convorbirii telefonice, Doug luă două antinevralgice şi făcu un duş fierbinte. În ciuda cuvintelor liniştitoare ale lui Edward se simţea tulburat şi oarecum vinovat pentru felul în care vorbise cu Cassie înainte de plecarea ei în seara precedentă. Poate că ea condusese neatent din cauza supărării pe care el i-o provocase. Dar deodată îşi aminti observaţia ei, făcută la spital, că frânele maşinii nu funcţionaseră. Maşina era nouă. Să fie oare vorba de un sabotaj pus la cale ? Cum pu-

tea fi explicat altfel un accident survenit fără o cauză aparentă ?

Şi totuşi ipoteza sabotajului era greu de susţinut. Numai Chris, Tawny şi mama lui ştiau de colaborarea dintre Cassie şi poliţie în cadrul anchetei.

Jessica şi Lisa îşi luau micul dejun când Doug intră în sufragerie. Cu multe menajamente şi spunând mereu că nu este nimic grav, le anunţă vestea accidentului. Jessica izbucnise în hohote de plâns, terorizată de amintirea nefericitei întâmplări în urma căreia murise tatăl ei, doar sosirea Melaniei reuşi să o mai liniştească puţin. Doug avusese deja ocazia să constate cât tact şi bunătate naturală avea soţia prietenului său, aşa încât acum, văzând-o cum se poartă cu Jessica, îşi recunoscu tacit greşeala pe care o făcuse, la început, înainte de a o cunoaşte, când se opusese acestei căsătorii care se dovedea acum atât de reuşită.

Nedorind să creeze o panică suplimentară printre ai săi, Doug îi încredinţă numai lui Joe Mendes bănuielile Cassiei în legătură cu frânele defecte ale maşinii. Şi parcă mai spusese ceva Cassie în legătură cu sistemul de interfon instalat în reşedinţa lui Horace Miesley.

Interesându-se, află că această aparatură fusese montată cu mult înainte de căsătoria sa cu Valerie Hunter. Era un sistem foarte practic pentru a vorbi cu cineva din altă încăpere, dar putea fi folosit şi pentru a asculta convorbirile altora. Buffy îl folosise adesea pentru a o supraveghea pe Lisa când nu era lângă ea.

Miesley era un tip paradoxal. Nu cumva avusese ideea să înregistreze corvorbirile pe care le asculta în alte încăperi ?

Luându-l cu el pe Edward, amândoi începură o percheziţie amănunţită în biroul şi în dormitorul lui Horace.

* * *

Cassie era furioasă pe infirmiera de lângă patul ei, care dădea mereu din cap, îi surâdea, dar nu-i răspundea la întrebări. Îşi dădu însă curând seama că, din cauza calmantelor, abia era în stare să articuleze câteva cuvinte. Simţea că o doare tot corpul şi judecând după aerul speriat al Melaniei, trase concluzia că arată, probabil, groaznic. Hotărâtă să ştie exact în ce stare se află, îşi repetă cererea încet, silabă cu silabă, solicitând o oglindă.

Infirmiera încercă să o convingă să renunțe, însă până la urmă trebui să cedeze insistențelor ei. Cassie, în primul moment, nu se recunoscu. Din fericire, câteva tăieturi mai adânci erau în spatele capului la rădăcina părului ; celelalte erau superficiale, fără nici o gravitate.

Seara, simțindu-se deja mai bine, ceru să i se facă legătura telefonică acasă, pentru a vorbi cu Jessica. Convorbirea se desfășura anevoios, fiindcă fetița plângea mereu și era foarte speriată. Se temea că își putea pierde mama, așa cum își pierduse și tatăl care dispăruse din viața ei, după un accident. Luând telefonul din mâna copilului, Melanie o liniști pe Cassie, spunându-i că o va lua pe Jessica să doarmă la ea.

La telefon apăru și Doug. Voia să vină să o vadă, însă Cassie îi ceru să renunțe deocamdată la această idee, motivând că este foarte obosită.

— Atunci poate că am să vin mâine, spuse el. Te iubesc, Cassie !

Surprinsă și tulburată în același timp, Cassie nu știa ce să răspundă, așa că... închise telefonul și după cinci minute dormea profund.

După câteva ore, sosi în vizită Melanie, care îi aducea în dar un desen făcut de Jessica. Fetița se liniștise. Chirurgul făcân-

du-și vizita la saloane, se declară optimist și surâzând o asigură că va arăta foarte bine la viitoarele ei apariții la televiziune. Cassie era deocamdată mulțumită că scăpase cu viață, dar Melanie se arăta preocupată de situația unor eventuale cicatrici care ar putea să-i afecteze fizionomia. Ca să o liniștească, specialistul o invită la el în birou și-i arătă câteva fotografii-martor înainte și după intervenția de chirurgie plastică. Nu era nici un motiv de îngrijorare, toate consecințele accidentului urmând să dispară fără a lăsa urme.

Revenită lângă Cassie, Melanie declară:

— Nici nu știi câte s-au petrecut ieri seară... De unde să încep ?

— Cel mai bine ar fi să începi cu începutul, îi suferă Cassie.

— Ei bine... Doug ți-a urmat indicațiile. Împreună cu Edward au descoperit o ascunzătoare secretă într-un dulap din camera lui Miesley. Înăuntru, un sistem de înregistrare comandat fie automat, fie manual din biroul lui Horace, care putea fi branșat pe oricare din încăperile clădirii. Alături de el, vreo cincizeci de casete înregistrate, pe care Mendes le-a luat ca piese la dosar. Doug este acum la el și-l ajută la identificarea vocilor de pe bandă.

— Asta e tot ? întrebă Cassie căscând.

— Nu găseşti că e destul de senzaţional ce ţi-am povestit ? Îţi dai seama, un veritabil Watergate în miniatură. Dar te văd obosită, aşa că te las. Edward îţi urează sănătate şi eu te-aş strânge în braţe dacă nu m-aş teme că o să te doară.

Se întrerupse o clipă, după care adăugă :

— Doug arde de nerbdare să te vadă. Refuzul tău de ieri l-a cam vexat, dar să ştii că te-am scuzat invocând cochetăria feminină.

— Dar nu era nicidecum vorba despre aşa ceva. În realitate vreau să am timpul necesar pentru a-mi limpezi puţin gândurile.

— Dar îl iubeşti, nu-i aşa ?

— Ieri am făcut nişte descoperiri interesante. Doug este un om foarte hotărât şi sunt convinsă că niciodată nu va accepta să-şi schimbe stilul de viaţă. Hotărârile mele va trebui să le iau plecând de la această premiză.

Gloria se plăteşte scump... medita Cassie puţin mai târziu. Pentru celebritatea unui om, trebuie să plătească şi familia lui, nu numai el singur. De fapt, în ultimii ani Cassie o invidiase pe Melanie şi încercase inconştient poate, să-şi câştige şi ea o parte de notorietate, ca să nu se lase mai prejos.

Dar acum, după ce Doug apăruse, acum parcă lucrurile se prezentau altfel...

I se dădu drumul din spital duminică după-amiază. Pe la ora trei, deschizând aparatul de radio aflase vestea că Sam McGuire se autodenunţase ca autor al morţii lui Horace Miesley. Regretă acest deznodământ, pentru că nu participase la anchetă, dar şi pentru faptul că avea o oarecare simpatie pentru Sam.

De la Edward află toate detaliile. Horace şi Sam se certaseră rău de tot în ziua morţii lui Miesley, nu atât din cauza rezultatelor sportive dezastruoase ale echipei Padres, cât mai ales din cauza Valeriei. McGuire îi spusese în faţă că este amantul ei şi că intenţionează să o ia în căsătorie. Miesley mai închisese ochii în legătură cu amanţii soţiei sale, cu singura condiţie să nu fie vorba de divorţ. Era de altfel sigur că Valerie nu va renunţa niciodată la poziţia socială pe care o avea, pentru a se căsători cu un neisprăvit ca Sam McGuire. Sigur de el, Miesley îi ordonase să o lase în pace pe Valerie, ameninţându-l că dacă nu-l ascultă imediat, îl va concedia şi-i va distruge definitiv cariera de antrenor sportiv. Îl mai înştiinţase că este informat despre unele fraude economice privind felul în care a mânuit fondurile destinate îmbu-

nătățirii jocului echipei pe care o antrena. McGuire părăsise biroul în care avusese loc cearta, înnebunit de furie.

Interogat de sergentul Joe Mendes, el mărturisise că aflase despre noile medicamente pe care le folosea Miesley, datorită indiscreției unui prieten al lui Chris. Cu un gest necugetat le vărsase în paharul cu cocktail din care bea Horace și apoi plecase de la recepție. Nu avusese intenția deliberată de a-l ucide, voia numai să-l îmbolnăvească și să-l sperie bine. Nu era vorba de un asasinat cu premeditare. Dată fiind starea lui de confuzie emoțională din acele momente, avea șansa să scape cu o acuzație de omor involuntar și să beneficieze de unele circumstanțe atenuante.

În ochii Cassiei, McGuire putea fi socotit deopotrivă victimă și călău. Va trebui sigur să plătească pentru ce a făcut, deși dispariția lui Miesley îi mulțumea pe mulți alții.

— Și Valerie, ea cum a reacționat ? întrebă Cassie.

— Neașteptat de bine, așa cum îi este felul. Mai întâi a explodat zicând că nu vrea să-l mai vadă niciodată în viața ei. Dar, după o jumătate de oră l-a chemat pe Mendes cerându-i să îi aducă benzile cu înregistrarea magnetică. După ce le-a

ascultat de mai multe ori, a afirmat că având un bun avocat, Sam poate fi salvat. Miesley îl amenințase că îl va distruge, cu alte cuvinte deci îl scosese din minți și el nu mai era într-o stare normală, responsabilă.

Edward se întrerupse, ridicând din umeri :

— Cu Valerie nu știi niciodată la ce să te aștepți ! Până acum s-a luptat mereu să apere reputația soțului ei, dar dacă se va hotărî să se căsătorească cu McGuire, n-ar fi pentru prima dată că își bate joc de opinia publică. Când era însărcinată cu Doug, ar fi putut foarte ușor să avorteze, dar și atunci a disprețuit ce spune gura lumii.

Această aluzie la Doug îi aminti Cassiei de o întrebare pe care voia mai demult, să i-o pună lui Eward :

— Doug ți-a vorbit vreodată despre adevăratele împrejurări în care a murit tatăl lui ? În versiunea Valeriei, el ar fi mințit-o că nu poate avea copii și moartea lui ar fi fost naturală. După Doug, el s-ar fi sinucis în urma refuzului ei de a-l lua de bărbat.

Edward nu se grăbea să răspundă, căci nu-i plăcea să se amestece în viața privată a prietenului său. Dar, influențat de

părerea Melaniei care vedea în Doug și Cassie un cuplu perfect, se hotărî să vorbească :

— Trebuie mai întâi să înțelegi unele lucruri. Doug este un om complicat sufletește, care a avut cu mama lui niște relații mai puțin obișnuite. Valerie nu este ceea ce se cheamă un monstru, dar este de un egoism care frizează inconștiența. Pe Doug l-a iubit, așa cum putea ea să iubească, dar să nu uiți că era ea însăși victima propriei sale copilării. Fugind de suferința proprie, n-a știut cum să-și crească copilul. Doug a iertat-o dar a rămas extrem de sensibil la acest capitol al vieții lui. Are o enormă nevoie de tandrețe, de iubire, mai mult decât un altul. Cât privește povestea tatălui său, Gerry era combinat cu Valerie de câteva luni atunci când a cerut-o în căsătorie. Valerie l-a refuzat, însă nu a întrerupt legătura dintre ei. Într-o noapte, după ce băuse, i-a spus că nu poate să aibă copii, sperând că astfel o va convinge să-l ia de bărbat fără să-și riște cariera de actriță. N-a avut nici un succes cu acest truc. În continuare a încercat să joace pe două planuri. Neavând curajul să-și mărturisească minciuna, s-a oferit din nou să o ia în căsătorie chiar dacă cel ce avea să se nască nu era copilul său.

Valerie l-a trimis la dracu. În ziua morții, este adevărat că și-a asumat niște riscuri extraordinare, dar asta înseamnă să fii cascador. Nimeni nu va ști cu siguranță dacă a fost o sinucidere sau un accident.

Cu alte cuvinte adevărul era un compromis care se situa undeva la mijloc, între cele două versiuni. Cassie avusese și înainte această convingere, dar îi mulțumi totuși lui Edward pentru aceste informații care îi întăreau hotărârea pe care o luase.

O infirmieră o așeză într-un scaun cu rotile și o duse până la mașina lui Edward în care o așteptau Melanie și Jessica. Văzându-și mama, fetița izbucni în lacrimi și alergă în întâmpinarea ei. Cassie se strădui să o liniștească și cu un efort de voință și energie se instală în mașină fără nici un ajutor din partea infirmierei.

Doug o aștepta acasă. Fără să spună un cuvânt, o ridică în brațe și o duse înăuntru. Acolo se găsea și Joe Mendes, care ceru voie să stea puțin de vorbă cu Cassie.

Asigurate că totul este de acum în regulă, Lisa și Jessica plecară să se joace și Doug închise cu grijă ușa după ele.

— Lui Doug îi era frică de un sabotaj la mașina dumitale, începu Joe Mendes, după ce făcu câteva observații politicoase

cu privire la starea ei de sănătate. Am făcut o expertiză tehnică şi nu am găsit nimic suspect în acest sens.

— N-am afirmat nicidecum o treabă ca asta, protestă Cassie.

— Atunci cum de te-ai răsturnat şi te-ai izbit de pom, dacă nu s-a produs nici o defecţiune mecanică ? o întrebă Doug. Ieri, la spital, i-ai vorbit Melaniei despre o defecţiune la frâne...

— Nu-mi aduc aminte. Tot ce-mi amintesc este că n-am mai putut stăpâni maşina. Câţiva copii se jucau în pădure şi o fetiţă a sărit efectiv în faţa mea. Dar... toate astea nu s-au consemnat în raportul poliţiei ?

Mendes nu putuse verifica aceste fapte, deoarece copiii, după ce provocaseră involuntar accidentul, fugiseră. Un lucru era însă sigur, acela că nu existase nici o intenţie la mijloc.

Doug se simţea oarecum caraghios când îl însoţi la plecare pe Joe Mendes. O nouă festă pe care i-o juca imaginaţia prea bogată a Cassiei, lui care de obicei era atât de prudent şi nu se repezea să tragă concluzii pripite.

Cassie se odihnea, cu ochii închişi când el reveni în cameră.

Văzându-i faţa tumefiată şi amintindu-şi de cearta lor din ajun, se întreba dacă nu are chiar nici o vină în producerea accidentului. Nu voia să o vadă că suferă. Voia să o protejeze, poate prea mult, pentru o persoană atât de independentă cum era Cassie.

Deschizând ochii, ea îi adresă un surâs chinuit.

— Am greşit şi de data asta, aşa-i ? Ai ocazia să mă cerţi pentru că mi-am riscat viaţa prosteşte !

Aruncându-i o privire piezişă, trase un scaun lângă ea.

— Ai înţeles totul ! Al naibii de bine mă cunoşti !

— Da, dar vezi că ieri seară, îmi spuneai tocmai contrariul.

Doug ridică din umeri, resemnat.

— Nu aveam dreptate, recunosc. Fără să te jignesc, draga mea, arăţi ca scoasă dintr-o secvenţă a unui film de groază şi totuşi eu te găsesc frumoasă. Din două una, ori nu văd bine ori sunt îndrăgostit lulea.

— Dacă aş fi ştiut ce urmări fericite poate avea un astfel de accident, să ştii că mă grăbeam de mult să mă ciocnesc de primul pom ieşit în cale, râse ea.

— Nu vorbi prostii, Cassie.

— Ba da. Şi să ştii că nu este recomandabil să-i contrazici pe oamenii bolnavi. Fă-mi o declaraţie de dragoste, Doug, şi ai să vezi ce repede mă fac bine.

El îi luă încet mâna şi se aplecă asupra ei cu un aer grav, aproape solemn.

— Te iubesc ca un nebun, Cassie, şi asta din prima clipă, murmură el cu o voce gâtuită de emoţie. De altfel ştiam amândoi, de mult, lucrul acesta. Ai adus soarele în viaţa mea cenuşie, mohorâtă, prea liniştită pentru a fi plăcută. Dar, să ştii, iubita mea...

Clătină din cap cu ochii plecaţi.

— Spune mai departe, îl îndemnă ea după câteva clipe de tăcere.

— Nu vreau să te pierd.

— Să ştii că n-am de gând să-mi iau tălpăşiţa, mai ales în halul în care sunt acum.

— Nu asta voiam să spun...

Văzându-i expresia chinuită renunţă la tonul glumeţ şi încercă să-l liniştească cu o voce gravă, dar el o întrerupse nervos :

— Să ştii că m-am gândit mult în aceste ultime două zile. Tu ţi-ai ales o viaţă de la care ceri foarte mult. Fiecare din cărţile tale viitoare îţi va mări celebritatea şi succesul. Vei fi în permanentă întrecere cu tine însăţi. Într-o bună zi personalitatea ta publică va înnăbuşi fiinţa ta adevărată şi nu vei mai avea nici o viaţă intimă. Eu nu voi accepta să fiu dat la o parte, Cassie. Sunt dispus să fac concesii, dar până la o limită. Din păcate s-ar părea că ne aşteaptă o viaţă cu multe renunţări, până într-o zi când, poate, va apărea un om care să-ţi semene mai bine şi atunci vei constata că eu nu sunt cel pe care ţi-l doreşti alături.

— Tu eşti omul pe care l-am dorit, replică ea cu acelaşi surâs dureros. Ai să te hotărăşti vreodată să mă ceri în căsătorie ?

Doug o privea cu o expresie de consternare şi de abia reuşi să murmure.

— Nu-i aşa de simplu... Vineri seara...

— Vineri seara, să ştii că nu-ţi văzusem faţa chinuită de amintirile dureroase ale copilăriei tale. Şi eu am reflectat zilele astea. Eram atât de tânără când m-am măritat ! Visam să fiu o soţie şi o mamă ideală. Când am început să scriu, o lume necunoscută mi s-a deschis în faţă şi imediat au apărut şi problemele. Lui John nu-i plăcea să mă vadă lucrând când era acasă şi se supăra când trebuia să plec în vreo călătorie. Am încercat să nu-l contrariez. După ce a murit şi eu am ajuns la San Francisco m-am simţit eliberată de o povară. Aveam o mulţime de bani şi Jane

se ocupa ca o mamă adevărată de Jessica atunci când eram plecată. Nimic nu părea să mă oprească, succesele au venit unul după altul. Mă angajasem pe o cale cu totul aparte, însă această alegere nu mă făcea pe deplin fericită. Eram îngrozitor de singură, Doug, înainte de a te întâlni. După o singură noapte petrecută cu tine, am înțeles că ceea ce doream de fapt era o viață de stabilitate în care să mă simt apărată. M-am tot gândit că în fond îmi place mai mult să scriu, decât să fac emisiuni televizate... Pentru că trebuie să știi ce vrei de la viață m-am hotărât să-mi continui cariera de scriitoare... acasă cu tine și cu copiii.

— Crezi că restul nu-ți va lipsi ? întrebă Doug.

— Nu, dacă vă voi avea lângă mine. Să știi că oricum, alegerea mea este făcută. Dacă se vor ivi neînțelegeri, le vom rezolva împreună. Nu vreau cu nici un chip să vă fac să suferiți nici pe tine, nici pe Jessica. Voi contați pentru mine mai mult decât orice...

Doug o mângâie pe păr.

— Nu spune asta !

Nu trebuia să-l lase să se creadă vinovat pentru un sacrificiu pe care ea l-ar face pentru el...

— Te iubesc așa cum ești și să știi că nu m-aș fi putut îndrăgosti de tine, dacă mi-ai fi semănat. Eu am încredere în amestecurile explozive, în magia ființei...

— Și eu, la fel. Să știi că m-ai convertit, admise el cu un surâs plin de tandrețe.

De trei ani nu sperase să întâlnească o astfel de fericire.

Obosită de acest dialog, Cassie căsca încet.

— Calmantele astea m-au turtit complet, declară ea. Ce crezi, mai avem ceva de discutat ?

— Cum să nu. Nu mi-ai spus dacă primești să-mi fii soție. Și te sfătuiesc să te grăbești cu răspunsul... dacă vrei să ai timp să o înscrii pe Jessica la o nouă școală.

— Ai dreptate. Vacanța se termină curând. Cum trece timpul... Ce ar fi să cerem și părerea copiilor ?

Frântă de oboseală, încerca să țină ochii deschiși și continuă cu o voce de abia auzită.

— Ele două se înțeleg de minune... Dar căsătoria poate aduce atâtea schimbări... Poate că ideea n-o să le placă...

Când se trezi din somn, cele două fetițe erau în cameră lângă patul ei.

— Tată ! Mamă ! începură să strige în cor. Nu ne vom certa prea rău niciodată, vă promitem...

Cassie surâdea fericită pe când Doug îi șoptea la ureche :

— Curând ne vom muta în noua noastră casă la Coronado.

O privea cu o enormă gratitudine, de parcă nu-i venea să creadă că îl așteaptă atâta fericire în timp ce Cassie scoase un suspin de ușurare, văzând că ultimul obstacol fusese depășit cu bine.

SFÂRȘIT

CONCURSUL CU PREMII
TESTUL DE FIDELITATE

constă în descoperirea titlului romanului, autorului și paginii în care apare fragmentul citat, pentru toate cărțile apărute în cursul semestrului I 1994.

Vor fi necesare taloanele de participare ce vor apare în fiecare carte începând cu luna februarie.

În numerele viitoare — noi date suplimentare privind concursul.

ENIGMA TALONULUI nr. 25

„Nu știi nimic despre femei !“

Taloanele se vor trimite toate într-un singur plic la sfârșitul concursului pe adresa editurii ;

Editura ALCRIS — CONI
Piața Presei 1
C.P. 33—72
București